

Votroubková Inachis Mašata Dvořáková Kolářek Kotová Roháčková
Hokeš Králová Žáčková Čekanová Vránová Jakoubková Slaninová

VÝPRAVY DO BRÁNY FANTAZIE

Row

Marton

Peřinová

Mondschein

Kučera

Mitroci

Adámek

Tíma

Hel Cin

Výpravy do brány fantazie

Antologie české fantastiky
inspirované kresbami Hel Cin

Otakar Adámek, Andrea Čekanová, Miroslava Dvořáková, Marie Jakoubková,
Miroslav Hokeš, Kateřina Inachis, Martin Koláček, Karolína Kotová,
Magdaléna Králová, Dalibor Kučera, Tomáš Marton, Jan Mašata, Michaela
Mitroci, Evita Roháčková, Pavel Mondschein, Lucie Peřinová, Christopher C.
Row, Jana Slaninová, Štěpán Tůma, Petra Votroubková, Martina Vránová,
Vlasta Žáčková

Výpravy do brány fantazie

Antologie české fantastiky inspirované kresbami Hel Cin

Text © Otakar Adámek, Andrea Čekanová, Miroslava Dvořáková, Marie Jakoubková, Miroslav Hokeš, Kateřina Inachis, Martin Koláček, Karolína Kotová, Magdaléna Králová, Dalibor Kučera, Tomáš Marton, Jan Mašata, Michaela Mitroci, Evita Roháčková, Pavel Mondschein, Lucie Peřinová, Christopher C. Row, Jana Slaninová, Štěpán Tůma, Petra Votroubková, Martina Vránová, Vlasta Žáčková

Ilustrace © Helena Cinková

Sazba © Martina Mátá Nosková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou, Praha, 2023

ISBN 978-80-281-1099-4

Úvod

Příběh této sbírky se začal psát už na jaře 2020, kdy jsem poprvé na Facebooku spatřil obrázky neznámé ilustrátorky, která si říkala Hel Cin. Tehdy ještě pastelkami v čtvercovém skicáku.

Tyhle obrázky pro mě byly láska na první pohled. Hned jsem napsal podle jednoho z nich krátkou povídku „O krysoptákovi, který neuměl létat“. Najdete ji jako bonus na konci této knihy.

Už tehdy mě napadl projekt povídkové sbírky. Bohužel samá práce a žádná zábava dělá z Martina nudného patrona, takže trvalo přes tři roky, než jsem to konečně rozjel. Mezitím Hel přešla k digitální kresbě a její „Kresby do brány fantazie“ dobyly nejedno fanouškovské srdce.

Oslovil jsem na šedesát českých autorů a autorek, kteří se věnují fantastice – tedy především fantasy, sci-fi a hororu. Vybral jsem je částečně z portfolia svého nakladatelství „E-knihy jedou“, částečně ze spisovatelské komunity na sociálních sítích. Jsou mezi nimi jak známá jména, tak i začínající autoři a autorky, jejichž talentu jsem si všiml při společných projektech, například při soutěži OSKAR.

Všichni dostali na výběr z 20 vybraných ilustrací a měli na zpracování měsíc a půl.

Do dne uzávěrky se sešlo 23 povídek od 22 autorů a autorek.

Tady jsou.

*Příjemnou zábavu přeje
Martin Kolářček*

Obrázky, z nichž měli autoři a autorky na výběr

Obsah

Svět za vysokou zdí / Christopher C. Row	8
Volba / Karolína Kotová	21
Bar U Kevina / Andrea Čekanová	31
Tanec mezi hvězdami / Pavel Mondschein	47
Ucho / Petra Votroubková	59
Rybí oči / Marie Jakoubková	62
Doteky mrtvých / Jan Mašata	74
Neviditelní / Dalibor Kučera	86
Starej U'al / Martin Koláček	96
Lektvar / Tomáš Marton	104
Vzhůru ke hvězdám! / Otakar Adámek	111
Pod hladinou / Magdaléna Králová	139
Oběšencova kletba / Michaela Mitroci	141
Spory / Evita Roháčková	146
U Trollí hlavy / Jana Slaninová	158
Aurora / Karolína Kotová	165
Wegomle / Lucie Peřinová	172
Případ plavovlasé Ofélie / Vlasta Žáčková	183
Katalog hříchů / Miroslava Dvořáková	195
Štístko Ougi / Štěpán Tůma	201
Nápoj lásky / Martina Vránová	216
Láska klepe na dveře / Kateřina Inachis	222
Láska s vůní kopru / Miroslav Hokeš	228
A ještě bonus: O krysoptákovi, co neuměl létat / Martin Koláček	258

Svět za vysokou zdí

Christopher C. Row

Donga neměl nikdy rád. Chodil často a nepravidelně. Nutno říct, že četnost jeho neohlášených návštěv se geometricky zvyšovala.

„Víc pacientů, jako je Dong, a určitě bych se zbláznil,“ zahučel pro sebe, když pročetl ranní soupis objednaných preventivních prohlídek. První na seznamu figuroval právě zmíněný obstarožní hroch!

„Hypochondr jeden. Měl by se s tím léčit,“ žertoval pro sebe.

„Alespoň je tentokrát objednaný.“

Doktor Monk spočítal pozvané a nálada mu přeci jen o stupínek stoupla. Patnáct. To jde. To by mohl pohodlně stihnout výlet do lanového parku, co

slíbil dětem. Přes odulé pysky mu prokmitl úsměv. Už přímo slyšel jejich radostné vřeštění.

„Tak jdeme na to,“ promnul si čelo a otevřel Dongovu složku. Kdyby ho alespoň tolik nebolela hlava. To má z toho, jak mizerně poslední dobou spí.

Dong se na pokyn vkolíbal do ordinace. Pro své masité tělo měl co dělat, aby se protáhl úzkými dveřmi. Mohutné, nateklé nohy zadusaly na parketách, jak je v nepřírozeném taktu pokládal na dřevěnou podlahu. Pohyboval se jako baletka, nebo spíš jako cupitající mopslík. Kolena vystřeloval až k tělu a chodidla pokládal zlehýnka na plosky.

Doktor Monk zůstal stát.

„Vy jste v pyžamu?“

Dong na otázku nereagoval.

Za objemným tělem podivínského pacienta se dovnitř začaly tlačit první Obrazy. Pochopitelně! Takové představení, k jakému se zde schylovalo, si očividně nemohly nechat ujít.

Monk nebyl překvapen jejich přítomností. A třebaže Obrazy patřily ke každodenní rutině, nikdy si na ně nezvykl. To kvůli nim měl děsivé sny a mizerné spaní.

Dovnitř se nahrnulo přinejmenším tucet těchto nevítaných hostů, vydávaly pleskavé zvuky a všude se pletly. Lékař zamával v zoufalém gestu, aby laskavě vypadly, jenomže ho jako obvykle ignorovaly. Kéž by jim mohl prostě říct „zmizte“, ale nerozuměly by mu. Stejně jako nikdo nerozuměl jim. V tomhle byly jeho noční můry pohodlnější, v nich věděl, co Obrazy říkají.

„Doktore, já nejsem já!“

No vida, tohle tu ještě nebylo. Před týdnem zatřesená kůže u zrohovatělého nehtu, předtím zarostlý chlup anebo svědící oko (samozřejmě, že si stěžoval na své chybějící oko, místo kterého na unaveného lékaře zíral jen opuštěný oční důlek). Psychické problémy byly novinkou. Možná by toho měl využít, poslat Donga na vyšetření k odborníkovi a zbavit se otravného pacienta natrvalo.

„A kdo tedy jste?“ přistoupil Monk na jeho hru.

Tloušťák na něj zůstal tupě zírat. Vyjeveně těkal okem, několikrát se nadechl, ale odpověď pokaždé spolkl.

„Já...“

Z jednoho Obrazu vyšlehl záblesk. Nevšímal si toho, Obrazy podobné věci občas dělávaly. Někdy ojediněle, jindy hromadně. Už dávno se tomu přestál snažit porozumět.

„To nic,“ chlácholil vyjukaného Donga. „Víte co? Sedněte si a pěkně v klidu mi řekněte, jak jste k tomu dospěl. Popište mi své příznaky.“ Už když věty vyslovoval, věděl, že je zle. Mohutné tělo pacienta pokleslo směrem k židli, ale nezastavilo se, nýbrž plynule pokračovalo spolu s bortícím se kusem nábytku až k podlaze.

Záplava světél ozářila místnost. Obrazy obklopily nebožáka ze všech stran a jejich tlachavé zvuky zesílily. Jeden nepozorný Obraz dokonce proplul skrze Monka. Brnění v těle přinutilo lékaře odskočit. Ohnal se svou svalnatou tlapou, ale jen promáchl a vysloužil si další mravenčení v paži.

„Krucinál!“

Monk musel na chvilku pryč. Adrenalin mu na krátko vyhnal tep do obrátek, rozšířil nozdry a naježil srst. Ať udělá, co udělá, ty placaté obludy z budovy nedostane. Musel tedy ven on. Mimo ordinaci se nadýchá čerstvého vzduchu a tlak mu znovu klesne na přijatelnou mez.

V čekárně seděli další pacienti. A naštěstí žádný Obraz. Jen žirafa s obvázaným kolenem, škytající gekonek a znovu těhotná surikata. Kdyby měl spočítat, kolikrát už tady s břichem byla, potřeboval by víc rukou. Rodila stejně často, jako jiní dýchají.

Všechny obešel a s každým promluvil pár vlídných slov.

„Za chvíli už se k vám dostanu, nebojte.“

Obchůzka netrvala ani dvě minuty, ale účel splnila. Uklidnil se natolik, aby mohl zpět.

Hroch v pyžamu seděl na rozvalené židli a upíral na něj své jediné vidoucí oko. V místnosti zůstal jen jeden osamělý Obraz. Ostatní zmizely. Nejspíš pro ně představení skončilo.

„Kde jsme to přestali?“

Dong zachrčel. „Errr.“

„Vím, chtěl jsem, abyste mi vyprávěl, co se s vámi děje, když přijde onen pocit odcizení.“

Zatímco mluvil, stál k němu Obraz čelem. Po celou dobu z Monka nespouštěl zrak. Podivná bytost zachycená uvnitř pohyblivého Obrazu měla

oči. Oči, které by klidně mohly být gorilí, kdyby nevězely v příliš placatém obličejí, v příliš růžové hlavě, na příliš olysalém těle. Žádné chlupy, žádná srst. Jen kůže jak pavíánův zadek. Brrr.

Už před dlouhým časem vypozeroval, že uvnitř plochého Obrazu se pravidelně zjevují dva druhy oblud, lépe řečeno jeden druh, ale dvě pohlaví. Samec a samice.

„Necítím nohy...“ výrok byl tak náhlý, že sebou zamyšlený lékař trhnul „... ale přitom mi samy dál pochodují.“

Monk pohledem sklouzl zpět k Dongovi. Ten znovu cvičil nohama jako baletka, ovšem tentokrát volně ve vzduchu.

Obraz se posunul, aby pronikl do lékařova zorného pole. Chtěl jeho pozornost. Monk odhadoval, že uvnitř je tentokrát samice. Samice holé obludy.

Obluda zamávala pažemi, aby se na ni soustředil. Pak ukázala na Donga a hned na sebe. Při tom všem poskakovala.

Na tyhle hrátky neměl náladu. Viděl to už tolikrát. Obrazy rády gestikulovaly. Občas srozumitelněji, občas méně, ale vždycky z toho bylo prd, jen ztráta času.

Obraz se začal přesouvat po kruhové trajektorii, obluda uvnitř pořád skákala.

„Zatraceně. Další cvok!“ zavrčel tiše Monk. „Jako by mi nestačil tenhle,“ kývnul k sedícímu hrochovi, jenomže ten na svém místě nebyl.

Musel se otočit, aby uviděl Donga běhat jako pejska s vyplazeným jazykem za rotujícím Obrazem. Měl toho právě akorát dost. Jestli to půjde takhle dál, k dětem se nikdy nedostane a společně naplánovaný výlet bude ztracen.

Všechna zvířata, co zná, buď Obrazy nesnáší, pohrdají jimi, nebo se jich bojí. Nikdo, ale vážně nikdo za nimi neběhá!

Dong je blázen! S definitivní platností.

„Napíšu vám doporučení ke specialistovi. Zajdete k němu a on vám pomůže.“ Hlavně aby už vypadnul. A ta obluda s ním.

„...rrr...“ Hroch se zastavil „...uuu už...“ Nevypadal vůbec zdravě „...už...“

Obraz najednou vydal hlasitý neartikulovaný zvuk.

„Já... už... mmmžu,“ Dong sebou při těch slovech cukal jako v epileptickém záchvatu. A přesně ze stejného důvodu o něj Monk začínal mít opravdové starosti. Vypadalo to vážně. Že by malá mozková příhoda?

„Johne!“ Obraz upřeně zíral na Monka. Obluda uvnitř ukazovala jednou paží na uši a druhou přímo na něj.

„Johne, poslouchej.“

Doktor se nejprve příšerně lekl, že se jeho noční můry zhmotnily v realitu. Obluda otvírala pusu a jejím slovům mohl najednou rozumět. Pak mu to ale došlo, to nemluvil Obraz. Mluvil Dong. Jasným, o dvě oktávy vyšším hlasem.

„Musíš se dostat k severní zdi.“

Synchronizace těch dvou byla dokonalá. Bylo to jako ze surrealistického snu. Jako z jeho nejtemnějších nočních můr. Mluvicí Obrazy, roztroušené kusy oblud všude kolem a on celý pokrytý páchnoucí mazlavou krví.

„Jestli nepůjdeš okamžitě k té pitomé zdi, stane se něco dětem!“ začal vyhrožovat Dong vysokým hlasem.

V té chvíli Monk přestal ovládat své emoce, cítil jen animální potřebu ochránit potomstvo, udělat cokoli, aby rod mohl pokračovat. Skočil na cukajícího se hrocha a mocnými údery začal zatnutými pěstmi tepat do jeho uslintané tlamy.

„Johne, ten nebožák za nic nemůže, jen tlumočí, co říkám já,“ vykoktal přerývavě Dong.

Lékař pozvolna přestal a celý zadýchaný se ohlédl po Obrazu. Oči olysále obludy ho bedlivě sledovaly. Pak tvor kývl hlavou, rozuměli si.

„Jmenuji se Monk.“

„Tady možná, ale v mém světě jsi John.“

„Nesmysl.“

„Hele, nemám čas se s tebou hádat. Zvedni ten svůj gigantickej zadek a syp k severní zdi, sakra! Jestli se něco stane tvým dětem, nikdy si to neodpustíš. Tak pohni!“

Monk zíral na Obraz a přemýšlel, co tohle má znamenat. Neměl čas uspořádat myšlenky. Znovu usazený hroch najednou vyskočil na nohy a jako politý živou vodou přiklusal k lékaři. Celkem nevybíravě do něj strčil, až přelachtil půlku místnosti. Měl co dělat, aby neztratil rovnováhu.

„Jdeme.“

Otevřel dveře a hroch ho jimi znovu postrčil ven. Zvířata v čekárně tázavě nadzvedla hlavy.

„Hned jsem zpátky,“ zamumlal, než ho další štulec vyslal na písčitou stezku před budovu.

Severní zeď ležela asi půl kilometru odtud. Chodil k ní nerad, stejně jako zbytek místního osazenstva. Ohrada táhnoucí se po celé její délce měla tu čest trvale hostit početnou hyení rodinku.

Jestli se v jejich společenství dalo o někom mluvit jako o vyděděncích na okraji společnosti, pak právě o nich. Hyeny nerespektovaly žádná pravidla, uznávaly jen zákon smečky.

„Co je tohle za nesmysl. Jak to, že mluvíš?“ rozčiloval se lékař sice nahlas, ale spíš pro sebe, než pro koho jiného. Logická část jeho mozku mu říkala, že to celé není skutečné. Nehorázný výplod fantazie. Spí snad? Nebo trpí halucinacemi za bílého dne?

„Protože několik opravdu vlivných lidí by tě rádo dostalo ven. Pryč z téhle díry,“ obluda z Obrazu po těch slovech kolem sebe máchl paží v širokém gestu.

„Zpátky do reálného světa,“ pokračovala.

„Tohle je realita! Já, mí pacienti, tenhle plot i písek, co nám křupe pod nohama. Tohle všechno je reálné.“

Obraz se usmál.

„Ještě před pěti lety bych tě přesvědčila o opaku, poslala červa do softwaru a lusknutím prstů změnila okolní prostředí, tvůj vzhled, nebo barvu oblohy. V té době lidi jako ty umísťovali do převýchovných programů, kde si museli odkroutit svůj pobyt. Jenomže od Velkého průlomu se přístup změnil,“ tvor z Obrazu otočil hlavou, aby měl rozhled.

„Virtuální realita se ukázala jako snadno napadnutelná, proto bezpečnostní složky hledaly jiný způsob. Oslovili bio inženýry a ti stvořili tuhle Zoo. Uzavřenou komunitu oddělenou od zbytku světa jak fyzicky, tak duševně. Nová revoluční epocha vězeňství. Mysl zločince přenesená do mysli zvířecí. Oproštěná od lidských vzpomínek.“

Samice v rámu posmutněla.

„Žádný smyslový kontakt s venkovním světem. Bariéra mezi lidskou a zvířecí myslí zaručuje bezpečnost systému.“ Obraz povytáhl významně obočí.

„Věří tomu tak, že řadovým občanům umožňují v podobě hologramů vstupovat do střeženého prostoru mezi vězně. Vrahy a násilníky. Stala se z toho celosvětová senzace. Lístky do Zoo se teď vyvažují zlatem a pořadníky jsou plné na rok dopředu.“

Monk si připadal jako v psychedelickém snu. Hologram před ním otvíral ústa, vedle slintající hroch v pyžamu doplňoval slova a na pozadí vily hyeny. Nejraději by utekl do svého kotce k rodině a k banánům.

„Co hrozí mým dětem? Když říkáte, že do Zoo nelze proniknout...“

„Ty, o kom mluvíš, nejsou tvé děti. Jsou avatarovo. Gorila Monk je humanoidní nosič. Stejně jako ostatní zvířecí nosiče kolem.“

„Nesmysl! Všechno jsou to jen kecy. Končím!“ Monk se otočil od hologramu a udělal první krok zpátky.

„Johne, stůj! Unesli tvé děti! Tvé skutečné děti. A jestli nepůjdeš dál, zabijí je!“

Obraz zavzlykal. „Oni mi je zabijí! Naše děti, Johne!“

Dongův srdceryvný hlas ho zastavil. Čekal, ale dál zůstával otočený zády.

Co je mu do oblud? Do jejich trápení? Na něj čeká plná ordinace pacientů, má svých problémů dost.

„Poslouchej, gorilo!“ Hlas zněl najednou výhružně. Nebezpečně. „Jestli se mým dětem něco stane, přísahám bohu, že pošlu Donga, aby celou tvoji rodinu rozdupal na kaši! Chápeš to?!“

Monk během proslovu otočil hlavou, aby viděl jak se obluda tváří. Je jedno, jakým jazykem mluvíte, řeč těla je univerzální. To, co viděl, ho přesvědčilo víc než záplava slov. Nepochyboval ani na okamžik, že rozrušená samice uvnitř rámu myslela své pohružky zcela vážně.

„Dobře půjdu. Ale ty se sem už nikdy nevrátíš, jasné?!“

„Dohodnuto,“ ústa obludy se roztáhla a odhalila malé bílé zuby.

Lékaři bleskla hlavou znepokojivá myšlenka. Tihle tvorové nemohli být nebezpečnými predátory. Žádné drápy, žádné tesáky. K smíchu... a přece.

„Jak to, že mluvíš s Dongem?“

„Protože lidé, co po tobě touží, jsou opravdu mocní. Dong je náš Trojský kůň. Do Zoo vstoupil z jediného důvodu. Navázat kontakt s tebou. Už při vstupu měl několik vylepšení, aby se spojení dalo realizovat. I tak je zdejší šifrování silné, spojení trvalo dlouho a není optimální.“

Jako na důkaz sebou hroch opět začal škubat, až mu sliny z tlamy odletovaly na dva metry daleko.

„Jdeme.“

Překonat plot pro gorilího samce v plné síle nebyl žádný problém. Vyšplhal po opěrném sloupku a elegantním zhoupnutím na silných pažích se dostal

přes ohradník. Uvnitř už na něj čekal Obraz. Holografický objekt jen nepatrně bliknul a najednou se nalézal o půlmetru dál.

Horší to mohlo být s Dongem. Hroch nebyl ani virtuální, ani mrštný, ale jak se zdálo, hlavu si s tím nelámal. Jen mírně poodstoupil, nabral rychlost a i on byl uvnitř.

Ke zdi jim chybělo dvě stě metrů rozlehlé savany, bujné trávy a nízkých křovin. Plocha byla protkána celou řadou vyšlapaných stezek a na jedné, na té nejmohutnější, se právě nacházeli. Podél hrazení hyení smečka vartovala nejčastěji.

„Pospěšte,“ tlumočil Dong pobídku s neskrývanými obavami v hlase. „Hyeny dokáží ulovit i mnohem větší kořist, než jsou ony samy. Jsou mazané a snadno se nevzdávají.“ Jestli je obluda chtěla znervóznit, tak se jí to dařilo. „Právě proto hlídají tuhle zed’.“

Monk zachytil jejich pach dříve, nežli je spatřil. Chřípím nasál charakteristický smrad tlejících mršin, kterými se živily, ten je doprovázel jako cejch smrti.

„Blíží se.“

„Rychle ke zdi! Není nač čekat!“ Obraz začal intenzivně blikat a vždy se nacházel o půl metru dál. S určitou dávkou fantazie to mohlo vypadat jako útěk.

„Dělej, Dongu,“ pobídl otálejícího hrocha doktor, ale to už sám pádil pryč.

Nic nevyprovokuje hladového predátora víc, než panický úprk. Celá smečka se vyřítla z travin a zahájila zběsilé pronásledování kořisti. Vedoucí samice smečky si byla jistá, že jim nemůžou uniknout. Vetřelci před sebou měli jen několik stovek metrů volného prostoru a za ním pevnou tvrdou zed’. K té se nikdy nedostanou. Nemají dostatečné tempo, skupina je dostihne nejméně v polovině vzdálenosti.

Doktor Monk občas pohlédl zpět. Jejich vyhlídky na únik se rovnaly nule. S každým skokem byly šelmy blíže a blíže. Roztažené do rojnice, tak, aby si vzájemně nepřekážely v trysku. Co nevidět je dostihnou.

Uběhli dalších pár metrů a lékař chtěl právě znovu zkontrolovat pozice nepřítele, když mu levým lýtkem projela ostrá bolest. Cítil, jak na krátký okamžik do masa pronikly tesáky šelmy. Zaplavila ho vlna adrenalinu. Příval hormonů byl tak silný, že naprosto ovládl jeho logické procesy.

Gorila Monk s bělmem zalitým rudou krví zastavila úprk a s pěstmi opřenými o zem zaujala bojovou pozici čelem k nepříтели. Vycenila obrovité

špičáky a vydala řev, který by dokázal zastrašit i mnohem větší zvíře, než jakým byly malé čtyřnohé hyeny.

Malý klan čítající dvanáct jedinců podobné chování sice zastavilo, ale nepřekvapilo. Byly na podobný boj zvyklé. Udržovaly bezpečný odstup od gorilích tesáků i mocných paží a při tom začaly postupně osamocené jedince obkličovat.

Gorila otáčela hlavou, měnila pozici, podnikala výpady na délku jednoho dvou kroků, ale stále zřetelněji bylo jasné, že všechny útočníky ohlídat nedokáže.

První výboj uskutečnila mladá samice, která první dohonila kořist a prokousla jí nohu. Za zády protivníka udělala pár opatrných krůčků a pak se odvážíla zaútočit. Rychlý stisk silných čelistí, možná jedno dvě seknutí drápy a okamžitě pryč do bezpečné vzdálenosti.

Gorila zařvala a bleskurychle se vrhla po nepříteli. Nezkušená samice podcenila vzdálenost a na okamžik se dostala do dosahu gorilích pařátů. Tlapa zasáhla hyenu s razací rozjetého tahače. Tělo mladé samice udělalo několik kotrmelců a zůstalo nehybně ležet.

Krátkodobé nepozornosti gorily ale využily další dvě hyeny a střelhitě kořisti rozdrtily pravou patu a prokously bok. Jeden z útočníků si za to vysloužil úder loktem do čenichu, jenomže celkem bez vážnějších následků.

Gorila částečně ztratila pohyblivost a s každou následující vteřinou přicházela o další a další krůpěje krve. Prohrávala boj o holý život.

Hyeny kroužily a připravovaly závěrečný výpad.

V tom do boje zasáhl Dong. Jako utržený vagón prosupěl skrze obkličení, cestou jedné z neopatrných hyen přišlápl nohu a dočista ji rozdrtil. Monk v ten okamžik využil zmatku v řadách útočníků a hmátl po nejbližší šelmě uskakující před hrochem, vyzdvihl ji do výšky a druhou paží oddělil jediným trhnutím hlavu od zbytku trupu.

Ve skupince hyen zavládl zmatek, který přerostl ve zděšení, když se na scéně objevil Obraz. Materializoval se v místě, kde pobíhaly vyděšené šelmy, prostupoval skrze ně a děsil je energetickými výboji.

Smečky se zmocnila panika. Vedoucí samice začala ustupovat a s ní i zbytek klanu.

„Musíme dál,“ pobízěl Obraz krvácející gorilu.

Vzrušení z boje pomalu ustupovalo a doktoru Monkovi se pomalu projasňovala mysl. Ke zdi chybělo necelých osmdesát metrů. Ještě jednou se ohlédl, ale hyeny neviděl. Nepochyboval, že jsou schované nedaleko odtud, v travinách, kde si lížou rány a přemýšlejí o odvetě.

Bolela ho pata a páčil bok, přesto vyrazil vpřed. Chtěl mít tohle dobrodružství co nejdříve za sebou. Vrátit se k pacientům i k rodině. A hlavně se zbavit Obrazu.

Cesta s chromou nohou zabrala dvojnásobek času, ale proběhla bez vyrušení. Jen tu a tam bylo slyšet zavytí, varování, že šelmy jsou stále nablízku a jen čekají na příležitost.

„Co dál?“ chtěl vědět lékař, když stanuli před zdí. Doleva i doprava od nich se táhl neporušený pás cihlové bariéry. Bez dveří, bez stupínků nebo jakýchkoliv záchytných míst. Zed' měla dobrých pět metrů a nedala se přelézt ani přeskočit.

Monk celou expedici od samého počátku považoval za nesmysl, ale přesto byl uvnitř duše zklamán. Nečekal bůh ví co, přesto tady mohli nalézt alespoň jakousi známku činnosti. I kdyby jen veliké X namalované na zdi nebo vykopanou díru...

„Doufám, že teď splníte svůj slib. Zmizíte a moji rodinu už navěky necháte na pokoji,“ ušklíbl se. „My s Dongem se pak pokusíme probojovat zpátky a co nejrychleji na vás zapomenout!“

„Dongu,“ zaznělo jediné slovo v odpověď.

Hroch začal couvat stejně jako před plotem hyen.

„Né, tohle neprorazí!“ křičel Monk a obrátil se k Obrazu. „Zabijete ho!“

Dong nabral plnou rychlost a... zmizel ve zdi.

Kolem otvoru ležely trámký promíchané s třískami a otřepy, spojoval je pouze povrch natřený cihlovou červení.

„Vstup dovnitř,“ pobízel Monka Obraz gestem ruky a hlasem přicházejícím ze vzniklého tunelu.

Uvnitř bylo šero, které narušovala jen obluda vydávající mírné nazeleňalé světlo. Vzduch byl cítit vlhkou zatuchlinou a plísní. V těchto místech už dlouho nikdo nepobýval.

Monkovi začínalo být zle. Točila se mu hlava a nedokázal soustředit myšlenky. Že by se na něm tolik podepsala zranění a ztráta krve?

Musel se rozepřít rukama o chladné stěny tunelu, aby neztratil rovnováhu. Cévy v mozku mu pulsovaly a on v té tmě dostával závratě. Pak před sebou zahlédl mihotavé žluté světlo.

Když přišli blíž, spatřili plechové protipožární dveře, nad kterými svítilo pohotovostní osvětlení, kolem kterého tančily můry.

Dong musel vrazit do vrat třikrát, než je dokázal zkroutit tak, že zámek vypadl ze zárážky. Monkovi jeho počínání připadalo jako ze sna. Mísilo se s představami, které mu divoce vířily v hlavě.

Znovu prožíval své noční můry.

Obludy, kam se podíváš. Všude kusy oblud. A krev.

Dokonce cítil i její pach. Sáhl na bok a nahmatal hustou vazkou kapalinu, která mu ulpívala na konečcích prstů.

„Co se to se mnou děje?“

„Opouštíš střeženou zónu. Ochranné pásmo slábne.“

Ale co to? To nepromluvil Dong. To mluvil Obraz! Ženským klidným hlasem. Měl pocit, že ho poznává.

Rozuměl jí stejně dobře, jako obludám ve svých děsivých snech. Rozřezané kusy těl mu zahltily mozek. Pak se objevily i tváře. Některé sinalé mrtvé, jiné usměvavé, spokojené s tím, co vidí.

„Proč jsem tady?!“ křičel na ni. Měl pocit, že se zblázní, v hlavě mu hučelo a v uších pískala lodní siréna.

„Protože se má znovu prozkoumávat tvůj případ. A protože tví kumpáni unesli naše děti!“ žena v hologramu sršela hněvem a strachem zároveň.

„Petera a Joan?“

„Takže už si vzpomínáš?“ zajásal Obraz.

Monk nevěděl, co říct, měl v hlavě děsný guláš. Ani netušil, jak na ta jména přišel, prostě mu najednou vylétla z úst.

„Johne, musíme jít dál. Ven mimo Zoo-zónu, aby mohl proběhnout kompletní transfer a tvé vědomí znovu přejít do lidského těla.“

Jen silou vůle pokračoval za hologramem před sebou. Donga někde ztratili, ale to nebylo podstatné. Malátně stoupal po schodech, prošli nějakou místností a pak narazili na další dveře.

„Opři se do nich,“ povzbuzovala žena. Kelly, jmenovala se Kelly. Najednou to věděl.

„Za nimi budeš mimo dosah.“

Vrazil do nich ramenem, ale jen zavržaly a zůstaly na svém místě.

„Pořádně!“ hecovala Kelly. Vzpomněl si, že ji kdysi měl rád. Miloval ji, než se s ním rozvedla.

„Proč unesli naše děti?“

Další rána, další zavržení, tentokrát silnější, ale dveře pořád odolávaly.

„Abych tě přesvědčila. Přiměla k útěku,“ vysvětlovala se smutným úsměvem. Věděl, že Kelly s tím, co dělal, nechtěla nic mít, jakmile to na něj prasklo, opustila ho.

„Jak odtud odejdeš, pustí naše děti. Tebe, tvoje tělo, vytáhnou z úložiště a schovají tě, aby se k tobě policajti nedostali.“

Nedokázal poznat, jestli Kelly sama skutečně věří tomu, co říká. Ve svém předchozím zaměstnání dělal řezníka pro zazobané mafiány. Pro stejné mafiány, co se proháněli až do vlády. Takoví lidé necítí slitování. Znal je, čistil pro ně pěšinky. A oni se ho teď báli.

Naštěstí ctili rodinu, takže jeho dětem neublíží, pokud nebudou muset. Věděl ale, že on sám žádnou budoucnost nemá.

Pohlédl na Kelly. Slušelo jí to. Byla o pár let starší, kolem očí měla nové vrásky od starostí, ale pořád byla krásná.

„Dobře.“ Rozběhl se proti dveřím veškerou silou, jaké bylo pochroumané gorilí tělo schopné.

„Řekni dětem, že vás miluju.“

Dveře povolily a Johna zaplavilo bílé oslnivé světlo.

Víc nic.

Šubi
Puk
Lunec
Zisaly

Mimivouk masik
OCHOZENI ČERNICI

50 z.
20 z.

Kostodka... 3 z.
Kostum... 2 z.
Kostina... 1 1/2 z.
Kostava... 1/4 z.
Kostokteif... 1 z.

386

Volba

Karolína Kotová

Muzika hulákala a na parketu se svíjely davy upírů, zombií a dalších více či méně identifikovatelných příšer. Tvořily skupinku po dvou, po třech i větší a zjevně se jeden vedle druhého báječně bavili, jak už se tak od podobných akcí čeká. Akorát já seděla sama za barem a pomalu ale jistě jsem se opíjela džinem s tonikem. Přitom jsem usilovně přemýšlela, proč jsem sem vlastně lezla. Ne, že bych se taky nechtěla pobavit, jen prostě...

Prostě jsem nezapadala. Nikdy jsem nezapadala. Co mi paměť sloužila, vždycky jsem byla v lepším případě ta divná, v horším, a bohužel stále častějším, ta neviditelná. To druhé platilo nejen pro moje vrstevníky, ale i pro učitele a vlastně pro každého, s kým jsem přišla do styku. Dokonce i revizoři mě ignorovali. Lidi mě prostě byli schopni přehlédnout, když jsem stála sama uprostřed prázdné místnosti, a pokud už si mě všimnout museli, vypadali tak překvapeně, jako bych se snad zčistajasna vynořila ze země.

„Půlnoc se blíží, pánové a dámy! Halloween je v plné síle, světy splývají, mrtví postávají za branami! Tak jen do toho, mládeži, ukažte jim, jak vypadá život. Šup na parket, ať to sviští po cvičišti!“ halekal dýdžej z pódia nadšeně a trsající postavy se smíchem tahaly na nohy těch pár sedících. Se zábleskem naděje jsem se rozhlédla, jestli se někdo nepokusí zapojit i mě, ale leda prd.

Lokla jsem si alkoholického umrtvovače mozkových buněk a nikým nerušena se ponořila nazpátek do úvah o své podivné neviditelnosti. Děda mě často utěšoval, že se to poddá. A když už ani utěšování nepomáhalo, rýpal do mě, že mám být ráda, že ze mě jednou bude třeba úspěšná špionka. Tvářil se při tom pokaždé děsně spiklenecky a koulel očima jak Hurvínek, čímž mě spolehlivě rozesmál. Po večerech jsem si pak představovala, jak se plížím nějakou tajnou základnou a zachraňuji svět.

Zlaté časy. Teď bych rozesmát rozhodně potřebovala, jenže děda už byl dva roky po smrti. Ten už mě nerozesměje a nikoho jiného, komu bych se mohla svěřit, jsem neměla. Mamka nepřežila můj porod – ostatně mě

samotnou prý zachránili jen tak tak – a otec o mě stál tak moc, že zmizel, jakmile se o mamčině těhotenství dozvěděl.

Děda byl jediný, koho jsem na tomhle světě měla. Vzal mě k sobě, jakmile mě dovolili vyndat z inkubátoru, staral se o mě, vychovával mě, a hlavně mě vždycky podržel, když jsem potřebovala. Co odešel na věčnost, všechno šlo nějak od deseti k pěti. Pocit, že se pohybuji ve špatném světě, jiném než všichni kolem mě, sílil den za dnem až k nesnesitelnosti.

I proto jsem se rozhodla vyrazit na tuhle halloweenskou párty. Konec-konců, podle toho, co jsem zachytila na přednáškách, se sem chystala snad celá vejška. Měla to být prostě událost roku a mě popadla touha zkusit prorazit tu zeď, která kolem mě za poslední dva roky rostla a dusila mě. Chtěla jsem alespoň na chvíli mít pocit, že někam patřím. Tohle vypadalo docela jednoduše. Prostě si na sebe navléknu nějakou praštěnou masku a budu popíjet, křepčít a pít s ostatními. Zapadnu. Alespoň na jeden večer.

Kostým jsem vyhrabala mezi dědovou zásobou převleků pro ochotnické divadlo, které kdysi vedl, ale tím úspěšnost mého plánu skončila. Křepčení jsem vzdala, když se třetí skupinka kolem mě samovolně rozpadla, a pila jsem jen se svým vlastním splínem. Na to jsem nemusela nikam chodit. Mohla jsem zůstat doma, otevřít si láhev červeného a zalézt pod deku s knihou. Třeba s nějakou z dědovy sbírky severských mýtů a pověstí. Trochu si zavzpomínat, jak mě s nimi seznamoval. Děda celou severskou mytologii prostě miloval. Často říkal, že je naším dědictvím, na které bychom neměli zapomínat. Děda se sem totiž přišel z Norska a nikdy na svůj původ nezapomněl. Miloval tu zemi a její legendy a já tu lásku od něj beze zbytku převzala, i když jsem Norsko nikdy neviděla na vlastní oči. Nevadí, jednou se tam určitě podívám. Jednou...

„Čau kotě. Máš pěkný kotlík, takovej křídlatej, čarodějnickej.“

Ze zamyšlení mě vytrhl tmavovlasý mladík, který bez ptaní dopadl na vedlejší stoličku a oblažil mě oblakem alkoholových výparů. Sjela jsem ho pohledem. Oči se mu leskly přemírou alkoholu a převlek zombie zdobily skvrny, které určitě nebyly původním záměrem tvůrce. Aspoň mě ale viděl. Sám od sebe. To bylo nesporné zlepšení běžného stavu. Rozhodla jsem se, že mu dám šanci, a pokusila se taky nasadit úsměv.

„To není hrnec, ale přilba,“ opravila jsem ho. „Nejsem čarodějnice, ale valkýra.“

Už když jsem to říkala, napadlo mě, že se snažím marně, a jeho kalný pohled mě o tom jen ujistil. Moje vysvětlení ho minulo o celé kilometry.

„Jasně, kotě,“ zabručel tónem, z něhož nezáměrně přímo tryskal. „Nedáš mi hubana?“

Naklonil se dopředu. Já se naopak zaklonila, div jsem nespada z stoličky. Možná jsem toužila po pozornosti, ale ocucávat se kvůli tomu s kdejakým mazavkou jsem nehodlala.

„Ee, zpomal,“ brzdila jsem ho i slovně a zatímco jednou rukou jsem se držela pultu, abych nesletěla, druhou jsem mu opřela o hrudník a pokusila se ho zatlačit nazpátek. Naštěstí na tom nebyl s rovnováhou tak dobře, aby mi mohl vzdorovat, takže moje snaha slavila úspěch.

S úlevným výdechem jsem se vrátila do vodorovné polohy. Malé radosti, taky radosti, jak říkával děda. Můj společník tohle pořekadlo buď neznal, nebo ho výsledek akce na rozdíl ode mě nepotěšil, protože se viditelně zamračil.

„Co je?“ nechápal.

„Vždyť se ani neznáme,“ zkusila jsem mu osvětlit svůj postoj.

„A co bys chtěla jako?“ Alkozombie se zatvářil upřímně nechápavě. „Ty máš píču, já mám ptáka. I tudle hrnec jsem ti pochválil.“

Tenhle hluboce filozofický projev mi vyrazil dech. Jako fakt? Máš hezkou helmu, pojd' me si zašukat? Jeho mozek si musel vzít dovolenou a předat žezlo o hodně níž.

„Taky máš pěkný kozy, docela,“ nevzdával se samozvaný Romeo a rovnou po nich hmátl, nejspíš aby se ujistil, že nejsou falešné. To už jsem nedala.

„Zapomeň,“ štěkla jsem a pořádně ho pleskla přes nenechavou ruku. Mého ctitele to docela nakrklo. Bohužel ne dost, aby vypadl.

„Ty seš ale kráva,“ zasyčel a znovu po mně hrábl. Tentokrát ale ne, aby si osahal moje přednosti. Z očí mu čísel zlost a chtíč a mně došlo, že aktuálně má v provozu maximálně těch pár mozkových buněk z doby kamenné, které rozpoznávají jenom ošukat nebo zabít.

Sjela jsem ze stoličky a přelétla pohledem okolí, kam by se tak dalo zmizet, než se pokusí o jedno nebo o druhé. Bohužel všechny únikové cesty vyžadovaly projít sál narvaný lidmi. Než skrz ně prokličkuju, dožene mě, i kdyby lezl po čtyřech, a co pak. Jaká je šance, že si někdo všimne, když se mě uprostřed parketu pokusí znásilnit? Jak jsem koukala na nulový zájem přítomných o dění tady u baru, blížila se k nule. Odspodu.

Otočila jsem se nazpátek k chlápku, který se mezitím taky dostal na zem a dokonce při tom udržel vzpřímenou polohu. Do prdele práce. Vyslala

jsem tichou, zato o to úpěnlivější modlitbu o pomoc ke kterémukoliv z bohů či jiných mocností, ochotných naslouchat jedné zoufalé holce, a připravila se ho nakopnout rovnou mezi nohy, pokud zkusí udělat jediný krok ke mně. To by mu mohlo na chvíli překazit náladu na sexuální hrátky. A hlavně bych tím mohla získat čas k ústupu.

„Tvá pozornost je nežádaná.“

Drobná dívka se mezi mnou a opilým milovníkem objevila tak náhle, jako by vyrostla ze země. Stála těsně před ním, oči sklopené k zemi, ale nezdálo se, že by se ho bála, ačkoliv ji víc jak o hlavu převyšoval. Pomalu zdvihla ruku a položila mu ji na hrud'. „Odejdi,“ nařídila mu a z jejího hlasu číšel zvláštní chlad.

Čekala jsem, že ji smete jediným máchnutím, ale ani se o to nepokusil. Překvapivě neudělal vůbec nic, jen tam stál jak solný sloup a do očí se mu vkrádala hrůza.

„Odejdi,“ tentokrát její hlas práskl jako rána bičem. Maník se v mžiku probral ze strnulosti a dal se na útěk. Dívka chvíli sledovala směr, jímž zmizel, pak se obrátila čelem ke mně a já překvapeně zalapala po dechu. Její maska byla prostě úžasná. Nebylo divu, že alkoholem zastřený mozek toho šaška raději zavelel k útoku. Pravou polovinu tváře měla krásnou a dokonale řezané rysy lemovaly husté černé vlasy. Zbytek obličeje ale vypadal jako lebka pokrytá rozpraskanými kusy kůže a hnijícím masem. Celé to bylo udělané tak dokonale, že jsem nedokázala poznat, co je opravdové a co maska. Dokonce i levá ruka byla namaskovaná stejně. A pravé zápěstí jí ovíjel náramek se severskými runami.

Usmála se na mě, nebo spíš mým směrem, oči stále upřené k podlaze.

„Zdravím tě, Inge, dcero Astridina.“

Heh? Překvapeně jsem zamrkala. Ne proto, že zjevně znala moje jméno. Koneckonců to byl školní mejdan. Nejspíš se mnou chodí na nějaké přednášky nebo tak něco. Překvapilo mě ale, že zná jméno mojí mamky. Nevzpomínala jsem si, že bych o ní někdy ve škole mluvila. Na druhou stranu, nepamatovala jsem si s jistotou, ani že bych o ní nemluvila, takže jsem se rozhodla to hodit za hlavu jako nedůležité a raději se soustředila, jak mám dívku oslovit, když ji nepoznávám. Přišla mi sice trochu povědomá, ale přes tu masku jsem si nebyla jistá. Nakonec jsem se rozhodla přidršet postavy, kterou si zvolila pro dnešní večer.

„Zdravím tě, hm... Hel, dcero Angrbody?“ nadhodila jsem trochu nejistě, protože jméno matky vládkyně podsvětí jsem si tak úplně nepamatovala. „Mohu tě pozvat na něco k pití?“ pokračovala jsem raději rychle, abych své zaváhání zamaskovala.

Hel pootočila hlavu k baru.

„Proč ne?“ souhlasila k mojí úlevě. „Co piješ ty?“

„Já? No... Džin s tonikem. Ale jsem si jistá, že tu mají i lepší věci. Kdybys chtěla...“

„Džin s tonikem zní dobře,“ přerušila mě a ladně se přesunula na tu samou stoličku, kde ještě před chvílí seděl opilý zombík. Rychle jsem se vyhoupla vedle ní a chystala se absolvovat martyrium s upoutáním pozornosti barmana, ale než jsem pořádně dosedla, přistály před námi dvě orosené sklenice.

„Uh, to byla rychlost,“ vydechla jsem. „Jak jsi...?“

„Mám své způsoby.“ Hel si přitáhla jednu sklenici a upila z ní.

„Jo, taky bych chtěla mít,“ povzdechla jsem si. „Svoje způsoby, myslím.“

„Z tvých slov cítím smutek.“

„To neřeš. Tvoje starosti to nejsou.“

„Jsou, nejsou... Když srdce bolí, proč mu neulevit?“ Hel se natáhla a položila svou pravou ruku na moji. Nebyla ani teplá ani chladná a zároveň byla oboje naráz. A já chtěla, aby mě takhle držela už napořád. „Pověz mi, co tě trápí,“ vyzvala mě tiše.

„Přijdu si tu cizí,“ vyletělo ze mě dřív, než jsem si stačila uvědomit, že mluvím. „Lidi mě většinu času prostě nevidí, a když je přinutím, aby si mě všimli, tváří se, jako bych byla nějaké zjevení. Nemám přátele. Nemám vlastně ani známé, protože na mě každý zapomene ve chvíli, kdy opustím místnost. Kdysi jsem četla příběh, jehož hrdina nevědomky vstoupil do jiného světa a v tom našem ho pak nikdo neviděl, i když on viděl a slyšel všechny normálně. Nevím, jestli ho znáš, ale popravdě si připadám úplně stejně jako on. Jenom já si tak přijdu, co pamatuji, a přitom nemám ponětí, proč se mi to děje. Nemáš představu, jaké to je. Dala bych cokoliv, jen abych pochopila.“

Slova se ze mě hrnula jak voda z protržené hráze a Hel mi naslouchala, tiše a pozorně.

„Jsi si tím jistá?“

„Čím?“

„Že chceš znát odpověď?“

Ta holka hrála svoji roli fakt dokonale. Tajemná, trochu temná, trochu odtažitá a zároveň pozorná. Dokonalá vládkyně podsvětí. Alespoň jak jsem si ji představovala já. Ta hra mě začínala opravdu bavit, a tak jsem samozřejmě kývla. „Jistě že jsem. Můžeš mi ji snad dát?“

„Mohla bych, ale cena by ti mohla přijít vysoká.“

Otevřela jsem ústa k odpovědi, ale zarazila mě varovně vztyčeným prstem.

„Rozmysli se dobře. Rozmysli se o to lépe, že až svoji odpověď dostaneš, budeš tu cenu muset zaplatit. I kdybys nechtěla. Tahle cesta vede jen jedním směrem.“

Její slova zněla podivně naléhavě. Jako by to myslela vážně. Jakou odpověď mi ale může dát holka z vysoké, bez ohledu na to, jak dokonalou masku má nebo jak dovede hrát svoji roli? Přesto jsem na pár úderů srdce zaváhala, než jsem znovu přisvědčila. Až ve chvíli, kdy ke mně pozvedla pohled, dosud setrvale sklopený k zemi, mi došlo, že jsem se na tu cenu ani nezeptala.

To už ale bylo pozdě.

Helin pohled zachytil můj a já zjistila, že se propadám do chladné temnoty. Nebo možná stoupám chladnou temnotou vzhůru? Letím vpřed, tažená neviditelnou silou? Po první chvilkové závratí z pádu jsem ztratila schopnost to rozlišit. Určitě jsem se ale musela někam pohybovat, protože ze tmy se začaly vylupovat záblesky světla. Vždycky se objevily v dálce, prolétly kolem mě a zase zmizely.

Nikoliv ale beze stopy. Po každém takovém záblesku se v mé mysli vynořil nový obraz či pocit. Vzpomínka – nevzpomínka. Strípek minulosti, vytažený ze zapomnění: Tvář ženy, bledá a strhaná vyčerpáním. Postavy v nemocničních stejnokrojích, kmitající kolem. Dítě čerstvě vyšlé z matčina lůna, ale nehybné, bez dechu. Znovu ta žena, po tváři jí stéká slza a něco šeptá. Lékaři. Dítě. Strach. Bolest. Křik novorozeněte a šťastný úsměv ženy, napůl skrytý kyslíkovou maskou. Zbytečnou, tak zbytečnou...

Temnota mě vyplivla nazpátek do světla světa a já cítila, jak se mi po tváři valí slzy. Nestarala jsem se o ně. Měla jsem svoji odpověď a vůbec se mi nelíbila. To já měla před lety zemřít. Já, ne moje mamka. Vyměnila svůj život za můj. Odešla, abych mohla žít, ale nefungovalo to tak, jak doufala.

Hel se natáhla, zachytila jednu z mých slz a rozemnula ji mezi prsty.

„Nefungovalo,“ řekla, jako by snad mohla slyšet mé myšlenky. Možná i mohla. Ted’ už jsem věděla, že je pravá. Žádná studentka s dokonalou maskou, ale Hel, dcera Lokiho a Angrbody, vládkyně světa mrtvých. „Bylas příliš daleko. Vyměnila svůj život za tvůj a dovedla tě nazpátek do světa živých, ale Helheim se tě i tak dotkl. Nárokoval si tě dřív, než to stihl Midgard. Proto tě lidé tady nevidí, nejsou-li přinuceni. Měla jsi pravdu, nepatříš sem a oni to cítí. Jen díky oběti své matky jsi nezemřela, ale žiješ v cizím čase a ten se neúprosně krátí. Ted’ už to víš a znáš i cenu za tuhle znalost.“

Natáhla ke mně ruku, v jasné pobídce. Po prstech jí probíhaly namodralé jiskřičky – magie podsvětí, otevírající bránu do světa mrtvých. Stačilo se jí dotknout a svět lidí nechám navždy za zády. A proč by ne? Beztak jsem tu už neměla nic, co by mě mezi živými drželo. Přesto jsem zaváhala. Přeci jen, člověk si svoji budoucnost obvykle maluje jinak, než jako věčnost v podsvětí.

I já jsem někde uvnitř doufala, že se jednoho dne moje prokletí zlomí a já najdu svou spřízněnou duši, s níž pak prožiji dlouhý a spokojený život. Opravdu na mě nic takového nečeká? Vážně není jiná cesta?

„Vždycky je jiná cesta,“ vpadl do mých myšlenek hlas zpoza baru.

Automaticky jsem se obrátila po zvuku a překvapeně vykulila oči. Muž za pultem ani trochu nepřipomínal barmana, z kterého jsem s takovou námahou vyrážela své drinky po většinu večera. Namísto fešáka v časných třiceti stál za pultem chlapík, který daleko víc připomínal postaršího lékárníka než mladého svůdce. Tesilky zavěšené na gumových šlích, řídké rovné vlasy rozčísle vprostřed pěšinkou a na nose nasazený starý cvikr s kulatými sklíčky připomínajícími dna od půllitru.

„Vždycky je jiná cesta,“ zopakoval a oblažil mě širokým úsměvem. „Ještě drink, dámy?“ dodal pak a vstřícně mávl rukou k policím za sebou. „Gin bohužel došel, ale nabídka je stále široká. Osobně bych doporučil macerovaný kořen mandragory, ten rozhodně stojí za hřích.“

Při pohledu na police za barem jsem jen na sucho polkla. Gin by se na nich rozhodně nenašel, tomu jsem věřila beze zbytku. Zato naložení červi nebo brouci v lihu určitě. A to mluvím jen o sklenicích, jejichž obsah jsem dokázala jakž takž identifikovat. Co je v ostatních, jsem se raději ani nepokoušela hádat, ale pohár v barmanově ruce byl zcela nepochybně vyřezaný z lidské kosti. Tím jsem si byla zatraceně jistá. Stejně jako tím, že lebka usazená na jedné z polic je pravá.

„Co to má...?“ začala jsem, ale Hel byla rychlejší.

„To mi děláš schválně, ne?“ zasyčela. „Nemůžeš se laskavě přestat plést do mých věcí?“

Barman dál klidně leštil pohár, jako by ani nevnímal chlad čišící nejen z jejích slov, ale vlastně z celé vládkyně podsvětí.

„Plést se?“ broukl ve chvíli, kdy se kolem Hel začínala tvořit jinovatka. „Ale zlatíčko. Prostě jsem se zaskočil podívat, jak se daří mé drahé dcerce. Tak dlouho už jsme se neviděli.“

„Na to ti tak skočím,“ štěkla Hel. „Já jsem v Helheimu pořád. Můžeš se stavít, kdy se ti zachce. Ale to ty ne, to je pod tvoji úroveň. Ty se musíš přihnat, když mám práci, a začít plést lidem hlavu svými výmysly.“

„Výmysly? Ale no tak, poklade. To, že jsem bůh lži a klamu, neznamená, že lžu pořád. A sama musíš uznat, že není jen jedna cesta.“

„Cena za vědění...“

„Je vědění samo. Pokud s ním dokáže žít...“

„Žít? Tomu říkáš život?“

„A proč ne. Nerad to říkám, ale ty o životě zrovna moc nevíš, miláčku.“

„A čím to asi bude? Byl to snad můj nápad, zavřít se do podsvětí?“

„To netvrdím, ale můj také nebyl, to přece víš.“

„Jasně, tvůj nebyl, takže co by ses staral! A víš ty co, trhni si!“

„Tak prr, takhle se s otcem nemluví.“

„Jo? To bys ses nejdřív musel jako otec chovat. Jenže ty ani nemáš představu, co to znamená.“

„Já nemám představu? To ty nemáš představu...“

„A dost!“

Až ve chvíli, kdy jsem se ocitla v centru tiché pozornosti, jsem si uvědomila, že ten poslední výkřik byl můj. Zatraceně, co mě to napadlo, plést se do hádky dvou norských bohů? Ale co se dalo dělat, kdo se dal na vojnu, musí bojovat, jak ráda říkala moje třídní na střední. Pokusila jsem se nasadit sebejistý výraz a přejela pohledem přes oba přítomné.

„Nerada ruším vaši rodinou rozepři, ale mohl by mi laskavě někdo vysvětlit, o co tu jde? Chci říct, chápu tolik, že můj čas tady byl jen střípek vyrvaný z matčina života, který se už vyčerpал, takže nastal čas, abych se sebrala a následovala Hel do jejího hájenství jako hodná mrtvola.“

„Nechci, abys mne následovala. Chci, abys tam vstoupila po mém boku,“ opravila mě Hel tiše a tón jejího hlasu způsobil, že se mi myšlenky na okamžik rozlétly jak vyplašené hejno vran.

„Eh, dobrá, cokoliv,“ zahnal jsem násilím představy, které mi začaly vyskakovat v hlavě, a přinutila se soustředit na původní otázku. „Podstatné je, o co jde tady Lokimu. Co to znamená, ta jiná cesta?“ obrátila jsem na boha klamu. „Nemám vlastní život a pokud mi matčin dar dochází, jak bych se mohla vrátit mezi živé?“

„Tvá matka ti nedala jen dar života. Dala ti i moc jej využít. A nefunguje to jen na její život. Proč tě asi lidé vidí, jen když je přinutíš? Přemýšlej o tom chvíli.“

Dobrá rada nad zlato. Už jsem se nadechovala, abych mu řekla, že nemám náladu na hádanky, ale v tom mě pochopení zasáhlo jak rána kladivem.

„Když se mnou mluví, žiji v jejich čase, ne v matčině,“ vydechla jsem.

„Správně,“ pochválil mě Loki. „Zatím jsi to dělala jen nevědomky, ale teď, když už víš, jak na to, bude pro tebe snadné si brát čas vědomě. A nejen to. Tím, že dokážeš manipulovat s jejich časem, můžeš manipulovat i s nimi samými. Pokud se vrátíš na Midgard, už nikdy nemusíš být ta přehlížená nicka jako dosud. Máš moc vládnout, ne se plížit stíny.“

Zamyslela jsem se. Znělo to lákavě. Ne opravdu vládnout, to mě nesvádělo, ale sem tam postrčit věci ve svůj prospěch. Užít si pozornosti, kdykoliv se mi zachce. Žít. Ano, mohla bych konečně opravdu žít. Co na tom, že v cizím čase? Však bych si nebrala moc. Pár minut tady, pár tamhle.

Muselo být na mně vidět, že mě to svádí, protože Loki s úšklebkem mávl rukou a vedle mě se zhmotnily docela obyčejné dveře, dřevěné, s mosaznou klikou.

„Stačí je otevřít a můžeš jít, kam tě srdce povede,“ ujistil mě. „Volba je jen na tobě.“

Obrátila jsem se k Hel, co ona na to, ale ta neříkala nic. Jen mlčky klopila oči k zemi.

„Hel?“ zeptala jsem se.

„Volba je na tobě,“ potvrdila tiše. Snad i trochu smutně, ale to se mi možná jen zdálo.

Obrátila jsem se ke dveřím. Moje cesta do světa živých. Ne do toho starého, ve kterém jsem byla jen neviditelná nicka. V tomhle světě budu někdo,

koho nikdo nepřehlédne. Stačí vztáhnout ruku a vzít si, co potřebuji. Jistě, budu si muset dávat pozor, abych to nepřehnala. Maximálně hodinu, dvě od jednoho člověka. Možná tři. Co jsou to tři hodiny? Nikdo si ani nevšimne, že přišel o takový střípek času. A já díky tomu zase můžu být v podstatě nesmrtelná. Samozřejmě to znamená, že nemůžu s nikým zůstat příliš dlouho, ale...

Zarazila jsem se s rukou na klice. Byla chladná i horká zároveň. Stejně jako Helina dlaň před chvílí. A stačilo ji stisknout. Loki mluvil pravdu. Vždycky existovala i jiná cesta a záleželo jen na mně, kterou zvolím. Co ale neřekl, bylo, že i volba má svoji cenu. Cena za vědění je možná vědění samo, ale cena volby je nutnost žít se všemi jejími důsledky. Pomalu jsem nechala ruku sklouznout a otočila se k Hel.

„Půjdeme?“ usmála jsem se na ni.

Bar U Kevina

Andrea Čekanová

DEN 1

„Čáves lidi, jak vidíte, za mnou se právě odehrává nelegální párty v pařížských katakombách. Dneska tady přespíme a zítra vyrazíme s naším přítelem Marcellem do míst, kam stovky let nevročila živá noha! Marcel je zkušený průzkumník podzemí neboli katafil a nedávno odhalil nový vstup do dosud neprozkoumaných částí katakomb. Vede dost hluboko a já doufám, že tam objevíme nejen tisíce mrtvých, ale třeba také dosud neznámé fragmenty historie! Takže jestli u toho chcete být s námi, nezapomeňte dát lajk, odběr a zazvonit na zvoneček!“ Dominik ukázal prstem do kamery mobilního telefonu a držel úsměv na rtech, dokud Ondřej nevyplnul nahrávání,

„Super, když to dáš pokaždý na první pokus, ušetříš mi čas, až to budu stříhat. A možná to dáme i na jednu baterku,“ zasmál se Ondra a ještě se přesvědčil, že se video uložilo do paměti telefonu.

„Máš ale powerbanku, že jo?“

Přikývl. Nejradši by ale kromě zdroje napájení s sebou nesl vědomí, že někdo tam nahoře ví, kam se chystají. Co když se v katakombách ztratí? Nebyli by první, navíc vstup je sem zakázaný a policie vyhlášená místa pravidelně kontroluje. Jenže lidi vždycky lákala nepřístupná místa, o to víc, když se jednalo o neprozkoumané chodby a tajemná zákoutí, v nichž byly pohřbeny miliony Francouzů. A kdo se bál riskantních výprav, měl pro podobné věci Dominika a jeho kanál Tisíc a jedna záhada. Společně už prolezli spousty tajemných míst. Samozřejmě se občas pohybovali na hraně zákona, třeba tehdy když přespali v atomové základně Javor 51, ale jejich kanál už se blížil sto tisícům odběratelům a vidina Silver buttonu je oba poháněla dál.

DEN 3

„Čáves lidi, už třetí den se prodíráme pavučinami, brodíme se po kolena vodou a pořádně jsme ještě nenašli žádné vzrůšo. Je to i proto, že Marcel trasu poctivě mapuje, takže třeba včera jsme se půl dne točili v kruhu, ale naštěstí

máme tyhle skvělé záležitosti,“ ukázal na kameru samolepící reflexní šipku, „a díky ní se z nás snad nestanou místní přízraky a trefíme zpátky na zemský povrch. Pevně doufám, že brzy vám ukážeme nějakou libůstku, protože kdo si počká, ten se dočká, že jo?“

„Radši bych si taky počkal v pohodlí domova, už mě to tady štve. Jen se plazíme ve sračkách a nic z toho.“

„To dáme, kamaráde,“ poplácal ho Dominik po zádech. „Mysli na postel a na sprchu.“

„To zní dvousmyslně,“ nadhodil Ondra a hned toho zalitoval, protože Dominik zareagoval udfkrnutím a okamžitě se odtáhl, aby vyrazil dál.

DEN 5

Katakomy dosahují téměř dvou stovek kilometrů a denně zvládli projít sotva desítku, možná míň. Cestu jim komplikovaly rozvalené schody, chodby zasypané nebo tak úzké, že tudy museli jít bokem. Některé cesty byly zaplavené a kolikrát jim sotva stačily brod'áky. Jednou se Ondřej rozklepal záchvatem klaustrofobie a úzkou průrvou, kterou se plazil, prolezl jen díky Dominikovi, který se mu nakonec vydal naproti.

Ondra doufal, že vlhkost neslepí reflexní šipky ze zdi, a že zpátky trefí. Potravinových dávek měli ještě dostatek a s pitím si díky filtračním tabletám nemuseli dělat starosti, ale přesto se v katakombách přestával cítit v pohodě.

Snad brzy ještě něco naleznou, aby mohli zamířit zpátky s pocitem, že natočili dobré video. Kromě pár stoletých nápisů na zdech a výklenku vyskládaného hromadou kostí, bylo nejzajímavější dětské pohřebiště, které ráno minuli. Zatím to nevypadalo na žádný úchvatný fragment historie, který Dominik divákům sliboval.

Kde jsou ty miliony ostatků, o kterých se všude píše? Přece nemůžou všechny ležet na dvoukilometrové trase, která je zpřístupněná veřejnosti? Ondřej si pařížské katakomby představoval jako rozsáhlý komplex chodeb, kde ve zdech najdou co metr jednu kostru, která si tam v poklidu odpočívá od dob Napoleonských válek. Ale představa se realitě značně vzdalovala.

Navíc se ho od chvíle, kdy našli to dětské pohřebiště, zmocňoval nepříjemný pocit, že je někdo sleduje. Občas měl dojem, když zapnul natáčení, že přes display telefonu vidí na zdi mihnout se divný stín, ale předpokládal, že šlo spíš o nečekaný pohyb Dominika nebo Marcela, které díky

telefonu neměl stoprocentně v zorném poli. Svit jejich čelovek prostředí dost zkresloval.

Když se pátého dne večer chystali najít místo, kde by rozložili spacáky, narazili na kostru muže, který v softshellové kombinéze a gumovkách spočíval zhroutený v malém výklenku, jako kdyby se před něčím schovával. Všechny tři to docela vyděsilo. Ten chlápek tu rozhodně neležel stovky let, ale docela nedávno se musel ztratit.

Dominik pak vytáhl malou placatku s becherovkou a nechal ji kolovat. Všech se zmocňoval strach. Skončí stejně? Jak už jsou daleko? Budou mít dost času se vrátit?

Marcel před usnutím zkoumal plánek, který kreslil, a Ondřej litoval, že si od prvního dne nepsal deník, který by v případě, že se něco posere, posloužil jako vzpomínka na poslední dny jejich života, i když...

„Natočíme nějaký krátký videjko?“ zeptal se Dominika, který ležel ve spacáku na zádech a hleděl do stropu.

„A co bych jako měl točit, jak jsme v prdeli? Ty dětský kostry máš, ne?“

„Jasně, ale neříkal jsi, že lidi vždycky nejvíc zajímá kus kruté reality skrz monitory?“

„Hm, něco na tom bude. Tak to zapni.“

Opřeli o zem čelovku, lehli si blíž k sobě, aby se vešli do záběru, a na selfie tyči spustili natáčení.

„Čáves lidi. Jak vidíte, potácíme se tu už pátým dnem, takhle dlouho jsme nebyli ani v podzemních štolách v Lomech Amerika. Všechno, co jsme našli, jste mohli vidět ve videu, a jo, taky jsem čekal bájnou Atlantidu nebo kostru Quasimoda, ale asi už je na čase si přiznat, že velké objevy budou muset počkat na jiné. Víte, dneska jsme našli tělo chlápka, který se tu před několika lety musel ztratit. Přemýšlel jsem a došel k názoru, že pro celou naši výpravu bude lepší, když si tady zítra dáme poslední den a vydáme se zpátky dřív, než bude pozdě. Smrt může přijít kdykoliv, jednou špatně odbočíme, zapomene nalepit šipku, nebo se na nás svalí strop a já bych měl nerad na svědomí Ondru s Marcelem. Tohle je silnější než touha po senzaci, co myslíte, lidi?“ Dominikovi se zlomil hlas a najednou nemohl pokračovat dál. Ondra se ho pokusil podpořit:

„Selhání se nepřipouští snadno, proto budeme rádi, když nám i přesto projevíte vděk za tuhle šílenou výpravu, takže nezapomeňte na...“

„...lajk, odběr a zazvonit na zvoneček a zítra uvidíme,“ dořekl Dominik, a přinutil se k úsměvu.

„Myslels to vážně, že zítra končíme?“

„Ty se snad chceš trmácet dál?“

„Ani ne.“

„Už mě to tu nebaví, navíc mám pocit, že nás někdo sleduje,“ pronesl Dominik.

„Nechám rozsvíceno?“

„Kvůli mně nemusíš.“

Až když se Ondřejovi konečně povedlo usnout, odvážil se k němu Dominik přitisknout blíž. Přítomnost jeho přítele mu dodávala pocit klidu. Po chvíli přes něj opatrně přehodil ruku a až tehdy se ho konečně zmocnil spánek.

DEN 6

Když ráno vstali, zjistili, že mezi nimi a Marcelem leží osamělá lebka.

„Jak jsme si toho mohli nevšimnout?“ zašeptal Dominik Ondřejovi. Ten pro něj odpověď neměl. Marcel si z toho ale žádné větší starosti nedělal, prostě jen vstal a oznámil:

„Muset jít... po našem se to řekne – pipi,“ prohlásil a zmizel za nejbližším rohem.

S ozvěnou k nim dolehl zvuk rozepínaného zipu a posléze chlístání moči na podlahu. Po chvíli se ozvalo překvapené: „Putain!“

„Co říkal?“ ptal se Ondřej, který francouzsky moc nemluvil.

„Něco jako kurva. Marceli, jsi oukej?“ zavolal na jejich průvodce Dominik.

Odpovědí jim bylo jen ticho.

„Do prdele,“ zaklel Dominik a společně s Ondřejem se vymotali ze spacáků. Pak zaváhali, protože někdo musel vyrazit první. Když Ondra vytáhl telefon, aby mohl natáčet, pochopil Dominik, že to je na něm. Vzal uvolněný kámen ze stěny a společně se plížili podél stěny k zatáčce, kde chtěl jejich společník vykonat nerušenou potřebu.

„Marceli? Jsi tam?“ zkusil na něj znova zavolat, ale nikdo neodpovídal.

Pomalu se blížili, neslyšeli nic, kromě tichého odkapávání vody. Nebo to byla snad krev? Narazili v katakombách na šíleného vraha? Pak si všimli, jak zpoza rohu, kde Marcel močil, vytéká stroužek vody. Na špinavé zemi za svitu čelovky nemohli poznat jeho barvu.

„Do prdele, sakra, sakra...“ nadával Dominik šeptem, „toč, vole, toč to!“ Pak ze stínů vyskočil Marcel s hlasitým: „BAF!“ A začal se smát, div se nezlomil v pase. „Vy dva snadné vylekat.“

„Ty debil! Víš, že jsem se málem posral? To tys mezi nás dal tu lebku?“

„Jakou lebku?“ zvažněl, ale pak se zase rozesmál.

Zanedlouho vyrazili dál a Ondra doufal, že Dominik dodrží slovo a tuhle výpravu dneškem ukončí. Marcel vypadal, že mu už hráblo. Raději at video stojí za prd, než aby se dostali do nějaké překérky.

Ušli pár stovek metrů, když konečně narazili na nějakou záhadu, po které bažili. Ve stoletém prachu na zemi se rýsovaly otisky dvou těl, ale kosti někam zmizely. Zůstal jen důlek po lebkách, páteři a páru silnějších kostí.

„Vidíte to?“ ptal se Dominik, když Ondra zapnul natáčení. „Bud’ tu před námi řádili sběratelé kostí, nebo si tady nebožtíci vyrazili na pivo. Musím říct, že tohle je vážně...“

„Ticho, taky slyšet hudbu?“ přerušil je Marcel a oba přátelé si vyměnili nechápavý pohled.

„Nehrabte mu? Co když ho tu necháme a půjdeme zpátky?“ zašeptal Dominik, ale pak to také zaslechli. Basové tóny subwooferu k nim doléhaly skrz dlouhé chodby.

„Našli jsme vstup do nočního klubu?“

„Vždyť je teprve ráno.“

Obezřetně vyrazili po zvuku. I když Ondřej tušil, že bude těžké jej v rozlehlých prostorách následovat, usnadnil jim to další záhyb chodby. Ocitli se v rozlehlé klenuté síni, kde ve výklencích ležely stovky koster. Přesně takhle si ty katakomby představoval. Všechno poctivě dokumentoval, cestou k protilehlému východu. Ze síně vedla chodba bez slepých odboček a pomalu se blížili ke zdroji hudby. Brzy rozeznali jednotlivá slova písničky Highway to Hell. Jestli skutečně směřují do pekel, tak pořádně stylově.

Za posledním zákrutem chodby zahlédli světlo, a když obezřetně ušli ještě pár kroků, spatřili průchod do osvětlené místnosti, nad níž visela dřevěná cedule s nápisem Bar U Kevina.

Takže narazili na nelegální bar? To by znamenalo, že východ z katakomb je už blízko. Díkybohu. Dají si panáka, pořádně si ji lupnou na oslavu přežití a ještě večer ulehnou do voňavé čistounké postýlky v hotelovém pokoji. Dominikův úlevný výdech Ondrovi prozradil, že uvažují oba stejně.

„Dáme si pořádně do trumpety a vzhůru domů, co myslíte?“

„Domů?“ podivil se Marcel.

„Někud se do toho baru musí chodit zvenčí, ne?“

„Ale proč být nápisem označen vstup z katakomb?“ ukázal na nápis nad průchodem.

Sotva si stačili vyměnit pohledy, kynul jim hospodský za poněkud ztělým barovým pultem, aby ráčili vstoupit. Vidět po pár dnech v katakombách člověka z masa a kostí byla docela příjemná záležitost. Přesto už nemohli potlačit obavy, kam se to dostali.

„Můžeš to nějak nenápadně natáčet?“ zeptal se Dominik. Ondra vytáhl malou kameru, takovou, jakou nosí policisté na uniformě, a připnul si ji k zipu bundy. Tahle věčička vydrží fungovat čtyři hodiny bez problémů. Pak teprve vešli do baru osvětleného loučemi a usadili se na vysokých židlích.

„Vítejte v Baru U Kevina, toť jméno mé, právě jsem otevřel, panáčkové, co to bude?“

„To nejlepší, co máte?“ nadhodil Dominik a stejně jako jeho kamarádi si vypnul čelovku.

Hospodský Kevin s vrásčitou tváří a bradavicí na bradě sáhl po zaprášené láhvi na polici za sebou. Za chvíli před nimi přistály tři panáky s nazlátou tekutinou, které měly do typické barvy whiskey hodně daleko. Hospodský na ně s očekáváním zíral, a tak Dominik položil na stůl několik euro. Kevin tázavě zvedl obočí. Dominik přidal ještě pětieurovku a pak se všichni rychle chopili skleniček, aby si přitukli a napili se.

Marcel to hned vyprsknul, Dominik s Ondrou do sebe panáka zkušeně otočili, ale až ve chvíli, kdy Ondra polykal, si uvědomil tu příšernou pachůť. Připomnělo mu to nelibý zápach počůrané pleny jeho malé neteře.

„Fuj, co to bylo?“

„To nejlepší, co mám. Pánové by radši Krvesaj? Nebo Kostquilu? Měl bych tu i něco pro měkkouše, Piňa Kostkáda? Něco tady zbylo po vám podobným.“

Ondřejovi se vybavila Becherovka v batohu. Kevin by tomu mohl říkat třeba Kostnerovka. Bůhví, jak říkal tomu, co jim nalil.

„Co jsme to vůbec pili?“

„Co jste chtěli, to nejlepší, co mám. Moč z oběšence.“

Ondra okamžitě ucítil, jak se mu obsah žaludku dere vzhůru. Obrátil se od baru a začal dávit. Když v něm zvítězila společenská zdrženlivost

a konečně se zhluboka nadechl, všimnul si, že v baru nejsou sami. V nejtemnějším rohu spali s hlavou na stole dva muži v černé kápi.

„Ti to včera trochu přepískli,“ všiml si Kevin jeho pohledu, „tak ať se dospí.“

„Ty vole, tak my se... kolik dní? Čtyři, nebo pět potácíme podzemím, abychom dostali moč z oběšence,“ smál se Dominik. „Nalil byste nám něco, co se dá pít?“

„Podle východoevropského přízvuku, tuším, že nejlepší bude kostdka.“

„Co to je? Destilovaný mozkomíšní mok?“

„Dostal jsem ji od jistého Dimitrije,“ odpověděl Kevin a naléval do čistých panáků průsvitnou vodu. Už podle vůně poznali, že jde o vodku.

„O chlup lepší,“ pochválil si Dominik, když to do sebe kopli.

„Počítám, že panáčkové budou platit až při odchodu?“ zeptal se Kevin a naprosto ignoroval eura na stole. Zároveň ani nečekal na odpověď a naléval další.

Třetího panáka rychle za sebou už všichni pocítili. I když ten první se asi nepočítal. Možná měl nějaké halucinogenní účinky, kdo ví, co takový oběšenec vylučuje za hormony. Asi něco pořádně silného, usoudil Ondřej, když spatřil nově přichozího ve dveřích. Musel si dokonce promnout oči, aby se přesvědčil, že dobře vidí.

Dovnitř vešel chlápek v softshellové kombinéze a gumovkách. Na tom by ještě nebylo nic divného, kdyby mu jaksi něco nechybělo. Pod bundou se totiž skrývaly jen kosti a nad límcem se tyčily obratle s lebkou.

„Jako vždycky, Luisi?“ pokynul hospodský a chlápek bizarně přikývl.

Ondra se divil, že mu neupadla hlava. Kostlivec Luis přejel pohledem prázdných očních důlků trojici průzkumníků a po drobném zaváhání se posadil vedle Marcela.

„Hlavu jsem našel, ale příště mi ji už neber,“ promluvil na něj a Marcel zbledl hrůzou.

Hospodský postavil před kostlivece Luise rakvičku s kopcem šlehačky. Všichni pozorovali, jak ji odhalenými čelistmi křupe. Dominik Luise zvědavě okukoval, aby zjistil, kam jídlo mizí.

„Asi taky znáš ten vtip, jak přijde kostlivec do hospody a objedná si pivo a hadr, že jo?“ všiml si Luis. „Zklamou tě, ale takhle to tady nefunguje. To sis už možná stačil všimnout.“

„Ty... ty jsi ten, jak jsme ho potkali, že jo? Ten, jak ležel mrtvý ve výklenku?“

„Bingo, mohl bych vás o něco poprosit? Jmenuji se Luis Bouchard, moji rodiče snad ještě pořád bydlí na Rue René Legros 58, kdybyste se vrátili a mohli jim vyřídit, co se mi stalo...“

„A co se ti stalo?“

„Tvůj kámoš mi utrhnul hlavu,“ odpověděl a rozesmál se. Znělo to štekavě, jako když se v čínské hračce vybijí baterky a zvládnou zahrát jen piko-sekundu z naprogramované otravné melodie. Pak Luis zvedl kostnatý prst k očnímu důlku a teatrálně si utřel neviditelnou slzu. „Zabloudil jsem, může se to stát i vám...“

„Luisi, nestraš mi hosty. Víš, jak zřídka sem zavítá někdo živý.“

„A ještě zřídka kdy odejde,“ zase se rozchechtal.

Marcel se v tu chvíli chytil za srdce a s chroptěním spadl z barové židle na prašnou podlahu.

„Neříkal jsem to? Hej, vy dva tam!“ Kevin hodil hadr, kterým utíral barový pult po dvou mužích spících v rohu. „Pierre, Gérarde! Odneste našeho nového kumpána do jeho kóje. A vezměte si k tomu tady to.“ Vytáhl zpod baru asi pětilitrový demižón s proutěným opletem.

„A-ale, on...“ zakoktal Dominik, ale hospodský ho hned přerušil:

„S ním je ámen, panáčku, to mi věř.“

„Do prdele,“ zaklel Ondra.

„Upřímnou soustrast, tahle runda je na mě.“ Kevin už jim naléval dalšího panáka kostdky.

Spící chlápci se pomalu narovnali, a když se otočili, spatřil Ondra, že pod kápi se neskrývá mužské tělo, ale jen holá lebka.

„Hele, Kevine, zadarmo to ale nebude,“ zaskřehotal jeden z nich.

Kevin obrátil oči v sloup, sáhl pod pult a z malé plechové dózy nabídl Pierrovi s Gérardem trochu hnědých kuliček. Oba si po jedné vzali a promnuli ji v dlouhých bílých prstech. Pak si ruku strčili pod kápi a podle dlouhého potáhnutí si šňupli.

„To je tabák?“ podivil se Dominik, který už stačil vyprázdnit nalitou sklenku vodky na účet podniku. Zjevně mu alkohol rychle stoupnul do hlavy, že se spíš než o Marcela zajímá o tohle.

„Ale kdeže, sušený hadí trus, feťáci zkurvený,“ dodal Kevin, když Pierre s Gérardem popadli Marcela za nohy a za ruce a zmizeli s ním ve dveřích, kterými tři průzkumníci kdysi vešli.

„A hejbněte sebou, ať je ještě teplá!“ zahulákal za nimi Luis.

Dominik si poručil další vodku, ale Ondra se ještě ani nedotkl té své. Jejich kamarád právě umřel a odnesly ho dvě kostry. Třetí s nimi sedí na baru a zvědavě po nich pokukuje. Ondru to znervózňovalo. Stejně jako ten záhadný stín, který po cestě sem občas zahlédl. Nemohlo se stát, že je sem nějak vlákali a postarali se, aby lovci senzací došli až do tohoto zpropadeného baru? Žerou kostry lidi? Co kdyby se na ně vrhli? Vždyť by z nich jedna rána musela udělat hromádku kostí. Ale ten chlápek si došel pro svou utrhnutou hlavu... Ondra se otrásl.

Pierre s Gérardem se po nějaké době vrátili. Jeden z nich opatrně nesl plný demižón a za nimi se táhl další tucet kostlivců.

„Koukejte se oblíct!“ nařídil Kevin nově příchozím a pokynul k temným pláštům visícím na věšáku u dveří. „Ať nepohoršíte návštěvu! S jedním už to tady seklo.“

„Hele, Domčo, neměli bychom už jít?“ opatrně zašeptal.

„Blázníš? Začíná se to teprve rozjíždět!“ odbyl ho Dominik a sledoval, jak Kevin z demižónu rozlévá do skleniček temně rudou tekutinu.

„A ty si myslíš, že se chystaj pít rajčatovej džus?“

„To je... Marcel?“

„Tutově.“

„Co budeme dělat?“

„Nenápadně se vypaříme, zatímco budou chlastat?“

„Hele, Kevine, kam bychom si mohli odskočit na záchod?“ spustil Dominik verzi svého nenápadného odchodu.

Kevin mu podal další demižón. „Jestli můžeš, moc netrousit vedle. Ten poslední si nachcal do kalhot a museli jsme to ždímat.“

„Pohlídám ho, aby se trefil, už má docela dost,“ pronesl Ondra a vzal Dominika za loket, aby mu pomohl se zvednout. Společně zamířili k průchodu ven. Batohy a spacáky tam budou muset nechat. Naštěstí měl to nejdůležitější u sebe.

„Ať na vás vidím, panáčkové, aby vás náhodou nenapadlo zdrhnout bez placení!“ zavolal za nimi Kevin.

Dominik s Ondrou si vyměnili znepokojené pohledy. Zalezli do nejtemnějšího koutku a po očku sledovali dění v hospodě.

„Ty vole, mně se fakt chce,“ špitnul Dominik.

„Tak dělej, stejně se pořád dívaj.“

Dominik si rozepnul kalhoty. „Takhle se ale netrefím, musíš to zvednout.“

Ondra zdvihl demižón s úzkým hrdlem do výše Dominikova pasu.

„Docela zajímavá zkušenost,“ pronesl, když začal močit.

„Myslíš smrt Marcela, nebo to, žeš mi právě pochcal ruku?“

„Těžko říct v tuhle chvíli.“

„Kevin se přestal dívat a nalejvá dalšího panáka.“

„Já to ale teď nemůžu utnout.“

„Nedělej si ze mě prdel!“

„Hotovo, teď se vyměníme.“ Dominik si zapnul kalhoty a převzal od Ondřeje demižón. „Počkej,“ stoupl si nalevo, „pravou se mi to špatně drží.“

Ondřej sledoval, jak jeho kamarád zalezl o kousek dál do chodby a do stínu. Napodobil ho a otočený zády k hospodě předstíral, že močí do demižónu, zatímco ho Dominik potichu pokládá na zem.

„Vytahuje zas ten fet, nedívá se, zdrháme,“ špitl Dominik, otočil se na podpatku a rozběhl se směrem, odkud přišli. Ondra neváhal a vyrazil za ním.

Co nejtíšeji a nejrychleji uháněli chodbou. Dominik vepředu ducha-přítomně rozsvítil čelovku, aby viděli na cestu. Ještě než stačili doběhnout do klenuté síně s hromadou těl ve výklencích, zaslechli za sebou rozzuřený výkřik a něco, co znělo jako příkaz.

Přidali na tempu a vběhli do síně. Jenže tentokrát v ní mrtví neodpočívali věčným spánkem. Zvedali se ze svých lůžek a z jednoho horního výklenku seskočil na zem i jejich průvodce Marcel. Dopadl na hlavu, ale když ho míjeli, už se hrabal zpátky na nohy. V obličejí byl mrtvolně bledý. To už se jim do cesty stavěli další mrtví.

„Přidej! Běž!“ volal Ondra na Dominika. Bylo mu jasné, že musí zmizet v protější chodbě dřív, než se do nich kostlivci pustí. Proti nemrtvým by v otevřeném prostoru neměli šanci. Konečně pochopil, jak se cítili obyvatelé Zimohradu v bitvě proti armádě severu. Jenže ti měli aspoň dračí sklo! Co mají oni? Kdyby po kapsách nosili hadí trus, mohli by je všechny zfetovat a pokračovat v útěku.

„A prdí taky hadi?“ vybavila se mu hláška z filmu Pelíšky. Rychle zaplašil zcestnou vzpomínku a soustředil se na to, aby doběhl Dominika, který právě praštil jednoho kostlivce, který se rozletěl do všech stran. Ondra stačil chytit pažní kost, která by ho jinak trefila do hlavy. Sevřel ji v ruce jako zbraň a ohnal se s ní po další kostře, která se dostala moc blízko.

Konečně se prohnali úzkým průchodem, ale na oddych nebyl čas. Podle chrastění a odírání kostí o kamenné stěny byli mrtví v těsném závěsu za nimi. Musí se jim ztratit ve spleti chodeb. V tom lepším případě se neztratí ani oni sami. Když budou následovat reflexní šipky na zdech, mohli by se dostat ven, ale vydrží běžet několik dní? Pravda, že bez bloudění a mapování by mohli být rychlejší, ale pořád to byla otázka desítek hodin. A Ondra nemohl už teď. Navíc jejich pronásledovatele jen tak něco neunaví. Opanovala ho bezmoc, která narostla, když proběhli záhybem kolem třetí reflexní šipky ukazující cestu ven a proti sobě spatřili dětské kostry z pohřebiště, které předtím minuli.

„To je v prdeli!“ sípal Dominik.

Když narazili na slepou chodbu, nezbyvalo jim nic jiného než do ní zapadnout. Brzy ale doběhli na její konec a byli v pasti. Nemohli dál, zpátky, ani do stran.

Ondra se proti dotírajícím kostlivcům bránil pažní kostí. Rozbíljel s ní křehkou stavbu jejich pronásledovatelů. Šli po nich jen proto, že nezaplátili útratu v baru, nebo proto, že chtěli vypít jejich krev? A nedělají to jenom upíří? Zjevně ne. Autoři fantastické literatury by si měli doplnit mezery ve vzdělání. Kostry pijí krev, fetují hadí hovna a gurmánsky si pochutnávají na moči z oběšence. Proboha. Určitě je oběsí, jakmile je dostanou.

Prudkým výpadem vpřed shodil na zem lebky z několika koster a Dominik rozkopřl zbytek. Přes kosti svých soupeřů se k nim ovšem hrnuli další a jestli se s Domčou vešli vedle sebe na těsno, oni běželi ve třech. Dominik po nich házel dutými lebkami a pár jich sundal, než se mohli přiblížit.

„My tady umřeme!“ zaječel a mrsknul lebkou.

„Bojuj!“ To bylo to jediné, na co se zmohl.

Za nějakou dobu marného házení kosterních pozůstatků se proti nim vytvořila hemžící hromada kostí, snažící se poskládat zpátky do původního tvaru, která je už téměř zatlačila na stěnu. Už nebylo úniku. Jedině, že by se jejich pronásledovatelé zasekli žebry sami o sebe. Ale i kdyby to trvalo hodiny, nakonec se stejně složí dohromady. Tenhle souboj neměl konce.

Dominik mocným dupnutím rozdrtil jednu lebku, která se mu horní čelistí snažila prokousnout botu, zatímco dolní za ní bizarně poskakovala. Pak se rozbřečel. Ondra odkopl zpola poskládanou ruku, která se k němu šinula, a objal svého kamaráda.

„Já už taky nemůžu.“

„Jestli je tohle konec, chci umřít s tou nejhezčí vzpomínkou, kterou mám. Máš nějakou takovou?“

Ondrovi by úplně stačilo, že právě objímá svého kamaráda. Ale bál se to říct nahlas. Zalovil proto v paměti a v mezičase odkopl trup, který se na ně z hromady kostí pokusil vrhnout. To mu připomnělo jeho oblíbený film *Osobní strážce*.

Nikdy ji nespust' z očí. Nikdy nic nepodceňuj. Nikdy se nezamiluj...

Kvůli tomuhle vydržel s Dominikem celou jeho kariéru youtubera. I když kolikrát měl co dělat, aby s jekem neutekl. Jistil ho na laně, držel noční hlídku, když to bylo třeba, nebo odkopával kostlivce. Nedokázal nechat přítele napospas jeho praštěným nápadům.

„Nejšťastnější jsem byl, když jsem prvně viděl *Osobního strážce*,“ přiznal Ondra nakonec.

„Teda to je dost cáklý.“

„Já vím.“

Dominik se trochu odtáhl. Možná proto, že se potřeboval ohnat po ruce, která se po něm snažila šplhat vzhůru.

„Víš, teď, když už to je asi jedno, ti můžu říct, že moje nejšťastnější vzpomínka je z minulé noci, když jsi usnul a já se k tobě přitiskl a objal tě.“

Ondra úžasem otevřel ústa. Nepřeslechl se?

„Zazpíváme si?“ zeptal se Dominik.

„Cože?“

„Zazpíváme si, za chvíli je s námi konec.“

Hromada kostí se na ně už lepila a hrozilo, že je každou chvíli pohltní.

„Co chceš zpívat?“

„Copak to není jasné?“ podivil se Dominik, a pak spustil: „And áááj...“

„Will always love you,“ přidal se Ondra okamžitě. „My darling you...“

Společně se propracovali přes sloku, a když z plných plic odzpívali falešně refrén, uvědomili si, že kostlivci kolem nich zmizeli. Místo nich stál v chodbě Kevin.

Takže teď nastane konec. Chvíli na sebe všichni zírali. Kevin si vychutnával jejich zoufalství. Pak zvedl ruce a začal nadšeně tleskat.

„Bravo, panáčkové, bravo!“ Ondra s Dominikem na něj nechápavě civěli. „Víte, z mého baru se bez placení neodchází, ale když někdo zazpívá mou

nejoblíbenější písničku, jsem ochoten mu to odpustit. Jakože se Kevin Kostner jmenuju.“ Luskl prsty a nastala tma.

DEN 9

Video už měli sestříhané. Čekali jen, až se uploaduje.

„Pořád přemýšlím,“ řekl Dominik a Ondra doufal, že se vrátí ke svému přiznání, když si oba mysleli, že nastala jejich poslední hodinka, „proč říkal, že se jmenuje Kostner.“

„Kevin Kostner,“ zdůraznil Ondra.

„No a co má být?“

„Kevin Costner - Osobní strážce, chápeš?“

„Ale nevypadal jako ten herec.“

„A není to jedno? Pili jsme kostdku, nabízel nám Kostquilu, kdo jiný by měl obsluhovat v takovém baru?“

„Kruh se uzavírá,“ souhlasil Dominik. „Vyrazíme dolů do lobby na něco, co nemá v názvu kost?“ navrhnul a zaklapl notebook, protože video se už nahrálo.

Ondra zaváhal. Nejraději by pozoroval počet shlédnutí a přibývajících komentáře. Tohle přece bylo jejich životní dílo, objev století! Potvrdili, že existuje život po smrti! I když jejich průvodce Marcel by s tím nejspíš nesouhlasil. Všechno to měli nahrané na videu, nikdo je nemohl obviňovat z jeho smrti. Díkybohu, že měl tu kameru na zipu bundy, a díkybohu za spoustu dalších věcí, že z toho vyvázli živí. Ted' už se mohl jen modlit, že se o dění v katakombách začnou zajímat nejen katafilové nebo blbci s ghost boxy, ale i úřady. Co jejich objev bude znamenat pro budoucnost?

„No tak pojd', napijeme se a pak mrknem, jak to vypadá, chvíli to potrvá, než se k tomu lidi dostanou.“

Ondra přikývl, zvedl se od stolu v pokoji a vyrazil za Dominikem. V myšlenkách se ale opět vrátil k videu.

Nijak výrazně ho nestříhali, chtěli zachovat autenticitu a věrohodnost. Jediné, co si Dominik přál upravit, byl konec s jeho přiznáním. Video z jejich útěku se jinak dochovalo kompletní, protože kamera na zipu se vybila až chvíli po tom, co Kevin lusknul prsty. Neměli tedy ani tušení, jak se z katakomb ocitli zpátky na svém hotelovém pokoji. Ondru mrzelo, že jeho kamarád se k té chvíli nechtěl vracet.

Objednal si od neosobního číšníka s jmenovkou Thierry panáka Jacka Daniel'se. Žádný Kost Daniel's a Kevin Kostner. Dominik ho napodobil a objednávku ještě dvakrát zopakovali, než si dostatečně otupili smysly. Až potom se vrátili na pokoj, aby si přečetli komentáře pod svým videem.

„Fake jak prase, hoši, věřil jsem vám víc.“

„Jste mizerný herci. Unfollow.“

„Prej Kostner, tak trapný plot twist jsem ještě neviděl, ubohý pokus o pozornost.“

„Amatérský film není vaše parketa. Držte se reality.“

„Whitney se v hrobě obrací,“ zněl jiný komentář.

„Je mi trapně za vás.“

„Příště dejte live stream, tohle vám nikdo neuvěří.“

„Live stream?“ podivil se Dominik. „Jak by nám asi vydržela kamera, ty tupče? A co signál?!“

„Oni vážně věří, že to je fake, podívej, za poslední hodiny jsme šli dolů o tisíce odběratelů.“

„Ty vole, to je strašný!“ vjel si Dominik rukama do vlasů. „Moje kariéra je u konce!“

„Jestli jim chceš dokázat, že je real, budeme muset jít zpátky...“

„Ani mě nehne!“

„Jenže jinak nás odepíšíou...“

Dominik vztekle zaryčel a vypadal, že si vyrve všechny vlasy. Ondra mu rozuměl. Tak dlouho budovali komunitu, stálo je to hromadu času, práce, vypětí, stresu, nepohodlí a pak je odepíše jedno video? Vždyť o tisíc fanoušků bojovali v rámci několika měsíců a teď o ně přijdou během pár hodin?!

„Měli bychom jí zpátky, sakra, ty lidi nám musí uvěřit, vždyť jsme přišli o Marcela. Když najdem jeho tělo a lidi uvidí, že se rozkládá, pochopí, že jsme si nevymýšleli. Někdo to pak půjde prověřit a třeba ho dostanou ven, aby ho mohla jeho rodina normálně pohřbít. Třeba ještě žijou ti Luisovy rodiče... natočíme, kde je vstup, aby se o tom mohli i ostatní přesvědčit...“

„Neměli bychom jít spíš na policii?“

„Jako asi jo, ale co náš kanál?“

„Já nevím, kamaráde, mně se tam fakt nechce.“

„Chceš ho tam snad nechat?“ zatlačil na něj Ondra.

„Jasně, že ne, jenže proč bych měl znova riskovat krk kvůli pár anonymním blbečkům u počítačů?“

„Super. Takže já končím, najdi si někoho jinýho, kdo s tebou bude dál natáčet a nebude mu vadit, že když někde chcípne, klidně ho tam necháš.“ Ondra vyskočil od počítače, popadl kufr a začal do něj házet svoje věci.

Chvilí trvalo, než se Dominik zvedl a chytnul ho za ruku.

„Ondro, tebe bych přece... nikdy bych tě tam nenechal. Tebe ne...“ Nečekaně propletl své prsty mezi jeho. „Vrátíme se. Pro Marcela. Kvůli tobě to udělám.“

DEN 10

Pořídili si nové batohy, potraviny, spacáky, filtrační tablety a druhý den vyrazili. Tentokrát věděli, co na ně čeká. Už ale nevěděli, jestli jsou na to připravení. Ale zato mohli jít s jistotou, že se můžou spolehnout jeden na druhého víc, než kdy předtím.

DEN 15

Youtube kanál Tisíc a jedna záhada byl trvale smazán.

Tanec mezi hvězdami

Pavel Mondschein

Konec světa se blížil. Všichni v tom sice viděli jen děsivou souhru katastrof, ovšem pan Gargarian Nosoton, emeritní profesor astronomie ze Sortonské univerzity, věděl své. A nepochyboval, že se nemylí. Přesto nikoho nevaroval. Za prvé nebylo *koho* – kdo ještě žil, ten měl dočista jiné starosti než poslouchat staříckého hvězdáře, toho času zapomenutého na observatoři uprostřed Novorožského zálivu. Za druhé nebylo *jak*, protože anténa vysílačky se ve vichru už dávno ulomila a profesor Nosoton tak byl uvězněn na maličkém ostrůvku bez jediného kontaktu se světem. A hlavně nebylo *proč*. Věděl, že s tím nikdo nic nenadělá. Konec světa není věc, kterou byste mohli odložit na dobu, kdy se vám to bude víc hodit. Tak proč ze sebe ještě v posledních dnech dělat před někým blázna?

Bouře, která s neúnavnou zuřivostí bičovala pobřeží, za celé dva týdny nejen nezeslábla, ale naopak dál nabírala na síle. Ani ona však nedokázala zpomalit obří požár, který se k přístavnímu městu blížil z vnitrozemí a dával celému obzoru rudý nádech, kam až oko dohlédlo. Panorama Novorohu, kdysi pyšné a vznešené, teď hyzdily trosky pokácených výškových budov a vzduch až sem, daleko od břehu, smrděl spáleninou. A mělo být hůř. Pokud by se oheň dostal až k vysokým silům plným syceného arkalitu, srovnal by výbuch se zemí nejen město jako takové, ale i vše ostatní do vzdálenosti padesáti mil. Profesor Nosoton nepochyboval, že přesně to se také stane.

A nepochyboval, že tím to zdaleka neskončí.

Z rozbouřeného moře se náhle vynořila veliká, zubatá, šupinami porostlá hlava na svalnatém krku, a burácení bouře přehlušil ohlušující řev. Pak mohutné ploutve vymrštily přerostlé tělo nad hladinu a to s mocným šplouchnutím zase zmizelo pod hladinou.

Profesor Nosoton smutně pokýval hlavou. Vířící mořské masy probudily Staré, kteří dřímali v hlubinách, a ti teď dávali najevo nespokojenost. Naprosto po právu.

Tvoreček na starcově klíně rozrušeně zabublal a pokusil se vydrápat na parapet okna. Nemotorně máchal pahýlovitýma nožičkama a chobotovitý nos se mu při tom kýval sem a tam.

Muž ho pohladil a vrásky na tváři se mu přeskládaly do laskavého úsměvu.

„Ty bys chtěl za ním, vid’? Víš přece, že to nejde, Alfonsi. Nenarostl jsi jako on a teď už to nedoženeš.“

Chtěl ještě něco dodat, ale jen sykl a pevně zavřel oči. Bolest v rameni byla skoro nesnesitelná a trvala opět o něco déle. A navíc se mu už od rána těžko dýchalo, při každém nádechu v něm hvízdlo. Zatnul zuby a ze všech sil se snažil potlačit reflex, který mu velel se rozkašlat. To nesměl. Nekontrolované kašláni *vážně bolelo*.

Když ataka polevila, párkrát se sípavě nadechl, opatrně si odkašlal a pohlédl na potvůrku. Alfons na něj upřeně hleděl a starostlivě šveholil.

„To nic není, neboj,“ zalhal stařec klidně. „Pojď, dáme si trochu čaje a hned bude líp.“

Posunul si zvířátko na klíně tak, aby nespadlo, otočil své kolečkové křeslo a zamířil s ním na druhý konec velké kruhové místnosti. Tmu prozařovaly jen blesky a rudý přísvit z obzoru, profesorovi Nosotonovi to ale stačilo. Arkalitu mu zbývalo v generátoru už jen na dně a on nehodlal plýtvat drahou energií na něco tak zbytečného jako světlo.

Ohrát vodu pro čaj, to bylo něco jiného. To bylo důležité.

Z vařiče vyšlehl modrý plamínek a osvětil symbol na knihovně. Styli-zovaná ještěří hlava střežila svazky, které už dávno nikdo nečetl, dokonce ani sám profesor. Přesto si je tady nechával, snad na památku na dřívější život. Teď měl ale jiné starosti než vědění zapomenuté na poličkách. Postavil konvici na oheň a čekal. Ne snad, že by věřil v zázračnou moc odvaru z bylin. Věděl, že mu nápoj nijak zvlášť nepomůže, i když ho jeho vůně uklidňovala a vyvolávala příjemné vzpomínky. Jenže co mu zbývalo? Skutečné léky mu před pár dny došly a z města mu nové nepošlou. Už nikdy.

Bezmyšlenkovitě drbal potvůrku na svém klíně, když tu náhle zpozor-něl. Někde v dolním patře observatoře cosi kovově bouchlo, jako kus železa upuštěný na podlahu. A profesorovi, navzdory pokročilému věku, sloužil sluch ještě dobře.

Zaváhal. Normálně by se tam jel podívat, jenže zapínat generátor kvůli výtahu nechtěl. A že by dokázal vyjet zpátky nahoru vlastními silami po

rampě, to vůbec nepřipadalo v úvahu. Ne, spodní patro pro něj už bylo nedosažitelné stejně jako trosky města za zálivem. Jeho svět byl tady. Ve ztemnělé velké místnosti observatoře, s Alfonsem a kolečkovým křeslem... a pískající konvicí. Voda na čaj byla hotová.

Stisknutím knoflíku uhasil oheň a kruhová místnost se opět ponořila do rudého přítmí. Zalil čaj – jen do půlky, aby ho třesoucí se rukou nevyžil – a pomalu jej začal usrkávat. Teplý hrnek ho příjemně hřál do ledových prstů. Profesor ztěžka oddechoval. Přelít vodu z konvice ho vyčerpalo víc, než když před dvaceti lety nosil od mola většinu vybavení, které zde pro svou práci potřeboval.

Věděl, že schází. Nebylo to žádné náhlé prozření, uvědomoval si to už dlouho. Ale od podvečera mu bylo hůř, než si kdy vzpomínal. Přičítal to vytrvalé tlakové níži, jenže to mohl být příznak i něčeho jiného. Byl samozřejmě dost starý na to, aby nepodléhal iluzi o vlastní nesmrtelnosti. Věděl, že všechno jednou skončí – i jeho život. Věděl to a byl s tím smířený. Jenže ty konce musely přijít ve správném pořadí. Pokud by vydechl naposledy dřív, než ti dva stihnou –

Ne, ne! Rychle tu myšlenku zaplašil, než se stačila plně zformovat. Prostě to nepřipadalo v úvahu, tečka. Jenže svéhlavá umíněnost neměla o nic silnější léčivé účinky než čaj v jeho třesoucích se rukách. A jemu bylo opravdu, opravdu špatně. Alfons to musel vycítit a starostlivě na něj pohlédl.

„Neboj se, já to vydržím,“ zamumlal stařec, aby jim oběma dodal klid. „Zvládneme to spolu, vid’?“

A aby přišel na jiné myšlenky, přešel s námahou k hvězdářskému dalekohledu. Od stolu to k němu bylo jen pár metrů, ale profesora Nosotona to vysílilo, jako by právě vyběhl do patnáctého patra. Do prstů svírajících se na kruhovém madle kola ho chytala křeč. Ale stálo to za to. Jakmile pohlédl do okuláru, celým tělem mu projela vlna euforie, která na okamžik zaplašila dokonce i tíživou bolest na hrudi.

Musí vydržet. *Musí!* Už jen pár dní, déle to trvat nebude...

Z pozorování hvězdného tance ho vyrušil jakýsi opatrný, šmátravý zvuk. Tentokrát ovšem nepřicházel zespoda od výtahu, nýbrž z chodby u schodiště. A on už nepochyboval o tom, o co se jedná. Měl návštěvu. Někomu se podařilo proplout přes rozbouřený záliv a teď se plížil tmou za dveřmi. Posel z Institutu to přitom být nemohl; ti na něj už dávno zapomněli, pokud ještě vůbec někdo z nich žil.

Profesor Nosoton zaváhal a opatrně položil Alfonsovi dlaň na chobot, aby nevydal ani hlásku. Přemýšlel, co dělat. Mohl by dojet k trezoru se zbraní, měl to k němu jen kousek a kombinací by dokázal vytočit i poslepu... jenže k čemu by mu to asi posloužilo? Ten, kdo se dokázal dostat přes Staré v zálivu, se nejspíš nezalekne chromého, roztřeseného starce, který sotva pozvedne obstarožní revolver.

Opatrné ticho za dveřmi náhle přerušila hlasitá rána, rachot padajících prázdných beden a tlumené zasakování.

Profesor si povzdechl. Neměl vlastně moc na výběr, tak proč to oddalovat?

„Tam nic není!“ zvolal odevzdaně. „Všechny zbývající zásoby mám tady!“

Po krátkém zaváhání cvakly dveře a místnost prořal paprsek baterky. Chvíli bloudil po místnosti, až se zastavil na starcově tváři. Oslepoval ho.

„Nemohli byste to laskavě zhasnout?“ zabručel nevrle a jednou rukou si stínil oči. „Tohle je trochu nezdrovilé, nezdá se vám?“

Světlo zhaslo a on po paměti dojel k psacímu stolu. Chvíli harašil v zásuvkách, pak škrtnul zapalovačem a rozsvítil svíčku. Do jejího světla vstoupil návštěvník. Vlastně návštěvnice. V potrhaných, promočených šatech, se zplihlými hnědými vlasy a v obličejí celá rudá. Za tu barvu přitom nejspíš nemohl jen přísvit ohně přicházející sem zvenčí, ale také rozpaky.

Že je to žena, starého hvězdáře až tak nepřekvapilo. Ale že se observatoř pokusí vyloupit takové pískle, to vážně nečekal. Připomínala mu jeho vnučku – tu nejmladší. Neviděl ji už spoustu let.

„Nevěděla, že tady někdo ještě je. Nejsem *zlodějka*,“ zahuhlala dívka, jako by mu četla myšlenky.

Zakuckal se smíchy, až ho z toho bodlo za hrudní kostí. A i navzdory bolesti se mu rty zvlhly v pobaveném úsměvu.

„Chceš říct, že pokud lupiče nechytí majitel při činu, nejedná se o krádež? Hm, to je... hodně originální myšlenka.“

„Vy víte, jak to myslím,“ zamračila se na něj, jako by to byl on, kdo se dopustil něčeho špatného. „Měla jsem za to, že ten, kdo tady žil, je už... chápete, ne? Že je tuhej.“

„Chápu, ale musím tě zklamat, má drahá. My se tu ještě nějakou dobu zdržíme. Vid', Alfonsi?“ řekl a poplácal po hlavě šupinaté zvířátko, které mu sedělo na klíně a měřilo si nezvanou návštěvnici podmračeným pohledem.

Dívka si teprve teď všimla, že tu nejsou se starcem sami. Odskočila, jako by před ní ze země vyskočila obří chlupatá tarantule.

„Zatraceně, vy tady máte jednu z těch potvor?! Víte, že žerou lidi?“

„Jenom když nějakého chytí,“ pokrčil profesor rameny. Ve slabém světle svíčky neměla šanci všimnout si veselých vějířků vrásek kolem jeho očí, ale úsměv v hlase přeslechnout nemohla. „Ale tady Alfons nikoho chytat nebude a žrát už vůbec ne. Vid’ Alfonsi?“

Podrbal bytůstku pod chobotem, a když spokojeně zavrkala, zvedl zrak k rozhodně-ne-zlodějce a pokračoval: „Alfonse se bát nemusíš, je to nepodařek. Našel jsem ho před pár lety poblíž mola. Nevím, jestli se špatně zakuklil, nebo to je genetické, ale na rozdíl od normálních Starých neroste. Mládě přitom už dávno není – nedivil bych se, kdyby mu bylo víc než nám dvěma dohromady. Dělá mi tu společnost... nebo možná já jemu, těžko říct. Každopádně ti od něj nic nehrozí. Klidně si ho pohlad’, má to moc rád.“

Vrhla na zakrslou příšeru podezíravý pohled, a i když se k žádnému hlazení nechystala, tvářila se už přece jen o něco klidněji.

„Jak ses sem vlastně dostala?“ zajímal se profesor a gestem ji vyzval, aby si sedla. „Co podél celého pobřeží vypukly požáry, jsou Staří neklidní. Normálně k hladině nevyplouvají, jak je rok dlouhý, a teď jsou vidět v jednom kuse. Proklouznout kolem nich asi nebylo jen tak. O té bouři nemluvě.“

„Našla jsem v přístavu hlídkový katamaran,“ řekla stručně. „Motor nenaskočil, takže jsem musela pádlovat – a to jim podle všeho nevadí.“

„Chytré. Možná si mysleli, že tvůj člun je prostě kus trosek.“

„Proč tak šílí?“

„Těžko říct. Podle mě se zlobí za to, že jsme jim zničili svět.“

„Tomu přece nevěříte!“ odfrkla si.

„Čemu? Že si to myslí, nebo že jsme to udělali?“

Dívka se na okamžik zamyslela. „Hm... To druhé.“

Stařec spokojeně pokýval hlavou, jako by prošla nějakým testem. „Ne, nemyslím si to. Možná jsme tomu trochu napomohli, maličko to uspíšili, ale nic víc. To, co se děje, by se stalo i bez našeho přičinění. Osudu se nedá utéct. Leda ho chvíli oddalovat. Konec světa by přišel tak jako tak.“

Levým ramenem mu opět projela silná bolest, snad jako by jeho vlastní tělo chtělo potvrdit vyřčená slova. *Ne, osudu se utéct nedá, tak na to pamatuj!*

Dívka se zamračila.

„Konec světa,“ odfrkla si. „Zase bych to tak nepřeháněla.“

Pak jí pohled padl na symbol s ještěří hlavou na knihovně a po tváři jí přeběhl úšklebek, ve kterém se mísilo pochopení s opovržením.

„Jo aha, vy jste jeden z *těchhle*,“ prohlásila tónem, který jasně vyjadřoval její názor na *tyhle*. „Vy taky vidíte konec světa v každé blbosti. Celej ten váš Institut je pěkná sbírka fanatiků. Já měla za to, že už jste zanikli.“

„Ty nevěříš tomu, že by mohl nastat?“

„A proč bych měla?“

„Třeba kvůli tomu, co se děje venku,“ poznamenal. „Tornáda, bouře, zemětřesení, požáry a záplavy... a to všechno během pár dní a po celém světě. Na severu prý pukla země a půlka státu zmizela pod vodou. To ti nepřijde jako dostatečný důkaz?“

„Neříkám, že je všechno v pořádku. Ale konec světa bych v tom to fakt neviděla. Přežili jsme všechno, přežijeme i tohle.“

„My?“

„My lidi. Jasně, to, co se děje, je... je...“

Hlas se jí vytratil, jak hledala ta správná slova. Kousla se do rtu a zahleděla se kamsi do prázdna, snad do vlastních vzpomínek. Nakonec větu tiše dokončila: „To, co se děje, je hrozný, to jo.“

Zhluboka se nadechla a profesor Nosoton jí v očích zahlédl odlesk hrůz, kterých musela být za poslední dny svědkem. Pochopil, že tvrdá slupka, kterou ukazovala světu, byla jen maska. Nebo možná ne maska, ale obrana, která ji měla chránit. A než ten její krunýř stačil celý popraskat, zatnula zuby, sebrala bojovnost, kterou na okamžik ztratila, a znovu promluvila: „Ale ať se stane cokoliv, spousta lidí to přežije. A já udělám rozhodně všechno pro to, abych byla mezi nima. A vám bych doporučovala zkusit to samý.“

Mlčky na ni hleděl. To její odhodlání jej fascinovalo. Byl zamlada také takový? Nevzpomínal si.

„I kdybys měla pravdu,“ řekl pomalu a trochu se v kolečkovém křesle zavrtěl, aby ulevil tupé bolesti v rameni, „tam venku se dějí škody, které už nepůjde napravit. To, čemu říkáme civilizace, se bortí. Všude vládne chaos a smrt. A ty věříš, že se z toho lidstvo dokáže zvednout?“

Dívka mlčela, očividně řal do živého. Po chvíli přesto odpověděla: „A jakou alternativu nabízíte? Vzdát se osudu? Přijmout ho a ani se nesnažit s ním bojovat? Tak to ani náhodou. Zvládneme to. Začneme nanovo.“

Tvářila se sveřepě a nahněvaně, jako by předem očekávala, že si bude utahovat z její naivity. Stařec ale jen chápavě pokýval hlavou.

„Ano, nový začátek,“ pronesl vážně. „Jako by nás ten oheň očistil od všech hříchů a my mohli začít znovu s nadějí, že tentokrát budeme lepší. Že se vyvarujeme dřívějších chyb. Mám pravdu?“

Probodla ho pohledem. „Vysmíváte se mi?“

Povyτάhl obočí a překvapeně zavrtěl hlavou. „Kdepak! Ani v nejmenším! Víš, věříme oba v totéž. Divila by ses, jak moc. I já věřím v nový začátek... jen jsem se smířil s tím, že my dva se ho nedožijeme.“

„Ne, vy nevěříte v začátek,“ odmítla jeho slova a významně kývla hlavou k ještěřímému symbolu na knihovně. „Vy naopak vítáte konec. Stejně jako všichni vám podobní. Vždyť to máte jako hlavní motto, ne?“

„To je veliký omyl,“ odpověděl mírně, i když bylo znát, že se ho její poznámka dotkla. „V nový začátek věřím – ba co víc, já v něj *doufám*. Nejspíš mnohem víc než ty. A dělám, co je v mých silách, aby k němu opravdu došlo.“

„A jak, prosím vás? Tím, že tady sedíte po tmě s potvorou na klíně a sledujete hořící město?“

„Ne – tím, že sleduju oblohu,“ řekl, a když si všiml jejího nechápavého pohledu, zamyslel se. „Hm, jak bych ti to vysvětlil... Víš, jak na našem světě vznikl život?“

Odfrkla si. „Budete se divit, ale jo, dávala jsem ve škole pozor.“

„A co vás ve škole učili?“

„Že se sem první mikroby dostaly na asteroidech z Pásu. Začaly se množit v oceánech. Vznikly první složitější organismy poblíž podmořských sopek. A tak. Vždyť to sám víte, nemusíte mě tady zkoušet. Fakt nevím, kam tím míříte.“

„Ano, ano. Věda to krásně popsala, že? Věda obecně je strašně šikovná a výmluvná, když se snaží učeně popsat věci, kterým sama nerozumí. Jeden by si řekl, jestli to dělá z nevědomosti... nebo to je její účel? Aby odváděla mladé a zvědavé mysli od pravdy?“

„A proč by to dělala?“

„Protože pravdu nedokáže svými vzorečky, formulemi a výpočty popsat. Nehodí se jí do krámu.“

Založila si ruce na prsou a hleděla na něj se směsí skepse a pobavení. Chápal ji. Byla dost stará na to, aby měla vlastní rozum, a zároveň tak akorát

mladá na to, aby neposlouchala moudrost stáří. Dobře si vzpomínal, jak krásné období života to bylo. Období, kdy měl člověk svou vlastní pravdu a žádná síla na světě ho nedokázala přinutit o ní pochybovat. Jak byl tehdy život jednodušší!

„A jak zní tedy pravda podle vás?“ chtěla vědět. „Ta, kterou věda nechápe?“

Odkašlal si – jen slabě, aby neprobudil bolest, kterou vůně horkého čaje přece jen na chvíli zaplašila – a pohled mu zabloudil k oknu s dalekohledem.

„Určitě jsi ten příběh už slyšela, i když jsi ho možná stihla zapomenout. O velkém draku Shin-Anovi, který jako jeden z mála utekl z Mezisvětí a ocitl se ve volném, prázdném vesmíru. Zamiloval se do svobody, která ho tam čekala, ale i svoboda bez cíle může být přítěží. A tak začal tvořit hvězdy... Nic ti to neříká?“

„Už jsem to možná někdy slyšela,“ pokrčila rameny. „Nejspíš od babičky, ta si na takový báchor ky potrpěla. To je už ale dávno. Připomenete mi, jak to bylo dál?“

„Shin-An té vášni doslova propadl. Časem ale zjistil, že do jeho díla někdo zasahuje. Dráha hvězd se měnila. Z pásů asteroidů vystřelovaly nevypočitatelné komety, které si létaly, kudy se jim zachtělo. Objevovaly se věci, které neměly řád. Pochopil, že tam není sám.“

Stařec se odmlčel, vyprávění ho vysilovalo. Ovšem dívka ani nemukla, trpělivě čekala, až chytí druhý dech. Usrkl tedy trochu čaje, který už dávno vystydl, a pokračoval: „Dlouho pátral po záškodníkovi, který pronikl do jeho světa. Uspořádal na něj hon a líčil různé léčky, ovšem ten mizera mu pořád unikal. Až jednoho dne na něj nastražil dokonalou past, do které se ten ničema chytil. A to byl konec Shin-Anova svobodného života. Protože tím mizerou byla Min-Hao, nejkrásnější dračice, jakou kdy spatřil.“

„Už si vzpomínám, jasně,“ pokývala dívka hlavou. „Dva nebeští draci, Řád a Chaos. To je *hodně* stará pohádka.“

„A víš, jak pokračuje?“

„No, zhruba. Ti dva se zamilovali, že jo? A jejich láska vdechla světům život. Ale to je přece jenom báje, legenda.“

„Jistě, legenda,“ přitakal Nosoton a promnul si rameno. „Jenže mýty mají velkou moc. Takovou, že se stávají skutečností. Pokud v ně někdo věří – a *dokud* v ně někdo věří.“

„Hm. Hezké,“ pokrčila dívka rameny. „A jak to souvisí s námi? Však víte – s tím vaším koncem světa a tak. Nebo jste se prostě jen zakecal?“

„Lidé jako já,“ kývl hlavou k symbolu ještěra, „věří, že koloběh života se týká nejen lidí, zvířat a přírody. Ale i větších celků. Města se rodí a umírají. Civilizace povstávají a padají. Smrt potkává i světy. Planety. Hvězdy. Vesmír. Všechno se pohybuje v kruhu, všechno má svůj konec. A, s trochou štěstí, i další začátek: na popelu toho, co zaniklo, se zrodí něco nového. Smrt starce uvolní místo novorozenci. Na popelu zkažené civilizace povstane jiná – čistá a dravá. Zničený svět se stane živnou půdou pro ten, který přijde po něm.“

Odmlčel se. Chtěl by toho své návštěvnici říct víc – viděl, že ji to zajímá. Jenže na to neměl sílu. Bolest nebyla tak hrozná, ale místo aby odeznívala, spíš jako by on ztrácel schopnost ji vnímat. Krátil se mu dech a hlas mu slábl. Chtěl si svlažit rty ve studeném čaji, jenže zvednout hrnek k ústům pro něj byl titánský výkon. A když se mu to konečně podařilo, nedokázal ho už ani odložit na stolek, jen nechal ruce klesnout zpátky do klína. Alfons, ležící na jeho kolenou, trochu nespokojeně zabublal, protože musel uhnout, jinak by mu nádoba přistála na hlavě.

„A jak to probíhá?“ zeptala se dívka nakonec, když bylo ticho už moc dlouhé. „Jak probíhá ten koloběh se světy? Podle vás to dělají ti dva draci? Ti... jak se jmenují...? Shin-An a... a ta druhá?“

Chvilí trvalo, než odpověděl. Ona na něj ale nespíchala.

„Ano, přesně tak,“ řekl a na plicích mu zahvízdalo. „Život, který ti dva zasejí, po čase vzklíčí a vyrostou. Pokaždé má jinou podobu... ale ne až tak moc. A tyhle sesterské světy vždy nějakou dobu vzkvétají, rostou... jenže všechno má svůj vyhrazený čas. Všechno. A když život začne zahnívat a požírat sám sebe, stane se... *něco*. Výbuch supervulkánu. Obří meteor. Otrávený vzduch. Oheň. Něco, co všechno zničí. Tou dobou by se ale draci měli opět spářit... a koloběh může pokračovat.“

„Poslouchá se to zajímavě,“ připustila. „Rozhodně to je zajímavější, než co se učí ve škole. A vy věříte, že to tak opravdu je? Že někde na obloze se prohánějí draci-stvořitelé a čekají, až se zahubíme, aby nás mohli zase vzkřísit?“

Zamrkal, aby rozehnal houstnoucí temnotu před očima.

„Jestli tomu věřím? Já to *vím*. To je můj úkol. Být tady. Pozorovat je. Vědět, že existují. Dávat jim moc. Kdysi nás byla spousta. Ale teď, s těmi všemi pohromami, které se valí světem... netuším, kolik nás zbylo.“

Hlavou mu v tu chvíli blesklo, jestli on, profesor Gargarian Nosoton ze Sortonské univerzity, náhodou není poslední. A pokud ano, co by se asi

stalo, kdyby zemřel i on? Dokončili by draci svůj rituál, když by je nikdo nenapájel svou vírou a neměnil tak mýtus ve skutečnost? Zaseli by znovu své sémě, vyvinuli by se znovu prapředci lidí – podobní těm současným, ale přesto trochu jiní – a vychovali si učence, kteří opět povedou zasvěcené debaty o věcech, jež nedokážou vysvětlit... a nebo by se kruh přerušil a tohle všechno by skončilo?

„Haló? Haló?!“ nesl se k němu vzdálený hlas. „Slyšíte mě? Neusínejte!“

Drobná, ale pevná ruka s ním opatrně třásla. Ani si neuvědomoval, že mu padla hlava.

„Nespím, nespím,“ zamumlal, „jen jsem se zamyslel.“

Po zádech mu ovšem přešel mráz. Věděl, že to není spánek, co po něm natahuje ruce.

„Takže my podle vás zemřeme, celý svět se zničí, a až tu bude úplná poušť, draci sem znovu vrátí život jo?“

„Musíme doufat,“ zamumlal.

Chvilí ho beze slova pozorovala. Pak pohlédla z okna, mlčky přikývla a vstala ze židle.

„No, tak doufejte,“ řekla. „Ale my, co žijeme ve skutečném světě, věříme spíš tomu, co dokážeme vidět na vlastní oči. Ne na mýty a legendy, ani na ty zajímavý. Bouře venku se trochu utišila, tak zase popluju, dokud to jde. Chtěla bych se dostat na západ na Karalenské ostrovy a tam počkat, než se to všechno přežene. A vy byste měl taky. Sám a bez zásob tady dlouho nevydržíte.“

„Počkej...!“ řekl tiše a při nádechu v něm hvízdlo. „Říkáš, že věříš tomu, co vidíš... Tak se podívej.“

Kývl směrem k dalekohledu.

„A co tam podle vás uvidím?“

„To mi řekni sama. Na nic nesahej... je přesně nastavený. Jen se podívej... a pověz.“

Ta poslední slova už jen šeptal, i tak ale do nich dokázal vložit dostatek naléhavosti.

Zaváhala. Zdálo se, že v sobě svádí jakýsi boj. Jako by se bála, že když se podívá, zradí tím svoje přesvědčení. Že byť jen na okamžik připustí možnost existence něčeho, co je nad běžné lidské chápání. Ale pak, jako by dospěla k rozhodnutí, pokrčila rameny a přešla přes místnost k hvězdářskému

dalekohledu. K okuláru se musela hluboce sklonit, byl nastavený na prohlížení z kolečkového křesla. Pohlédla do něj... a ztuhla.

Dívala se. Dívala se dál. Bez jediného pohybu a naprosto bez dechu. Jako by pro ni okolní svět přestal existovat.

A pak, po době dlouhé jako celá věčnost, s okem stále fascinovaně přitisknutým k čočce, pronesla: „Oni tam vážně jsou. Vypadají... jen jako shluk světél... ale jasně vidím jejich těla. Poletují kolem sebe, prolétají se a ovíjejí... tančej. To je... to je *taková nádhera!* Nic krásnějšího jsem ještě v životě neviděla. Vypadají tak neskutečně... a přitom tak *skutečně!* Víte, jak to myslím?“

Nikdo jí neodpověděl.

Zvedla hlavu a točila se.

Poskakující světlo dohořívající svíčky ozařovalo postavu zhroucenou v kolečkovém křesle. Svěšená hlava se mírně nakláněla na jednu stranu, ruce ležely bezvládně v klíně. Hrneček s téměř vypitým čajem se právě vysmekl z prstů, které ho přestaly svírat, a svezl se po noze na zem. S tichým zarachoceným se zastavil o zed'.

Mlčela. Nebylo co říct – a hlavně komu. Napadlo ji, že by měla odejít, ale místo toho si přitáhla židli k dalekohledu, sedla si na ni a znovu se sklonila k okuláru. *Potřebovala* to vidět znovu. Nitrem jí vířil uragán emocí. Smutek nad osudem starého muže, který vydechl naposledy sám, opuštěný a zapomenutý ve své observatoři. Lítost nad sebou samotnou i všemi ostatními, protože začínala chápat, co znamenají věci, které právě pozorovala. A zároveň bezmezná radost a euforie, protože nikdy nespátřila nic krásnějšího a opravdovějšího. Nic, co by v takové míře slibovalo nekonečnou naději.

Dívala se a dívala a skoro si ani neuvědomovala, že se jí na klíně uvelebila malá chobotnatá příšerka a stočila se tam do klubíčka. Pro Alfonse se vlastně nic nezměnilo, jen vyměnil jednu drbající ruku za druhou. Pro ty majestátní, nádherné, velkolepé tvory z bájí se také nic nezměnilo. Ale pro ni... pro ni se v tu chvíli změnilo naprosto všechno.

...a draci na obloze zvolna dokončovali svůj ladný zasnubní tanec...

Neznámi tvorové za branou fantázie II

Neznámi tvorové za branou fantázie I

Ucho

Petra Votroubková

„No to je nádhera!“ rozhodil Igor rukama. Vanda se jen ušklíbla. Supěla do kopce, co jí síly stačily, ale přesto pořád zůstávala kus cesty za ním. Až teď, když se zastavil a shodil ze zad batoh, měla šanci ho konečně dohonit. K vrcholu sice zbýval ještě pořádný kus, jenže celé temeno skály pokrývalo houští tak neprostupné, že veškeré výpravy končily právě tady.

„Podívej se na to,“ vykládal zasněně, „vidíš ty kopce? Jak se táhnou, kam až oko dohlédne? A támhle, to je ta vesnice, ve které jsme vystoupili z autobusu!“

„Super,“ zabručela Vanda a vyčerpaně dosedla na nejbližší skalní výběžek. Snažila se neznít příliš otráveně, aby si to u něj zbytečně nerozházela, ale že by z celého tohoto výletu byla nějak nadšená, to se říct nedalo. Vážně, co na tom lidi vidí, trávit svůj volný čas vláčením se po skalách? Tím spíše, když byla tahle tak nemožně vysoká a strmá.

Vylovila z batohu láhev s vodou, napila se a při tom přemýšlela, jestli ten Jakub, po kterém se skála jmenuje, ji jen objevil, nebo sem také nutil šlapat své potenciální přítelkyně.

Vzduch tady nahoře byl chladnější a čerstvější než dole v údolí a Vanda jej nabírala do plic plnými doušky. *Třeba to tu nakonec nebude tak špatné*, zadoufala a nenápadně si otřela cípem trička čelo. Musí být přeci za dámu, nebo ne?

„To je ale divná skála, Iгоре, podívej,“ kývla hlavou k dlouhému kamennému výčnělku připomínající prst mířící přes propast přímo na ni. Když se nedočkala odpovědi, zmateně se rozhlédla kolem.

„Iгоре?“

Zůstala na kamenné planině úplně sama. Vmžiku byla na nohou. Rozeběhla se na jednu stranu, téměř až k houští, ale stále nikoho neviděla, tak běžela nazpět...

„Tady,“ ozval se jeho stále dobře naladěný hlas. Nahlédla za kulatý výběžek do dlouhého, přirozeně tvořeného tunelu.

„Co tam děláš?“ křikla.

„Zkousím, kam až se dá dojít,“ oznámil jí, doprovázen ozvěnou, „téhle části se říká Ucho.“

Asi chápu proč, pomyslela si Vanda, jakmile vzhlédla. Kamenné římsy a vrásky nad její hlavou skutečně trochu připomínaly záhyby lidského ucha gigantických rozměrů. Mimoděk o pár kroků ucouvla.

„Babička říkala, že Ucho vyslyší všechna přání,“ vykládal Igor, který mezitím vylezl ven a teď si oprašoval dlaně o šustákem chráněná kolena, „stačí je jen vyslovit.“

„Fakt?“ zvedla Vanda obočí. Na túry a dobrodružství ji moc neužilo, ale legendy, to bylo něco úplně jiného.

„A co sis přál?“

Beze spěchu se narovnal a stejně pomalu došel až k ní, jako by si vychutnával každý okamžik, kdy má její plnou pozornost. Na rtech mu přitom pohrával pobavený úsměv.

„Abys mi dala pusu,“ řekl nakonec.

„Copak ty nevíš, že když to řekneš nahlas, už se to nesplní?“ naklonila hlavu na stranu. Igor pokrčil rameny.

„Za zkoušku to stálo.“

Ještě chvíli se hihňala a dělala drahoty, ale nakonec si přece stoupla na špičky a políbila ho na tvář. Vypadal potěšeně. Sedl si do trávy, ruce opřel o kolena a díval se do krajiny, tak se k němu přidala.

„Líbí se ti tu? Alespoň trochu?“ zkusil. Vanda nerozhodně zakývala hlavou.

„Možná trochu.“

„Jakubova skála byla vždycky moje nejmilejší. Ony všechny hory mají své příběhy a tváře, ale tahle mi připadá obzvláště výrazná. Tady má člověk úplně chuť věřit na horské trolly. Hlavně Ucho se mi líbilo už jako klukovi.“

„Mně se zase líbí támhle,“ ukázala na trčící kámen nahýbající se přes propast, „ta zase vypadá jako prst, který na nás míří.“

„To babička taky tvrdila,“ přikývl Igor, „že je to Prst ukazující přímo na Ucho. A že se prý pohybuje.“

„Jak to myslíš?“ zamračila se nechápavě Vanda.

„Pomaličku, jako se pohybují kontinenty a litosférické desky. Každý rok, každé století je o kousek blíž. Babička říká, že když sem chodila jako malá holka, byl Prst asi o metr dál, než je teď.“

„Tomu už se mi nechce věřit,“ prohlásila Vanda trochu skepticky, zatímco si pohledem měřila vzdálenost mezi nimi a přečnávající skálou. Znovu zalovila v batohu a vytáhla studentský mix oříšků a sušeného ovoce.

„Zní to trochu přitažené za vlasy,“ souhlasil Igor, „a to jsem ještě slyšel, že až se Prst dotkne naší části Jakubovy skály, nastane konec světa.“

„To už si vymýšlíš úplně,“ rozesmála se Vanda, až si musela zakrýt ústa dlaní, aby ho nepoprskala napůl rozžvýkanými rozinkami.

„Možná trochu,“ přiznal Igor, „stejně to nastane za tak absurdně dlouho, že to nemá smysl řešit.“ Počkal, až se přestane smát, pak se otočil k ní a dlouze ji políbil. Chutnala jako léto, slunce a rozinky.

„...a hlavně dones břidlici, ať má máma něco na ty karbanátky. Jakube? Posloucháš mě?“

Jakub si strčil malíček do ucha a zakvedlal s ním ze strany na stranu.

„Já jsem ti měl takovej divnej pocit, že v uchu slyším něčí hlasy,“ vysvětlil. Starší troll si povzdechl. Bylo to hluboké, mírně přehnané povzdechnutí, které však nikdy žádný člověk neslyšel. Vlastně slyšel, jenže trvalo tak dlouho, že celé generace se rodily, rostly, dospívaly, stárly a umíraly za zvuků toho povzdechnutí, a nebyl tak nikdo, kdo by mohl objektivně srovnat svět před ním, po něm a v jeho průběhu.

„No jo pořád,“ zabručel Jakub a protočil gigantické oči, v průběhu čehož stačilo lidstvo napravit většinu škod po osmé a zahájit devátou světovou válku, „půjdu pro tu blbou břidlici.“

Rybí oči

Marie Jakoubková

Když byl Lukáš ještě malý, ale ne zase tak úplně malý, chodil už do školy, do druhé nebo třetí třídy, miloval rybičky v akváriu. I později, již v dospělém věku se mu pořád líbily, ale v dětství k nim měl zkrátka nějak blíž. Dokázal by je sledovat celé hodiny, kdyby mu je máma dovolila. Doma je ale mít nemohl, a proto si musel vystačit s pouhou návštěvou zverimexu. Jenže to ona pokaždé kamsi pospíchala, takže se jeho vášeň musela vměstnat do pouhých několika minut, během nichž kupovala granule pro tetinu fenu Astu a současně probírala s prodavačkou Alenou, která je mimochodem máminou bývalou spolužačkou ze základní školy, aktuální drby ve městě.

„Podívej se na toho tvýho Lukáše,“ vyzvala Alena jeho matku Karlu. Lukáš slyšel každé jejich slovo. Dokonce na svých zádech cítil i jejich oči, když na něj upřeně hleděly.

„Ty jeho ryby!“ zaznamenal až znechucený povzdych. Karla se ryb obecně štítila. Připadaly jí slizké, mokré, studené a co nenáviděla nejvíce, byly jejich oči. Neuměla se jim do nich podívat. Zřejmě věřila, že by jí rybí pohled přivodil nějaký záchvat, kdyby se na ně, byť jen na pár vteřin zaměřila. Vypadají tak neživě, podotýkala pokaždé, když jí Lukáš ukazoval další přírůstek, jenž v jednom z akvárií místního zverimexu našel.

Nechápal ji a nedokázal vůbec uvěřit, že se v tomto ohledu mohou tolik odlišovat. On by si k nim do akvária nejraději hned vlezl. Kdyby to bylo možné, proměnil by se v rybu stejně hebkou a hbitou, přesně takovou, jak je všechny vnímal.

„Ty, Karlo, nechtěla bys mu nějakou pořídit? Se na něj podívej, jak je doslova žere!“

Otázka, jejíž dozvuk se donesl až do Lukášových uší, v něm samotném vyvolala vzrušení, jaké ještě nikdy nepocítil. Srdce mu okamžitě vyskočilo z hrudníku a bleskem vystoupalo až do krku. Dokonce měl pocit, že když polkne, cítí jeho pravidelný a neskutečně rychlý tlukot až na zadní části svého jazyku. Pulzovité nárazy v něm po chvilce začaly vyvolávat návaly

až ke zvracení. Hlubokými nádechy a výdechy se snažil zabránit vydávení ranní snídaně.

Představil si, jak by se na podlaze rozprskla míchaná dosud nestrávená vajíčka. Tento vnitřní pohled na potenciální skutečnost mu přivodila další nevolnost. Ze žaludku se mu vyvalilo trochu kyselých šťáv. Znovu proto polkl. Trochu se zašklebil. Nebyla to zrovna příjemná chuť. Aspoň ale odvrátila jeho dosavadní pozornost a srdce se mu navrátilo do původního místa. Tlak v krku se mu postupně také uvolnil.

Zaposlouchal se do máminy konverzace s Alenou. Trpělivě vyčkával na odpověď či jakoukoli jinou reakci. Sice jí neviděl do obličeje, ale i tak si dokázal představit úšklebek, kterým důrazně naznačovala svůj nesouhlas. Jistě jí též dělalo starost, aby náhodou on sám Alenin dotaz neslyšel. Jenže slyšel a dost zřetelně!

Dlouhé vteřiny jen mlčela. Vrtěla hlavou ze strany na stranu. Lukáš si jemně povzdychl a tesknivým pohledem se slzou v každém oku se loučil s tvory, které považoval za ty úplně nejsvobodnější. Tak rád by si zaplavával s nimi. Roztáhl volánkovité ploutvičky a jemně s nimi pohupoval v chladné vodě. Musí to být paráda, představoval si zasněně. Nemuset chodit do školy, navštěvovat kroužek, kde ho učí hrát na flétnu, dohadovat se s rodiči o každé prkotině, zkrátka si jen volně plout a skotačit s ostatními stejně krásnými, ne-li krásnějšími rybkami. S celým houfem, plným jednobarevných, ale i pruhovaných, a dokonce i perleťových ryb.

Přimáčkl se na sklo, opřel si o něj obě dlaně tak, až se tam udělaly mastné šmouhy. Nosem třel ze strany na stranu a svým dechem vytvářel jakousi mlhovinu, která mu o pár vteřin později clonila ve výhledu.

Zavřel oči.

„Kéž bych si s váma mohl zaplavat,“ řekl polohlasně, a ještě více se přitiskl ke sklu. Několik červených rybek hned připlavalo jeho směrem. Dívaly se na něj a on zase pohlížel na ně. Upřeně sledoval jejich nemrkající oči a dočista zhypnotizovaný najednou pocítil, jako by mu dlaně proklouzávaly skrz sklo do nitra akvária. Sklo se už nejevilo pevné jako ještě před chvílí. Spíše jako by se vnořoval do změkklého másla nebo rosolovité hmoty.

Chlad studené vody, již bylo akvárium vyplněno, na něj nemilosrdně ale i vzrušeně doléhal. Stačilo by trochu zatlačit a dostal by se skrz. Dlaně měl mokré, ale netušil, zda potem, nebo již vodou z druhé strany. Zvědavost mu

nedovolovala polevit, a tak skutečně přitlačil a proklouzl záhadně nezpevněnou vrstvou na opačnou stranu. Proklouzl do chladné lázně, ale kupodivu mu zima nebyla. Otevřel oči a cítil, jak jej voda objímá po celé délce i šířce jeho samého.

Pohlédl na své ruce, ale místo nich spatřil heboučké a lehounké volánky drobných ploutví, kterými naprosto automaticky a zcela bezděčně pohupoval. Rozrážel masu vody a znovu si ji k sobě přiváděl. Cítil tlak, jak se voda vždy na moment odtáhla, aby se vzápětí zase ovinula kolem jeho sotva pár gramového tělíčka.

Žasl. Vnitřní radost jej nutila vykřiknout. Rozum člověka, který v něm stále přebýval, jej však naopak nutil zdržovat dech. Je přece pod vodou! Bez kyslíkové masky, bez šnorchlu! Utopíš se, promlouvala k němu jeho vystrašená a po kyslíku lapající mysl.

Znovu pohlédl na své přenádherné ploutve. Pokud mám ty, jistě mám i žábry, pomyslel si. Zkusil se, nejdříve hodně opatrně, nadechnout. Jen tak lehounce, aby mohl nádech ještě včas utnout a nezaplnil si plíce vodou. Jde to docela dobře, poznamenával v duchu. Pootevřel ústa a nasál vodu o něco silněji. Paráda, pochválil se. Žádné dušení, žádné kuckání, nic! Dýchal pravidelně a naprosto volně. Znovu jej napadlo slovo SVOBODNĚ. Ano, přesně takhle se nyní cítil. Byl svobodný. Voda jej nadnášela a on se v ní lehounce pohupoval. Občas rozvlnil ploutvičky, aby se pomocí nich dostal o něco dál.

Ostatní rybky jej zpovzdálí pozorovaly. Značná nedůvěřivost jim nedovolovala se přiblížit. Lukáš si svou jinakost neuvědomoval, ale ony ano. Tělo měl sice rybí a žábry mu umožňovaly dýchat pod vodou, avšak zůstaly mu lidské oči... O tolik rozdílné oproti těm jejich.

Příplouval k nim blíž a blíž. Některé jej obepluly a ihned mířily na opačnou stranu akvária. Porůznu se schovávaly za umělými podvodními rostlinami a atrapou truhly s pokladem. Ty odvážnější zůstaly na místě a jen plácaly ploutvemi.

„Ahoj!“ pozdravil je. Dozvuk toho slova se dunivě rozezněl celým prostorem akvária. Skoro se sám sebe zalekl. Nikdy nic podobného neslyšel. Zbylé ryby, které považoval za statečné, jelikož zůstávaly v jeho těsné blízkosti, se najednou rozutekly na všechny strany a shlukly do jednoho velkého houfu. „Nic vám neudělám!“ rozezvučel podvodní krajinu nanovo.

Toto dunění neuniklo ani Lukášově matce. Leknutím sebou trhla a otočila se po směru, odkud hluk vycházel.

„Co to bylo, proboha?“ zeptala se vyděšeně. Od Aleny odpověď nečekala, protože ta byla celou dobu s ní. I ona se vylekala. Dívala se nehnutě k zadní části svého obchodu a několik vteřin ani nemrkala.

Karla se vzpamatovala a vykřikla: „Lukáši!“ Rozeběhla se k akváriím, jež byla rozestavěna po celé šíři stěny. Cestou k nim minula velké pytle s granulami, přepravky pro menší zvířata, nešikovně na sobě naskládané ve dvou komíncích. Málem o tu nejspodnější zakopla. Jen tak tak to vybrala a zároveň zajistila, aby se nesvrhly k zemi. Oddychla si. Horkost, která se jí během dvou vteřin prolila celým tělem, s následnou úlevou zase rychle odezněla. Místo ohlušujícího padání plastových bedýnek byl nadále slyšet jen klapot jejích bot.

Obešla regál s kilovými konzervami pro psy a už už chtěla vyplivnout několik výchovných slůvek o tom, co se dělá a co se naopak dělat nesmí, když jí hned první slovo zamrzlo na rtech.

Nebyl tam. Nestál ani u jednoho akvária. A přitom ještě před chvilkou slyšela, jak si s těmi rybami povídá. Vnímala jeho šoupání podrážek o dlaždicovou podlahu, jak se šoural od jedné skleněné nádoby k další.

Vykoukla na druhou stranu a různě mezi regály nahlížela, zda neuvidí jeho blond'atou kudrnatou hlavu. Myšlenka, že by se jí záměrně schovával, ji nevýslovně vytáčela. Měla chuť spustit něco v tom smyslu, že jestli okamžitě nevyleze, tak uvidí! A taky, že se už nikdy na podobné místo nepodívá. Ale udržela se. Několikrát se nadechla a vydechla a ještě jednou obešla celý dlouhý regál z druhé strany. V nich by našly různé dobroty zase kočky. Byly tam paštiky, kapsičky a malé konzervičky, které jí na první pohled připadaly tak drobné, že by se z nich jistě dosyta nenajedla ani jedna kočka.

Dostala se zase k pultu, a tak ještě jednou nahlédla do uličky, mířící k akváriím. Lukáš tam ale nebyl. Nebyl nikde.

„Neproběhl tudy?“ zeptala se Aleny, která právě obsluhovala u pokladny další zákaznici.

„Kdo?“ zareagovala Alena. Současně počítala peníze, jež má vrátit nazpět, a vyrušením Karlinou otázkou se spletla. Znovu si to přepočítala a podala paní dvacetikorunu. „Promiňte!“ omluvila se s rozpačitým úsměvem na tváři.

Když klientka i s pytlím granulí, které si přišla koupit, odešla, začala se Alena opět plně soustředit na svou přítelkyni.

„Koho jsem měla vidět?“ zajímala se.

„No koho? Lukáše přece! Někam mi utekl a já ho tu naháním jako blbá!“ vysvětlovala Karla. „Nevidělas ho?“

Alena vylezla zpoza pultu a udělala stejné kolečko jako Karla před chvílí. Také skoro zakopla o ty přepravky.

„Krámy!“ zaklela důrazně. „Musím to pak přeskládat. Takhle to za chvíli akorát někomu spadne na hlavu!“ podotkla a Karla souhlasně přikyvovala.

Obešla regál s konzervami pro psy. Podívala se i pod něj, kdyby se tam kluk jeden ušatý schovával a dělal si z nich srandičky. Ale nebyl ani pod regálem.

„Tak se asi nevypařil, ne?“ poznamenala s určitou dávkou ironie. Vrtěla nechápavě hlavou ze strany na stranu. Pozvolna prošla z druhé strany regálu ke dveřím. Přes skleněnou výplň nahlížela na všechny strany, jestli Lukáše neuvidí venku. Třeba ho rybičky přestaly bavit a chtěl se raději proběhnout na čerstvém vzduchu. Možná si jen jeho odchodu nevšimly. Přece jen si měly s Karlou dost co povídat a pozornost mu úplně nevěnovaly.

„Ven už jsem se dívala!“ zaslechla za sebou slova své bývalé spolužačky.

„Víc očí víc vidí!“ odvětila nevrle Alena a pomalu se nesla ode dveří zase k pultu.

„Já to nechápu, Alčo!“ Karla vytáhla z kabelky mobil a vytočila Lukášovo číslo. V ten moment jí vlastně přišlo vhod, že už má její syn telefon. A to se kvůli němu s manželem tolik pohádali. Přišlo jí prostě ještě příliš brzy na to, aby mělo ani ne devítileté dítě tak drahou věcičku u sebe.

Slyšela vyzváněcí tón, ale na druhé straně hovor nikdo nepřijímal. Nakonec její pokus spadl do hlasové schránky. Než zmáčkla červené tlačítko, nahrála tam krátký vzkaz: „Kde jsi? Hned se mi ozvi!“ Znovu se přesvědčila, že mobil je pro tak malé dítě vlastně na nic. Kdyby byl Lukáš zodpovědný a měl trochu ponětí o tom, k čemu je takový mobil dobrý a k čemu slouží, tak jí hovor přece vezme...

Pohlédla smutně na Alenu.

„Myslíš si, že se naštvál, protože jsem mu nechtěla koupit tu rybičku?“

Alena pokrčila rameny.

„To nevím. Možná!“

Karla se zadívala znovu směrem k akváriím. Čekala, že se co nevidět vynoří zlatá hlavička jejího Lukáše a že všechen ten právě prožívaný strach bleskem pomine. Že se rozpustí v záplavě radosti nad tím, až ho uvidí zdravého.

Alena dál stála u akvária, před nímž ještě o pár minut dříve postával i Lukáš. Sledovala houf rybek, tísnící se v zadním rohu akvária. Jako by se něčeho bály, napadlo ji. Na protilehlé straně skleněné nádoby se čepýřila jediná ryba. Jako by těm ostatním chtěla něco říct, nebo je snad skutečně zastrašit?

„To je divný!“ poznamenala a nahnula se blíž ke sklu. Otočila hlavu ke Karle, která v té chvíli stála u vchodových dveří. Těkově přehlížela ze strany na stranu. Snažila se venku najít Lukáše.

Alena si drobně povzdychla a vrátila svůj pohled na akvárium. Zadívala se na samotnou ryбку, která sice vypadala podobně jako ostatní, přesto se jí zdála v něčem odlišná. Vrtěla nesouhlasně hlavou.

Pak si všimla jejích očí. Hned je začala poměřovat a porovnávat s očima ryb v protějším rohu. Byly na první pohled docela jiné. Dokonce i zřetelně mrkaly.

„Mají i řasy?“ pronesla s naprostým údivem.

Opět zavrtěla hlavou, tentokrát nevěřičně. Odběhla ke svému pultu a vrátila se zpět s lupou. Přes tlusté zvětšovací sklo si už byla více než jistá, že ta ryba není úplně normální.

Ty oči jí byly navíc povědomé. Jako by je už někdy viděla. Byly lidské? Ta myšlenka jí přivodila mrazení na zádech. Jak by mohly být lidské? Chtěla svou utkvělou představu zahnat kamsi do pozadí, ale každý další pohled na ty lidské přesto rybí oči, jí to úplně nedovolovalo.

Zaslechla klapot Karliných podpatků. Obrátila jejím směrem svůj zrak a s jakousi vnitřní jistotou, ač se zdála být naprosto k neuvěření, vyhrkla:

„Je tam uvnitř!“

Karla svraštila čelo.

„Kdo jako?“ zeptala se arogantním tónem.

Alena jí neodpověděla, ale rukou Karlu popoháněla, aby přišla blíž.

„Já tam nejdu!“ namítala Karla a zastavila své kroky dva metry od akvária.

Alena namířila pravý ukazováček do předního rohu kvádrového dutého akvária, naplněného skoro až po okraj studenou vodou.

„To je Lukáš, Karlo!“

Karla si suše odfrkla a dvěma dlouhými rudě nalakovanými nehty si pošukala na čelo. Když jí však Alenčina slova zazněla hlavou potřetí, vytřeštila oči a ryby neryby vrhla se k akváriu. Svým náhlým výpadem skoro Alenu

povalila. Přitiskla se ke sklu a civěla na osamocenou ryбку, třepetající ploutvičkami v něžném pohybu a rozrážející vodu do všech stran. Ty oči. Ach ano! Letmo pohlédla na houf ostatních rybek, stále se krčících v umělých rostlinách. Jejich oči jí přivolaly určitou nevolnost. Raději od nich svůj pohled zase odvrátila. Cítila, jak jí naskočila husí kůže na předloktích i na zádech.

Ryba s hnědýma očima a dlouhými řasami po celém jejich obvodu na ni zpoza skla mrkala. Jako by jí samotné chtěly něco říct. Působily, že pláčou. Ale to bylo možná od té vody kolem. Jenže co když ne? Co když skutečně pláčou?

„Lukáši!“ vyhrkla naprosto zděšeným a vykolejeným hlasem. „Jak ses tam proboha dostal?“ Matlala dlaněmi po skle, až na něm zanechala otisky od studeného potu, kterým se vzápětí polilo celé její tělo. Hlasitě si polkla. V krku měla naopak úplně sucho.

Alena si všimla bledého, skoro až jasně bílého odstínu její tváře.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se jí tiše. Pro jistotu ji chytila za předloktí, protože se jí zdálo, že snad každou chvilku omdlí.

„Jak se to mohlo stát?“ odpověděla chraplavě další otázkou. „Ježiš, co budu dělat?“ začala vyšilovat.

Alena se neodvažovala nic říct. Sama byla jako u vytržení. Tohle přece není normální... To se v běžném životě nestává... Nebo že by ano? Nebyla si najednou vůbec jistá.

„Vyndej ho ven, ať ho ty potvory nesežerou!“ přikázala Karla Aleně a už sama strkala ruku do vody. K jejím prstům ihned připlaval houf rybek. „Uááá!“ křičela zběsile a ruku zase vytáhla ven.

Alena si došla pro igelitový pytlík, v němž obvykle prodává ryby zákazníkům, a napustila do něj trochu vody. Malou sítkou, jež křečovitě držela v druhé ruce, se chystala Lukáše vytáhnout z akvária.

Karla na ni zírala a strachem trnula, aby ho Alena nezranila.

„Opatrně, prosím tě!“ vyhrkla a přikryla si vzápětí ústa dlaní. „Je tak křehoučký!“ dodala zpoza prstů.

Myslí jí proběhla představa, jak přichází domů s rybkou v malém igelitovém pytlíku. Co řekne manželovi, až se zeptá, kde je Lukáš? Může mu vůbec nějak rozumně vysvětlit, že se jejich syn proměnil v rybu? Že ho dostatečně nestřežila a on teď místo plic dýchá žábrami, je celý slizký, studený a mokrý. Otrásla se. Ještě, že má své oči. Ještě že ty mu zůstaly. Nemá je jako jiné ryby, mrtvolné, neživé... „Brrr!“ Znovu se zachvěla.

„Budeš chtít nějaké akvářko?“ vytrhla ji z rozmýšlení Alena. Podobnou otázku vznesla za svou kariéru už mnohokrát, ale tentokrát ji při každém slově zamrazilo na zádech. Znovu uvažovala o realnosti dané situace.

Karlu její dotaz rozplakal. Akvárium pro svého syna? Budou ho teď s manželem krmit sypaním pro ryby? Vyměňovat mu vodu a promlouvat k němu přes sklo? Jestli je tohle trest za nesouhlas pořídit mu rybičky do pokojíku, bude si svůj odpor k daným stvořením vyčítat do konce života... Chtě nechtě teď bude nucena svou náklonnost změnit, přehodnotit. Vždyť by to znamenalo, že nenávidí vlastní dítě...

Znovu se hořce rozbrečela.

Alena ji pevně objala a snažila se jí poskytnout útěchu. Ačkoliv si nebyla ani trochu jistá, zda v takové situaci vůbec nějakou podporu lze dodat.

Karla rozmrkala slzy, které se jí z vnitřních koutků rozlily po tvářích.

„Akvárko si samozřejmě vezmu!“ odpověděla za doprovodu tíživých vzlyků. „Přece ho nebudeme mít doma v pytlíku!“ Absurdita této věty ji opět dohnala k pláči.

Alena odešla do skladu a když se vrátila, nesla v rukou ozdobnou karafu. Alespoň tak nabídla Karle označení její mysl. Karafa. Její syn Lukáš bude žít ve flašce na víno. Už neplakala. Tato představa ji zničehonic rozesmála. Smích to byl však spíše hysterický, než aby se jednalo o nějakou vtípnou poznámku.

Alena nesla nádobku k pultu a spolu s ní i pytlík s rybkou, tedy vlastně s Lukášem.

„Když mu tam dáš nějakou rostlinku, třeba jen umělou, a pár kamínků na dno, bude mu fajn!“ poznamenala, zatímco markovala obě položky na pokladně. Položky! Hodný a milý kluk se zlatými vlásky se najednou stal jen položkou na účtence.

„Šest set dvacet sedm korun!“ oznámila Alena výslednou částku.

Karla se po vyslechnutí dané cifry zamračila a přemýšlela, zda jejich přátelství přetrvá i nadále. Vždyť se právě snaží o prodej dítěte. Není to náhodou trestné? Jenže jak to vlastně dokázat. Soudce by viděl přece jen rybu a ona sama by se nakonec dostala akorát tak do blázince.

Alena si všimla Karliny zamračené tváře a o moment později jí došlo, co udělala.

„Jsem debil, vid’? Copak ti můžu prodat tvé vlastní dítě? Promiň mi to prosím tě. To víš, je to pro mě určitá rutina, prodávat ryby.“ Odmlčela se. „Ježiš, promiň. Já to tak nemyslela!“

„To je v pohodě!“ poznamenala Karla s hlubokým povzdechem. Sice se cítila všelijak, ale copak teď záleží na jejích pocitech? Chudák je přece Lukášek. On je rybou. To on si teď musí zvyknout na svou novou podobu. Znovu se neubráníla slzám. Ačkoliv se je snažila sebeusilovněji potlačit, stejně se jí vylily z očních koutků jako vodní trysky.

Uložila si karafu do nákupní tašky ke granulím, které kupovala pokaždé, když s Lukášem zavítali do místního zverimexu, pro sestřinu fenku Astu. Druhou rukou opatrně uchopila pytlíček se svým synkem, právě plavajícím v jakémsi víru kolem dokola. Bude s ním muset jít pomalu, aby mu ještě cestou neublížila. Aby se mu chudáčkovi malému neudělalo třeba špatně. Absurdita dané situace jí navozovala vlastní závratě. Žaludek měla od chvíle, kdy v drobné rybce poznala své dítě, jako na vodě. Kolena se jí podlamovala, a to jen přecházela od pokladny ke vchodovým dveřím.

„Zvládneš to?“ zaslechla za sebou. Ani se neotočila. Jen mávla rukou a vyšla do mrazivého prosincového dne. Sychravý vítr jí šlehal po tvářích a neurvale jí zalézal za zpola zapnutý kabát.

Měla obě ruce plné, a tak nebylo zbylí dojít domů s rozhaleným krkem. Pohlédla na pytlíček ve své levé ruce. Co když jí Lukášek cestou umrzne? Co když ho nebude schopna dopravit domů vcelku?

Nasadila svižnější tempo. Přesto se snažila levou rukou příliš nehýbat, aby synkovi nepůsobila příliš nepříjemností. Ještě štěstí, že bydlí od zverimexu jen dva bloky.

Když vcházela brankou k jejich bytovce, správcová domu, paní Kočandová, žena již v důchodovém věku, po celý rok vždy navlečená v punčochách a zástěře, tentokrát ještě v pravděpodobně po domácí šité vestě z ovčí kůže, smetala před vchodem drobnou vrstvu sněhu.

„Dobrý den, mladá paní!“ oslovila Karlu a dál zametala.

„Dobrý den!“ odpověděla Karla a snažila se svižně zaběhnout do bytovky. Neměla vůbec náladu se s kýmkoliv vybavovat, natož pak něco vysvětlovat.

„Tak jste se přece jen slitovala nad tím vaším klukem?“ zaslechla v momentě, když už byly dveře z poloviny dovřené. Protože dané otázce nerozuměla, zastavila se a strčila do dveří svou botu.

„Jak to myslíte?“ zeptala se zvědavě.

Paní správcová beze slov poukázala na malý pytlíček v Karlině levé ruce. Karla shlédla a hned, jak jí došel význam dotazu paní Kočandové, rozbušilo se jí srdce.

„No, to víte!“ poznamenala stroze.

Paní Kočandová se usmála a znovu se pustila do zametání sněhové pokrývky.

„To bude mít Lukášek radost!“ zakřičela již přes dovřené dveře. Karla si v ten moment přála, aby její poznámku raději neslyšela. Jak kráčela do druhého patra, rozplakala se tak tesknivě, že přes mohutné slzy sotva viděla na schody před sebou.

Pláč ji přemohl i doma. Naštěstí tam nikdo nebyl. Manžel měl dorazit až za několik hodin. Vytáhla z nákupní tašky karafu a napřed ji řádně umyla, zejména zevnitř.

Napustila ji do poloviny vodou a po chvilce, když se lehce chlorovaný zákal postupně rozpustil, vpustila do nitra za doprovodu dalších proudů slz svého Lukáše.

Nikdy by ji nenapadlo, že by se nenávist dokázala zhmotnit v něco tak absurdního a těžko vymyslitelného... Copak mohla vědět, že její nesouhlas s vlastněním rybiček coby jediné a mnohaleté přání jejího syna, způsobí, že se on sám v rybu promění? Že jakýsi zásah osudu, jenž vnímala spíše jako výsměch nebo hříčku kohosi, kdo nad všemi lidmi bdí, jí připraví takovou zkoušku?

Poklekla před karafu, v níž kolem dokola, jednou vpravo, pak zase vlevo, plaval její Lukáš. S usazenýma očima se mu zadívala do těch jeho a hlasitě si vzlykla.

„Můžeš mi to prosím tě odpustit?“ Položila si tvář do dlaní a horečně plakala. Přes prsty, které trochu tlumily její další slova, se snažila přislíbit, že kdyby šlo všechno vrátit, kdyby byl Lukáš zase tím normálním Lukášem s nohama, rukama a svými zlatými vlásy, že by mu koupila tolik rybek, kolik by jen chtěl...

Rybka po jejích slovech přerušila svou vlnivou plavbu kopírující tvar nádoby a na chvílku se zastavila. Připlavala blíž ke sklu a otevřela ústa, jako by jí chtěla odpovědět...

Karla stáhla ruce z obličejů a přilnula pohledem na Lukášových očích. Tak dlouze a bez mrkání, až se jí svět kolem naprosto rozmlžil.

Zaslechla čísi hlas. Někdo volal její jméno.

„Karlo!“

Na tváři ucítila štiplavou bolest. A hned nato další z druhé strany obličejů. Několikrát zamrkala a pomalu otevřela oči. Do zorného pole se jí dostala nepříjemně svítící zářivka. Oči proto zase na moment přivřela.

„Neusínej! Prober se!“ Dostala dalších pár facek přes obě tváře. Oči proto znovu prudce otevřela.

Zářivku přehlušily nějaké stíny. Dvě hlavy? Znovu mrkla a rozpoznala Alenu a syna Lukáše! Cože? Lukáše? Jak je to možné, problesklo jí hlavou. Copak z něj není...

„Mami?“ uslyšela ten nejkrásnější zvuk na světě. Ještě jednou mrkla a nato se svižně posadila. Chytila Lukáše kolem pasu a přitáhla si ho do svého klína. Tiskla jej tak silně, až vykřikl.

„Ne tak moc, mami. To bolí!“

„Jsi v pořádku?“ zeptala se jí Alena. Karla otočila hlavu jejím směrem a pokrčila rameny.

„Já nevím!“ odpověděla celá šokovaná. „Co se stalo?“

„Ty nevíš, co se stalo? Omdlela jsi. Najednou ses svezla k zemi a zůstalas ležet,“ líčila Alena.

Karla se znovu přitulila k Lukášovi.

„Já jsem tak šťastná, že jsi v pořádku.“

„Proč bych nebyl?“

„Víš, na chvíli jsem uvěřila tomu, že se z tebe stala ryba! Asi jsem měla nějaký sen nebo vidění. Bylo to tak živé. I Alena tě v té mé představě viděla jako rybku. Dokonce mi tě chtěla prodat!“

Alena na Karlu nevěřícně hleděla. Vůbec se do jejích slov nedokázala vcítit.

„Tak hlavně, že už jsi v pohodě!“ zareagovala nakonec, protože netušila, co jiného říct. Pomohla Karle na nohy. Když si ověřila, že už dokáže stát bez pomoci, odebrala se pomalu za prodejní pult.

„A co ta ryba?“ zeptala se po chvíli.

„Jaká ryba?“ opáčila Karla nechápavě.

„No, jestli už konečně Lukášovi nějakou pořídíš?“ upřesnila Alena svůj dotaz.

Karla se zamyslela, znovu si vybavila své vidění a též sebe samu, jak doma klečí před karafou s vodou a prosí svého syna o odpuštění. O hříčce osudu související s nenávisť k rybám, jejich očích a možné spojitosti podrobit ji osobně té nejhorší zkoušce v životě. Kdyby se do takové situace měla dostat doopravdy, tak by to už asi nepřežila. Bez dalšího rozmyšlení proto vyhrkla: „Ale jo!“ Otočila se pohledem k Lukášovi a mrkla na něj. „Vezmi si jich, kolik budeš chtít!“

Lukáš nevěřil vlastním uším. Chvilí váhal, jestli to není z matčiny strany jen nějaká léčka nebo hra, ale když viděl, že si za svým rozhodnutím stojí, vyskočil půl metru do vzduchu a hlasitě zajásal.

„Juchůůů!“

Nato odběhl právě k tomu akváriu, v němž ho Karla rozpoznala. Podle těch jeho očí... Vnitřně cítila, že už z rybích očí nebude mít takový strach a obavy jako dřív. Usmála se, když viděla, jak Aleně ukazuje, které rybky si chce odnést domů. Nakonec koupili i akvárko. Ale nikoli to, které vypadalo jako karafa, ale normální, hranaté, kvádrovité. Takové, které se přesně hodilo do Lukášova pokojíčku na prádelníkovou komodu.

Když odcházeli z obchodu, držel Lukáš v pravé ruce igelitový pytlík s pěti rybkami. Za druhou ruku ho chytila dojatá Karla. Šťastná, že on je šťastný. Konečně...

Doteky mrtvých

Jan Mašata

Patrik Rott se právě probudil do sobotního rána.

Vstal a podíval se z okna své ložnice, aby se přesvědčil o předpovědi počasí, která hlásila dlouhodobé deště.

Předpověď měla pravdu.

Znechuceně zafuněl na zamlžené sklo okna a došel do kuchyně.

Otevřel lednici a zafuněl znovu. „Já zapomněl nakoupit, sakra!“ prohlédl si vnitřek a zjistil, že se mu tam chladí pouze balení načatých párků a napůl tvrdý sýr, který by měl být správně měkký.

Vytáhl párky a sýr a položil je na malý talířek. Vložil vše do mikrovlnné trouby a nechal jídlo prohřát.

Poté tu skromnou snídani vyndal a položil na kuchyňský stůl.

„Pečivo?“ ohlédl se do chlebníku a odtamtud na něj vykukovala jen malá okoralá patka chleba.

„Nic, když je nouze,“ zabrblal a sáhl i pro ten kus starého pečiva.

Párky a rozteklý sýr polil zbytkem kečupu z plastového obalu a doplnil vše prskáním přes rty. „Prrrrrddddd, prrrrrddd!“

Na stole měl v lahvi zbytek piva z předchozího večera a napil se. Tentokrát vyprskl doopravdy. „Tfuj, to je hnus... stejně musím jít nakoupit!“ položil láhev na stůl a zakousl se do párku.

Když přežvykoval, tak se podíval na kalendář nad lednicí. „Ty bláho, tak mně bude za dva dny třicet?“ Protáhl si prsty dlouhý vous, který mu sahal až ke krku, a pohládl pleš na hlavě.

„Jak to, že mám takový banděro?“ divil se a plácnul se přes tričko po bříše. „Nakonec, třicítka na krku, proč ne?“ Kousl do chleba a hned zařval bolestí, která se mu jako žiletka zabodla do pravé stoličky. „Do hajzluuuuu... to je bolééééé!“

Rychle vstal, vyplivl sousto do dřezu a pustil studenou vodu, aby si propláchl bolestivá ústa. Bolest se ale spíše znásobila, a tak otevřel skříňku nad sporákem, odkud vytáhl láhev s vodkou. Byla v ní už jen pomyslná kapka, ale i tak vyplázl jazyk, otevřel pusku a nechal zbytek alkoholu odkápnout.

Zakloktal si a snažil se tu desinfekci alkoholiků dostat až k epicentru bolesti. Nahlas zasyčel a plácl dlaní vzteky do desky na lince.

„No skvělý, tak to můžu na nějaký cestování zapomenout!“ plácl znovu do linky a cinknul prázdnou lahví o dlažbu podlahy u odpadkového koše.

Šel do koupelny a podíval se přes zrcadlo do svých tmavě zelených očí. „Ty vole, sobota. Zubař má volno a na pohotovost fakt nejdu... musím to nějak přes víkend přežít,“ opláchl si obličej a najednou ho něco napadlo. „Máma... ten její notes s dryákama... to přeci většinou zabralo, ne?“ pokračoval v samomluvě a ťuknul se do čela.

Vrátil se do kuchyně a začal postupně prohledávat vrchní i spodní skřínky. Když byl v té poslední, zajásal. Vytáhl ohmataný, zelený sešit a posadil se opět na židli ke kuchyňskému stolu. Listoval v sešitě, kde byly na každém listě, napsané ručně a úhledným písmem staré školy, nějaké poznámky.

„Á, tady to je!“ zajásal a četl nahlas. „Takže zuby... v horké vodě povaříme dva až tři stroužky česneku s kmínem a malým panákem octa. Po pěti minutách varu necháme chvilku vychladnout. Do vlažného odvaru přidáme několik kousků hřebíčku a poté přidáme dvě špetky černého, namletého pepře. Nejdůležitější je po důkladném promíchání ještě přidat kořen dalmáckého mechu, a to přesně tři kousky jeho kořenu. Né méně, ale také né více! Pozor, velmi silná bylina!!!“ Tato slova byla zvýrazněna a podtržena.

Patrik se podrbal v plnovousu a chytl si bolestivou tvář. „Všemu rozumím, ale ten mech? To je jako co?“ plácnul se přes pleš a podíval se nechápavě z okna. „No, ty vole... tebe se už, mamuše, nezeptám,“ tentokrát se podíval někam skrze strop kuchyně.

Na hodinách bylo přesně deset hodin dopoledne.

„No, mám co dělat... doufám, že budou mít dneska v bylinkárně otevřeno,“ doplnil samomluvu a zvedl se, aby se oblékl.

Mobilní telefon na lince se rozezněl notoricky známou melodií z filmu Čelisti.

„Nazdar ségra!“ oslovil volající. „Jo, jasně, že chci jet, ale právě mě chytnul zub a bolí to jako prase,“ na chvilku nechal mluvit druhou stranu a poté reagoval. „Hele, myslím, že máš kytaru v bývalý mámině ložnici, tak se pro ni tady klidně stav, já budu ve městě. Musím si koupit nějaký lektvary, abych ten zub alespoň na víkend zabil, a taky nakoupit žrádlo... jo, bolí to dost, hele, večer na nádraží, ok?“ ukončil hovor a strčil si mobil do bundy. Nazul si boty a odešel ven z bytu i domu.

Na ulici chytnul tramvaj a jel pouze dvě zastávky, kde byl přímo naproti nástupišti obchod s velkým zeleným nápisem: *Bylinky pro vaše tělo i duši.*

Vchodové dveře do obchodu plného nejrůznějších vůní zacinkaly malým zvonečkem a Patrik se rozhlédl po regálech, plných pytlíků popsanych známými i naprosto neznámými názvy.

„Copak si přejete, prosím?“ zeptal se hubený dlouhán s kulatými brýlemi na nose a širokým úsměvem.

„Moment, já si to napsal.“ Patrik nereagoval na pozdrav a šel rovnou k věci. Podíval se do mobilu a chytl se za čelo. „Takže, pytlík hřebíčku.“

„Ano, tady je jeden pytlík voňavého hřebíčku, ehmm,“ použil zvláštní dozvuk věty.

„No, jinak mám asi všechno doma, ale tohle asi mít nebudete... kořen dalmáckýho mechu, říká vám to vůbec něco?“

„Počkejte, dalmáčkáka bych tu měl někde mít... ale ne tady vepředu. Mrknu se do zásob, moment, ehmm,“ opět dozvučil větu prodavač a na chvílku zmizel z očí.

Patrik si čuchl k silné vůni hřebíčku v papírovém pytlíku a zamračil se. „To je tedy síla,“ hned se ale opět chytl za tvář, kde mu pulzovala z útroh dásně bolest raněného zubu.

„Máte štěstí, poslední balení... moc jsem toho za posledních pár let neprodal. Lidi tuhle bylinu moc neznají. Na co to vůbec chcete, smím-li se ptát?“

„Ale, takovej recept na lektvar... prostě tinktura proti bolesti zubů,“ stále se držel za tvář.

„Aha, tak to asi neznám. Normálně se ten kořen používá, tedy spíše ve středověku používal, po nějaké bolestivé operaci nebo porodu u žen. Zmírňoval následky a zároveň působí mírně jako halucinogen. Štěstí, že to moc lidí neví, ehmmm... ale musím vás upozornit, že je to opravdu silné. Používat pouze v malém množství, ano? Normálně se dříve pouze inhalovala pára odvaru. Doufám, že to nechcete pít, ehmm?“

„Ne, má se to jen přikládat k místu bolesti, já jsem jinak na jinačí vody,“ usmál se i přes bolest Patrik, ale bylo vidět, že prodavač moc nechápe. „No, jako třeba pívko, víte?“ raději doplnil.

„Ach, tak... ano, samozřejmě!“ podal pytlík s kořenem Patrikovi a ťuknul do pokladny. „Dvěšest dvacet pět, prosím!“

„Cože? To je ale sakra drahej mech!“ divil se Patrik.

„Je to spíše vzácnost a ty většinou něco stojí, ehmm,“ opět se usmál prodavač a vzal si od Patrika bankovky a vrátil mu několik kovových mincí zpět.

„Tak hlavně, že to zabere... jestli mi potom vyroste další mozek, tak si mě nepřejte!“ reagoval Patrik a schoval si oba pytlíky do bundy.

„No, další mozek by vám jistě neublížil... ehmmm!“ zatvářil se šibal-sky prodavač a posunul si brýle na nose. „Náš obchod tu stojí přes sto let, takže se nebojte. Nějakou zkušenost už máme,“ snažil se hned zamluvit svou poznámku.

„Jak to jako... jo aha... vtip!“ zasmál se Patrik a bylo asi dobře, že nepochopil hloubku myšlenky.

„Tak vám moc děkujeme a přijďte zas!“ smeknul malou poklonu prodavač a zamíchal si svůj čaj ve velikém hrnku na pultu.

„Jasan, díkes!“ pozdravil Patrik a odešel z obchodu.

Nejdříve si to namířil zpět domů, aby si uvařil lektvar. Opět naskočil na tramvaj a vrátil se do svého bytu, který byl pouze o nějakých šest bloků dále.

Když dorazil domů, tak dal hned vařit vodu do malého smaltovaného hrnce. Propláchl si a vyčistil zuby a potom připravil potřebné ingredience na linku. Postupně vložil vše dle receptu do vařící vody a zamíchal. Voda bublala a kuchyní se rozptýlil podivný zápach česneku a octa.

Mezitím otevřel papírový pytlík s kořeny dalmáckého mechu a první, co ho zarazilo, byla barva a tvar těch kořenů. Vypadaly jako zkřivené, červené prsty trpaslíků. Přičichl si k nim a hned se odtáhl. Na sliznici nosu a patra úst se mu roztáhla hořká pachuč, připomínající spáleninu, která se většinou táhla kolem krematorií. V rukou ho začaly kořeny hřát až pálit. Položil těch pět trsů propletenců na linku a zdálo se mu, jako by se chvěly. Myslel si, že má nějaké halucinace, aniž by ty kořeny vůbec použil.

Promnul si obě oči a vypnul plamen pod hrncem.

Byl na chvíli trochu mimo a svět kolem se mu trochu houpal. Vzal sáček s hřebíčkem a vysypaný kopeček černého pepře a vše hodil do stále bublající, horké vody. Odrhl několik prstů z malých, našedlých výrostků dalmáckého mechu, a protože si už nechtěl pálit své prsty, tak vše přidal do toho zapáchajícího odvaru. Opět ty ingredience zamíchal velkou, dřevěnou vařečkou.

Z hrnce se nezvedal bílý opar jako u běžného vaření. Táhly se z něho dlouhé, tančící nitě a jako hadi se začaly omotávat kolem Patrikova těla.

Patrik tu směs neznáma domíchal a odlil si do svého hrnku na čaj.

Měl najednou pocit, že nějak povyrosl. Cítil se silnější než jindy a hlavně ho přestával bolet ten protivný zub. Usmál se a přičuchl si k tomu odvaru a divil se, že najednou nezapáchal, ale spíše voněl oděrem připomínajícím mu pečené maso. Byl z toho všeho sice zmatený, ale přijímal to překvapivě klidně. Napil se a začal cítit ve své hlavě neuvěřitelný přetlak. Myslel si, že mu hlava praskne. Že exploduje a mozek se mu rozlétne na všechny strany. V uších mu začal znít hlas toho přechytralého prodavače z obchodu s bylinkami.

„Další mozek by vám jistě neublížil... mozek... ehmmmm... ehmmmm! Pozor, je to halucinogen... pozor... pozooooorrrrr... ehmmmm! Přijďte zassssssssss... zassssssssss!“

To syčení se Patrikovy změnilo před očima v opravdové hady, kteří k němu lezli z nějaké černé díry v koutě kuchyně. Plazili se k němu čím dál blíže a rychleji a syčeli tak, až mu to trhalo ušní bubínky.

„Nechte mě... nechte mě!“ začal křičet a zvedl se a převrátil židli a motal se po kuchyni sem a tam a svět se mu stále houpal a měl pocit, že po něm jeden z hadů vyšplhal a začíná ho škrtit. V ten moment se před ním zjevila jeho nedávno zemřelá matka a kroutila hlavou a zvedala výstražně ukazováček a mluvila na něj. „Patriku, ty neumíš číst? Nikdy si mě neposlouchal...!“

„Co je to za kraviny!“ opět zařval a utekl z kuchyně do chodby, potom na schodiště a do suterénu a vypotácel se ven z domu na ulici, kde ho probral hustý déšť bubnující do všeho kolem včetně jeho čela.

„Áááááááááá,“ přivíral oči a dlouze vydechl strachy.

Pomalu se probíral z halucinací a dokonce slyšel místo hlasů a strašných zvuků déšť kolem. Pravý zvuk tohoto světa. To ho konečně trochu uklidnilo a on se rozhodl, že se do toho bytu nyní rozhodně nevrátí.

„Musím si dát panáka!“ promluvil do deště a sáhl do kapsy, odkud vytáhl několik bankovek, které mu ihned začaly moknout. Proto je hned zase schoval a dopověděl svou myšlenku. „Ne, dám si tři!“

Rozeběhl se a utíkal z deště do své oblíbené restaurace o tři ulice dál. Když se tam dostal, tak přímo vrazil do dveří.

Sedělo zde několik lidí u malých stolků a všichni se na něj ohlédli a na vteřinu zmlkli.

„Panáka, Tome, ale rychle!“ zavolal na malého chlapíka s velkým břichem, který právě roznášel pivo ostatním hostům.

„Tak si sedni na prdel, Páťo, a vyklepej ze sebe nejdřív tu vodu, ať mi tady nezaprásíš židli!“ ozval se hostinský a odnesl prázdné skleničky od stolu hostů k pípě.

Patrik si sedl a plácnul před sebe papírový tácek. „A pivko, musím spláchnout z patra jednu děsivou pachut!“ doobjednal si a vyklepal si vodu z vousů pod sebe na zem.

„Ták, tady jeden velkej rum a jedna plznička,“ hostinský položil objednávku před Patrika a prohlédl si ho. „Jsi spadnul hubou do včelína, nebo co?“ pronesl, když si všiml Patrikova oteklého obličejce a kruhů pod očima.

„Nechtěj vědět Tome... takovej bolavej zub... co ti budu povídat,“ snažil se maskovat realitu.

„Na to měla skvělejš recept moje babička...“

„Ne, hlavně žádný recepty... dneska už ne!“ přerušil hostinského a ten se uraženě odporoučel pryč.

Patrik se chytl za tvář, kde ještě před hodinou cítil palčivou bolest, a zjistil, že ho opravdu přešla. Zakroutil udiveně hlavou a tiše pronesl: „Tedy mami, dryák děsnej, ale funguje. Vzal do ruky panáka s rumem a pozvedl ke stropu. „Tak na tebe, mamule!“ připil si a dlouze vydechl rumový odér do místnosti.

Všiml si ženy sedící o samotě kolmo od něj. Byla to sympatická sotva čtyřicátnice, popíjející limonádu a v ruce držící nějakou knihu.

„Jo, literatura... tak na tu já moc nejsem, ale vkus mám na jiný věci, třeba na ženský,“ usmál se na tu ženu, aniž by se ho někdo na něco ptal.

Žena se na něj podívala jen periferně a odkašlala si. Projevila tak jasný nezájem o jeho názory na literaturu i věci obecné a četla si dál.

„Ještě jednoho?“ zeptal se hostinský a vzal ze stolu prázdného panáka.

„Jo, dej mi ještě, Tomíku, odpoledne jedu se ségrou za kámošema na vandr, tak se musím posilnit. Jsem takovej čundrák na heslo, představ si, že nesnáším vlaky. Nevím, proč, ale jo,“ klepnul do stolu a zašklebil se.

Hostinský mu škleb oplatil. „Tys byl vždycky divnej, Páťo!“ odešel se sklenicí pryč.

„Nechtěla by támhle paní, nebo slečna, taky na výlet? Určitě je romantička ne, když ráda knížky?“ opět neohrabaně promluvil na ženu, jak měl ve zvyku.

Ta ale raději dělala, že ho nevnímá.

„Hmm, tak nic, no... aspoň bude na sedačce místo a natáhnu si haksny,“ chtěl z toho vyjít vítězně, ale neuvědomil si, že s ním nikdo nebojuje. Přesto

se chtěl ještě zasažit. „Hele, a o čem je vlastně ta vaše...“ chtěl otravovat dál, ale odněkud sem vběhl malý asi pětiletý klučina a nalepil se na tu ženu ze strany a pohladil ji po ruce.

To Patrikovi vzalo všechnu útočnost, protože se dětí vždy bál a neměl je rád. Stáhnul se tedy do svých myšlenek a hleděl si svého. Pobrukoval si nějakou tramskou píseň a popíjel pivo a ťukal si nervózně klouby prstů do stolu.

Náhle ho někdo zatahal za nohavici.

Podíval se vedle sebe a tam stál ten klučina od té čtenářky. Patrik se podíval na kluka a na jeho matku a vypadalo to, že je to jedna z těch matek, která si sem přišla opravdu odpočinout a je absolutně pohlcena příběhem knihy a poslední, co jí zajímá, je ten malý drzoun u Patrikových nohou.

„Co je, študente?“ pokusil se opět neohrabaně o komunikaci Patrik.

Kluk byl pobledlý a vypadalo to, že toho moc nenamluví. Usmál se na něj a opět ho zatahal za nohavici.

„Koukám, že toho namluvíš asi jako máma, co?“ další pokus o prkenný úsměv.

Kluk ukázal ven a konečně promluvil. Byl to takový tenký, tichý hlásek a bylo mu sotva rozumět. „Vím, proč nemáš rád vlaky. Neměl bys jezdit vlakem!“ Tentokrát se zamračil a zakroutil hlavou, aby potvrdil svá slova. Potom se podíval na matku a odběhl opět k ní. Tam se k ní přitulil, ale ona si ho nevšímala. Celou dobu se díval takovým zvláštním pohledem na Patrika. Bylo to něco mezi výčitkou a nepochopením.

Patrika to začalo velice znervózňovat a začal se cítit opravdu nepříjemně. Snažil se na toho kluka nedívat, ale jeho pohled ho přitahoval jako magnet.

Kluk se náhle od matky odstrčil a opět utekl někam do zadní místnosti, kde byl salónek.

Hned nato se zvedla i žena. Zaklapla knihu a strčila si ji do tašky. Nechala na stole nějakou bankovku a tak nějak strnule se usmála na hostinského. „Na shledanou!“ Patrika ještě probodla pohledem a poté odešla před hospodu. Tam rozevřela deštník a odcházela pryč.

„Počkejte! Tak je praštěná nebo co?“ Patrik se také zvedl a vyběhl do dveří. Tam na tu ženu zavolal: „Máte tady kluka, to ho tady jako necháte, nebo co?“

Žena se zastavila a otočila se k Patrikovi. Deštník dala kdovíproč na stranu a nechala po sobě stékat dlouhé čůrky kapek. Ty se náhle smíchaly se

slzami očí a rozpuštěná barva řas vytvořila na její bílé kůži řeku smutku. „Co jste to řekl?“

„No, že máte vevnitř kluka, nebo ten nebyl váš?“

Žena k němu udělala pár kroků zpět a dlouze se mu zadívala přes zaslzený pohled do toho jeho tupého. Přivřela oči a rozpráhla se a vrazila mu k jeho překvapení facku.

Patrik vytřeštil oči a chytl se za červenou tvář, tam, kde ho před tím bolel zub. Byl v takovém šoku, že jen přihlížel, jak se žena otočila, dala si deštník opět nad hlavu a zlomenou chůzí odešla pryč.

Patrik se vrátil do dveří hospody a držel se za tvář a nevěřicně zíral na hostinského.

Ten jen kroutil hlavou. „Člověče, co tě to napadlo? Ta ženská přišla před rokem o dítě a ty na ni takhle vystartuješ. Cos to mlel o nějakým klukovi?“

„Počkej, Tome, co mě blbneš? Vždyť tady před chvílí byl. Tahal mě za kalhoty, takovej malej kluk!“

„Ty už nepij, vole!“ hostinský mávnul rukou a vzal do ruky tři püllitry, které odnesl jiným hostům.

„To mám fakt jako halušky?“ Patrik odešel přes salónek na záchod a postavil se k pisoáru. Nechápal, netušil, nezvládal si srovnávat, ale rozhodl se, že dopije a půjde si pro věci a ještě rád odjede s partou pryč.

„Nejezdí vlakem!“ ozval se tenký hlásek za jeho zády a on sebou trhl a otočil se. Za ním byla zavřená kabinka záchodu.

Patrik si zapnul poklopec a pomalu se blížil k těm dveřím, popsaným různými barvami a symboly, o kterých člověk raději nechce nic vědět.

Přiblížil se až k těm dveřím a mírně do nich strčil. „Ty se tady schová-
váš?“ zeptal se a dveře se se zavráním otevřely.

Uvnitř bylo ale prázdno. Jediný zvuk, který zde byl, byl zvuk protékající vody záchodu.

Patrik cítil nepříjemné mrazení v zátylku. Proto se znovu rychle ohlédl a uviděl mizející stín malé postavy u východu ze záchodu a pleskot dětských botiček o vlhkou dlažbu podlahy toalet.

„A dost!“ zahřměl a vyběhl ven. Tam ale kromě hostů a hostinského neviděl nikoho jiného. Nechtěl se již ptát. Zaplatil a odešel ven, kde bylo náhle po dešti.

Doma si sbalil již připravené věci a zkontroloval bývalou ložnici své matky, kde se přesvědčil, jestli si jeho sestra vyzvedla kytaru. Ta zde již nebyla, a tak mu bylo jasné, že se pro ni sestra zastavila.

V kuchyni umyl nádobí a zvedl ze země i rozlité hrnek se zbytkem lektvaru na dně. Utřel tmavě krvavou kaluž pod stolem a umyl i hrnek. Navlékl se do maskáčové pláštěnky a nazul si pevné boty.

Ještě jednou přešel pohledem byt a poté vyšel ven.

Cítil se kupodivu dobře a když nic jiného, tak lektvar opravdu zabral na bolest. Své halucinogenní představy svedl právě na lektvar a neuvážlivé použití kořenů mechu dalmáckého v kombinaci s alkoholem a postupně tuto nepochopitelnou zkušenost vypouštěl z hlavy.

Naskočil na tramvaj a po pěti zastávkách dojel k hlavnímu plzeňskému nádraží.

Když vystoupil, tak se setkal se sestrou a dalšími dvěma kamarády.

Na nádraží si koupil párek s hořčicí a vypil jedno lahvové pivo. V nádražní samoobsluze se předzásobil ještě několika pivy a kusem štangle loveckého salámu a půlkou chleba.

Vlak přijel a kamarádi do něj postupně nastoupili.

Patrik si ale ještě potřeboval dopít pivo a do vlaku jako vždy zrovna nespěchal. Když zjistil, že mají ještě pět minut času do odjezdu, tak se opřel o sloup na nástupišti a vychutnával si poslední hlt svého oblíbeného nápoje.

V ten moment k němu přistoupil vysoký, hubený nádražák v netradiční uniformě a podíval se mu z blízka do očí. „Vím, proč nemáš rád vlaky. Neměl bys jezdit vlakem!“

„Co to sakra meleš?“ zavrčel na nádražáka, který jen pokýval hlavou a pokračoval v cestě, jako by se nic nestalo. Držel v ruce něco jako kladivo a začal oťukával kola vagónu.

„Si ze mě děláte srandu, že jo? Je to domluvený, co?“ volal ještě na vyzáblého muže, ale ten si ho už nevšímal. Vlak zapískal a průvodčí všechny hnal dovnitř. Nebyl proto čas na další debaty, a tak se sebezapřením, ale přesto naskočil do vagónu.

Sedl si do kupé k sestře a kamarádům a opovržlivě zvolal: „Ták jsme se zasmáli, hrozná prdel, a teď si zase začnu dělat srandu já z vás, ok?“

Ostatní se na něj nechápavě podívali, ale vzhledem k tomu, že věděli a znali jeho nevypočitatelné výstřely do tmy, tak se na sebe navzájem usmáli a pokračovali v hlasité konverzaci. Sestra začala hrát po chvíli na kytaru. Zpívali své oblíbené písně a Patrik pomalu přicházel na jiné myšlenky. Přesvědčil se vnitřně o tom, že naletěl na nějaký špatný vtip a v kombinaci s receptem po své matce s ním vše zamávalo více, než bylo zvykem.

Sestra si dala pauzu od hraní a položila kytaru vedle sebe. „Ty, brácha, cos to tam měl za dryák v tý kuchyni?“

„Proč? Tys to ochutnala?“

„No, si piš. Divně to smrdělo a ještě divnějc chutnalo. To byl nějaký vývar z žabí předkožky, nebo co?“ Všichni se začali smát.

„Ne, jen jsem něco tvořil na ty moje zuby. Je to sice hnus, ale zabralo to. Recept naší máti,“ usmál se a zakousl do salámu.

„No, já jen, že jsem byla chvíli nějak mimo. Viděla jsem věci... to ti povím.“

„Vím, o čem mluvíš, ségra... tak alespoň víš, že nemáš hrabat na moje věci.“

„Zejtra si čuchni k mejm ponožkám, to budeš teprve vidět věci!“ zasmál se jeden z kamarádů a začal se plácát přes stehna.

Smáli se všichni, ale najednou s nimi cuknul vagon, který začal rychle brzdit.

Patrikovi upadl salám na zem a jeho sestře kytara.

„Co je, sakra!“ zakřičel Patrik přes celý vagón a když vlak zastavil úplně, tak otevřel okno a podíval se, co se děje. Venku ale nic neviděl. Zvedla se mlha a bylo vidět sotva na pár metrů. Jediné, čeho si všiml, byl zvuk ťukání kovu o kov. Zaostřil pohled do mlhy a náhle se z ní zjevil ten stejný vychrtlý muž s kladivem v ruce, který na něj mluvil na nádraží. Ťukal do kol vagónu a přibližoval se k oknu, z kterého vše pozoroval nechápající Patrik.

Když se k němu přiblížil, na okamžik zastavil a podíval se nahoru do okna. „Ty mě nikdy neposloucháš, Patriku!“ Potom sklonil hlavu a pokračoval v tom nepříjemném zvuku kovu o kov dál.

„Hele, podívejte se... taky ho vidíte?“ zavolal na kamarády.

Ti se natlačili k němu do okna, ale nic neviděli. Jen mlhu.

„Ted' tady byl, takovej koloťuk... starej, bledej dědek... to jste to neslyšeli?“

„Kamaráde, dej si panáka, asi ti ťuká v hlavě z tý strážlivosti, vole!“ ozval se třetí z trampů a podával mu lahev rumu.

„Kašlu ti na to... hele, Michale, ty seš ten fanda do železnice, máš u sebe tu chytrou knížku?“

V kupé bylo naprosté ticho.

Seděla zde sama, když od ní právě odešel policista, který se jí ptal na souvislosti.

Sestra právě tragicky zesnulého Patrika Rotta se dívala z okna do mlhy a stmívající se krajiny.

Vedle ní byla opřená kytara se zlomeným krkem. Podobně zlomená se cítila i ona.

Náhle začala mít silný pocit, že vedle ní na kožené sedačce kupé někdo sedí.

Ohlédla se a opravdu. Přímo vedle ní seděla mladá žena s nepřítomným výrazem podobným tomu jejímu.

„Taky ráda plavete?“ zeptala se bledá žena s rudě zalitýma očima, ale nepodívala se na ni.

„Cože?“ nechápala.

„Dejte si pozor na hloubku. Hluboká voda vás polkne!“

„Co po mně chcete? Nemám na blbý kecy kapacitu, paní!“ rozčílila se a zabodla opět pohled do zamlženého okna. Vytáhla kapesník a otřela si do něj vztek, smutek i slzy.

Přesto jí ta divná žena ležela v hlavě a chtěla ještě něco dodat. „Podívejte, já...“

Otočila se, ale již vedle ní nikdo neseseděl.

Kolem obou vlaků se snesla tma a opět začalo pršet.

Nejdříve jemný deštík a potom houstl a houstl, až se strhl prudce a neodbytně.

Podobně, jako osud.

Neviditelní

Dalibor Kučera

„Takže jsme si vysvětlili princip Einsteinovy teorie relativity, na svou dobu tolik převratný. Zjistil, že elektromagnetické vlnění porušuje Newtonovy zákony, a posunul znalost fyziky na další úroveň. Jedním ze zásadních důsledků bylo, že rychlost světla je limitní a nic ji nedokáže překonat. Rovněž definoval pojem dilatace času, neboť do té doby se všichni domnívali, že čas plyne všude stejně. Tím pádem cesty ke vzdáleným hvězdám jsou pro lidstvo i do budoucna téměř nemožné. Valérie, mohla byste nám zopakovat hlavní poznatky teorie relativity?“

Dívka se neochotně zvedla z lavice a nevzrušivým hlasem shrnula výklad kantorky. Nevynechala nic, ale Tomášovi neušlo, jak se při zmínce o nepřekonatelnosti rychlosti světla a nemožnosti vzdálených kosmických cest ušklíbla.

„Dobře, dobře,“ odpověděla profesorka. „Vědomosti máte skvělé, slečno Rezková, ale právě proto bych od vás čekala více aktivity. Za to, co znáte, se přece nemusíte stydět. Opravdu se nechcete zúčastnit fyzikální olympiády? Máte poslední příležitost se přihlásit.“

Valérie se otráveně posadila a rukou si prohrábla neposedné vlasy. Tomáš na ni mohl oči nechat. Líbila se mu už od prvního ročníku. Vlasy černé jako uhlí, padající na útlá ramena a magický pohled temně hnědých očí ho uváděl do stavu nesoustředěnosti a obluzení.

Až po roce si dodal odvahy a zkusil ji párkrát oslovit. Jenže se žalostným výsledkem. Ne, že by se k němu chovala arogantně nebo se mu vysmívala, jak to mají některé sebejisté dívky ve zvyku. Vždycky byla slušná a co se týče učiva, mohl se na ni vždy spolehnout. Jenže jemu vůbec nešlo o nějaké doplňování látky. Když mnohokrát kladl otázky, ať už z fyziky, chemie, matematiky nebo biologie, neznamenal to, že by potřeboval extra její pomoci. Ani si rozšířit vědomosti. Byl to nesmělý pokus o flirt, jenže kde se měl ve svém věku naučit skutečnému umění flirtu? Vždy se pak cítil trapně a nikdy z toho nevzešlo nic, co by ho posunulo dál. Čím déle byla vůči němu nevšímavá, tím

šíleněji ji miloval. V noci se mu o ní zdálo a představoval si společné chvíle s takovou fantazií, že přestával vnímat realitu. Ještě nějaký měsíc a úplně mu hrábne.

„Měl bys to vzdát,“ radil mu jeho nejlepší kamarád Pavel. „S takovou to nemá cenu, tahle ti nikdy nedá. Skončí někde ve výzkumáku, vědkyně, do smrti panna.“

O jedné přestávce si s ní chtěl vyfotit selfie, ale rázně odmítla. Také se jí párkrát snažil jakoby náhodně zachytit mobilem, ale vždy se vmísila mezi ostatní tak dokonale, že na fotce zůstala téměř neviditelná. Byla to zvláštní dívka, tolik odlišná od ostatních. Čím více mu unikala, tím více ho lákala. Měla skvělé známky, ale profesory dráždila svou pasivitou. Nikdy se sama nehlásila, nikdy se nesnažila využít znalosti ke svému zviditelnění. Když ji však vyvolali, vždy excelovala. Nabídky na účast v olympiádách tvrdošijně odmítala.

Neměla ani kamarádky. Holky o přestávkách štěbetaly o všem možném, ukazovaly si navzájem v mobilu oblíbené stránky. Ona ne. Dokonce ji nikdy nespátril s mobilem v ruce, v tom byla naprostým exotem. Držela se stranou, i na oběd v jídelně se zašila někam do kouta, kde ji nikdo nerušil, a v klidu pojedla svou porci.

Ani kluci se o ni nesnažili. Zdála se jim divná a povídalo se, že je snad autistka. Nikdo ani nevěděl, kde bydlí. Snad ve vzdálené čtvrti města, odkud přijížděla tramvají. Těšil se, že si ji bude moci prohlížet alespoň na společné fotce, ale právě ten den chyběla. To tedy bylo vážně k vzteku.

Právě když je z hodiny fyziky vysvobodil zvonek, nastal čas oběda. Konečně se dopracoval k okénku a na tácku si odnášel jídlo. Zrakem pátral po vysněné spolužačce. Ignoroval Pavla, mávajícího divoce rukama, ať si přisedne k jejich partě. Konečně ji našel. Seděla v samém koutě, oči upřené do talíře a nimrala se v omáčce s bramborami. Dodal si odvahy a přisedl k ní.

„Máš tady volno?“

Lhostejně k němu vzhledla.

„Jo.“

„Nevadilo by ti, kdybych si přisedl?“

„Ne.“

Pustil se do jídla a po očku ji pozoroval.

„Jak se máš?“ zahájil rozhovor tou nejbanálnější otázkou ze všech.

„Hm, dobře,“ zasměčovala tou nejbanálnější odpovědí, jakou lze použít.

„Nechtěla by ses po škole stavit?“

„Stavit? Kde?“ zvedla k němu udiveně zrak.

„Třebas u mne. Jen tak.“

„Proč?“

Tomáš povzdechl. „Prostě si popovídat. Tak, jak to lidi dělají. Chodíš sem na gympl víc než rok a nevíme o sobě vůbec nic.“

„Proč popovídat? A o čem?“

„Třeba o fyzice,“ napadlo ho.

„O fyzice? O té, kterou se učíme? To je ztráta času. Ta nemá se skutečnou fyzikou co dělat,“ řekla příkře a zabodla vidličku do dalšího sousta.

Tomáš, celý zmatený, se už nezmohl na slovo.

Listopadové dny vyvrhly z kalendáře sychravé počasí spojené a lezavou zimou snoubenou s tmou. Tomáš za celou dobu s Valérií nepostoupil ani o píd'. Jejich dialogy byly mělké jako vysychající kaluže a dávaly pojmu lakonické ryzí podobu. Přestože se k němu chovala slušně, nereagovala ani na jednu z jeho narážek. Nejvyšší čas to vzdát.

Duše zamilovaných jsou všude stejné. Odmítají se smířit s realitou a až do úplného vyčerpání v sobě živí nadějí. Co kdyby přece jen...

Vrtalo mu hlavou, kde vlastně Valérie bydlí. A tak se to rozhodl zjistit. Jednoho dne se hned v šatně převlékl do šedivé vesty, aktovku tam nechal. Drobně mrholilo, což jeho záměrům ideálně vyhovovalo. Narazil si kapuci co nejvíc co čela a z bezpečné vzdálenosti pozoroval Valérii čekající na tramvaj. Nastoupil společně s ní zadními dveřmi a zezadu ji nenápadně sledoval. Jeli dlouho, až na samou hranici města do jemu neznámé čtvrti. Dveře se už zavíraly, když se v posledním okamžiku prodral ven. Lamy ozařovaly svým matným světlem opuštěnou ulici. Kráčel podél rodinných domků, mýjel jejich rozsvícená okna. Lidé se drželi doma a vůbec se jim nedivil. Dívka zamířila k blízkému parku. Nechal jí náskok a pak se pomalu vydal za ní.

Jenže úplně opuštěná tahle čtvrť nebyla. Když se Valérie pustila po vydlážděné cestičce mezi stromy, dolehly k němu hlasy. Potloukala se tam nějaká partička a jeho se zmocnilo neblahé tušení. Nerad se pohyboval

v blízkosti podezřelých skupinek, které neznal a z nichž nekoukalo nic dobrého. Proč Valérie nezvolí jinou, bezpečnější cestu? Proč tak riskuje?

„Héj, ty tam. Máš lováče? Pojd' sem. Hele, zastav se, když s tebou mluvím, krávo!“

Během okamžiku ji obklopili. Strnul a horečně přemýšlel, co dělat. Jít jí na pomoc? Proti přesile neměl šanci. Zavolat policii? Jak rychle může přijet? Vytáhl mobil. Vzápětí uslyšel výkřik. Viděl, jak Valérie klesla na kolena.

„Zdrhej, vole!“ Parta se vmžiku ztratila mezi stromy i s její aktovkou. Rozběhl se k ní. Ležela na zádech, oči přivřené, nehýbala se. S úlekem k ní poklekl. Bundu měla roztrženou a z hrudi jí trčel nůž, kolem něhož se šířila rudá skvrna. V panice se snažil rozpomenout, jaké je číslo na tísňovou linku. Najednou měl úplné okno. Valérie otevřela oči.

„Ty žiješ,“ vydechl s úlevou. „Vydrž, zavolám ti sanitku.“

Chytila ho pravačkou a stiskla tak silně, až mu mobil vypadl na zmáčenou cestu.

„Ne, prosím ne. Nikoho nevolej.“

„Jsi v šoku. Valérie, to bude dobrý. Oni tě zachrání.“

„Ne, nesmíš. Prosím, to nedělej. Naši už pro mne jdou,“ zašeptala s námahou. Z úst jí skanula krvavá slina.

„Pomóc!“ zařval a snažil se zprovoznit mobil.

„Tiše, prosím. Jen nekřič,“ vyrazila ze sebe. Její stisk slábl. Věděl, že jde o každou minutu.

Někdo k nim přibíhal. Muž a žena ve středních letech.

„Valérie, jsme u tebe. Co se stalo?“ Muž k ní poklekl a pohlédl na ránu. Krve přibývalo.

„Odnese me ji. Rychle,“ rozkázala žena. Chytili ji za ruce a nohy.

„Zbláznili jste se? Musí do nemocnice! Vždyť může umřít!“ vykřikl zděšeně Tomáš.

Muž na něj upřel svůj pohled. Tomášovi se zatočila hlava. „My jí pomůžeme. Ty půjdeš s námi. Bydlíme hned za parkem,“ sdělil mu rozhodným hlasem.

Jako ve snách je následoval. Nechápal, co dělá, proč to dělá. Vůbec ničemu nerozuměl. Po pár minutách se ocitli před rodinným domkem s vysokou kamennou zdí. Než se nadál, prošli chodbou a vkročili do obýváku. Koberec třísnily rudé kapance krve.

„Posad’ se tady na pohovku, naleju ti něco k pití a čekej tady. Za chvíli se vrátíme. Jen musíme něco zařídit,“ rozkázal muž.

„Vždyť Valérie může zemřít. Potřebuje lékaře,“ zanaříkal.

„Posad’ se a zůstaň v klidu.“

Tomáš nechápal. Musí přece zavolat pomoc, co je to za divné rodiče, copak nechají svou dceru zemřít? Jenže nohy ho neposlouchaly. Měl je jako z kamene. Ztěžka dosedl, celý zmatený.

Tamti někam zmizeli i s Valérií. Zůstal v místnosti sám, ochromený, vyděšený. Věděl, co musí udělat, ale i ruce odmítaly poslušnost. Nemohl se pohnout. Byl úplně paralyzovaný. Je tohle posttraumatický šok? Copak zůstane nečinně sedět? Do smrti si bude vyčítat, že své spolužačce nepomohl. Nikde neviděl svůj mobil. Kam zmizel?

„Valérie, moje milovaná Valérie,“ zasténal. Napnul všechny své psychické síly. Přece to dokáže, překoná, není žádný slaboch. Pozvolna se mu vracel cit do pravé ruky. Až zahlédl svůj mobil, ležel jen kousek vedle jeho levé ruky. Uchopil ho, ale hned mu zase vypadl z dlaně. Dotkl se své levačky. Jako by v ní docela ztratil cit. S nejvyšším sebezapřením odemkl mobil. Nebylo to však nic platné. Žádný signál... to přece není možné. Ještě v parku na něm měl všechny čárky.

A kde je Valérie? Kde jsou její rodiče? Chtěl se vrátit před dům, tam bude signál určitě, ale když se k nim dobelhal, byly neprodyšně uzamčené. Zoufale se rozhlížel kolem sebe. Zahlédl rudé kapky na dlažbě. Mířily ke dveřím. S námahou je otevřel. Schody vedly kamsi dolů, nejspíš do sklepa. Panovala tam úplná tma. Chtěl rozsvítit baterku v mobilu, jenže nerea- goval. Stopy na schodech byly neklamně. Copak to dává smysl? Proč by těžce zraněnou, umírající dívku vlekli kamsi do sklepa? Náhlý děs mu málem zastavil srdce. Jeho mozek opouštěla veškerá racionalita. Co když to nejsou její rodiče, ale náhodní sousedé, psychopati, které vzrušuje krev a své náhodné oběti mučí a pohřbívají ve sklepení, kde je jaktěživo nikdo nenajde? Neviděl snad horory, kde se tohle odehrávalo? Nečetl snad o takových případech v médiích?

„Valérie, já tě zachráním,“ zašeptal odhodlaně a schod po schodu kráčel dolů. Nepřemýšlel, jak si poradí se sadistickými vrahy. Mysl se mu plně upí- nala k milované dívce. Schodiště vedlo níž a níž, obtáčelo se kolem cihlové zdi, za každým rohem čekal, že skončí, ale pokračovalo dál. Až za poslední

otočkou prosvětlovalo tmou jakési světlo. Mihotavé, divné, nazelenalé. Provádějí tam snad nějaký úchylný rituál?

Ted' je spatřil a zůstal stát v němém úžasu. Malá místnost ohraničená cihlovou zdí s prorůstající plísní. Muž i žena stáli k němu otočeni zády. Na dřevěném stole ležela Valérie, úplně nahá. Její oblečení se v neuspořádaném chumlu povalovalo na chladné dlažbě. Vedle ní stál skleněný džbán s velkým uchem. Byl naplněn vodou, či podobnou tekutinou. Něco v něm plavalo, připomínalo to zelenou amébu. Vlnila se, zářila, vyrůstala z ní chapadla, dlouhé výběžky, které se plazily ven a dotýkaly se Valérie. Pak se tělo Valérie rozzářilo, zprůsvitnělo, zcela jasně viděl její orgány, kosti, všechno.

Neovládl se, ticho sklepa přerval výkřik zděšení. Muž a žena se k němu otočili. Zatočila se mu hlava a ztratil vědomí.

„Tohle jsem nechtěla.“

Valérie seděla proti němu, živá a zdravá. Byla oblečená do slušivých tepláků a vůbec na ní nebylo patrné, že před chvílí stála na prahu smrti.

„Opravdu jsem to nechtěla. Neměl jsi to vidět,“ řekla vyčítavě, ale v očích se jí zračilo dojetí.

Byl zabořený do sedačky a nemohl se hnout. Nebyl svázaný, ale tělo ho neposlouchalo. Hleděl jí do tváře a snažil se rozpomenout na vše, co tomu předcházelo.

Za jejími zády se zjevil muž, který měl být jejím otcem.

„Tati, nech nás, já si to vyřídím sama,“ otočila se k němu. „Opravdu sama. Počkej s máti vedle. Moc tě prosím.“ Vzápětí v místnosti osaměli.

„Tohle se prostě nemělo stát. Neměl jsi mne sledovat, neměl jsi volat záchranku. Ale chápu, že v tvém pojetí to bylo jediné rozumné řešení. Záleželo ti na mně.“

Chtěl vstát, zeptat se jí, pochopit všechny podivné události, ale ani ústa ho neposlouchala. Dál jí paralyzován hleděl do očí.

„Ty mne máš rád, vid’?“ zeptala se, aniž čekala na odpověď, která přijít nemohla. „Vytušila jsem to už dávno, podle toho, jak sis pořád se mnou chtěl

povídat, jak jsi hledal každou záminku, aby sis ke mně přisedl. Naznačila jsem ti mnohokrát, že je to marné, ale ty jsi to nechtěl pochopit. Vy lidé už takoví jste.“

Přisunula židli blíž k němu. Měla jeho tvář na dosah.

„Jistě máš na mne tisíc otázek. Jen na některé ti mohu dát odpovědi, ale nikomu je říct nemůžeš.“ Zahleděla se mu upřeně do očí. Svět se znovu zatočil.

Konečně už dokázal pohnout jazykem. Olízl si popraskané rty.

„Zachránil jsi mne od ještě většího poškození. Za to jsem ti vděčná a nikdy ti to nezapomenu. Některé tajnosti však musí zůstat navždy uzamčeny.“

„Valérie... co to... Co to bylo? Já se bál, že umřeš. Krvácela jsi. A teď jsi zdravá.“

„Ano, já vím. Byla jsem hloupá, podcenila jsem situaci. Ty fetišy jsem v parku občas vídala, ale nenapadlo mne, že budou tak agresivní. Myslela jsem, že je zvládnou bez hypnózy... měla bych ji používat výjimečně. Jenže jich bylo moc... zaváhala jsem... a jeden z nich zaútočil nožem. Měl absták a bylo mu všechno jedno, i když jsem neměla v peněžence skoro žádnou hotovost. Tohle jsi vážně neměl vidět.“

„Valérie, vůbec tomu nerozumím. Jaká hypnóza? Jak to, že jsi najednou zdravá, že neležíš někde na áru?“

„Kdybys zavolal sanitku, prozradil bys o nás vše. Všechno by bylo v háji. Tomáši, my nejsme lidé jako ty.“

„Teď už nechápu vůbec nic. A proč se nemohu hýbat? Co se to se mnou děje?“

„Je to přechodný stav. Zhypnotizovali jsme tě, ale jen mírně. Nebyla jiná možnost. Viděl jsi, co jsi vidět neměl. Proces uzdravování.“

Svlékla si svetr. Zíral na ni. Měla slušivou podprsenku a na dokonalém těle ani šrám.

„Nepocházíme z této planety. Naše těla nemají strukturu jako ta vaše, jen jsme si je přizpůsobili. Mé pravé podoby by ses lekl, i když není zase tolik výrazně odlišná od vaší. Jenže vy lidé nemáte odlišnosti rádi. Nedůvěřujete jim. Bojíte se jich. Vedou vás k násilí, a to nechceme. Toužíme mezi vámi jen v klidu přežít, skryti zbytečným pohledům. Možná jsi nás už viděl, nepovedené tváře mimozemšťanů, ty se teda vážně nepovedly, jen vzdáleně podobné našemu skutečnému vzezření. Kdybych skončila v nemocnici, pro lékaře bych se stala naprostou anomálií. Uznej, že jsme tohle nemohli dopustit.“

„Jak jste... Odkud jste...“

Znovu se oblékla. „Pocházíme z planety, která byla tak podobná té vaší. Ze sluneční soustavy, kterou neznáte, k níž byste podlé té pitomé fyzikářky putovali statisíce let. Hvězda tak vzdálená, že pro ni máte jen číslo v katalogu. Tobě by neřekla vůbec nic.“

Neřekl nic, jen na ni tiše zíral a snažil se vstřebat, co mu právě sdělila.

„Byli jsme na daleko vyšší vědecko-technické úrovni než vy,“ pokračovala Valérie. „Jenže ani to nám nezajistilo přežití.“

„Co se stalo?“

„Naše civilizace nashromáždila spousty zbraní, mnohonásobně ničivějších, než kterými disponujete vy, než si vůbec dokážete představit.“ Tváří jí přeběhl stín smutku. „Tolik se od vás lidí nelišíme. Stejně jako vy jsme se potýkali s nesnášenlivostí, chorobnou touhou po moci. Naivně jsme se domnívali, že vlastnictví zbraní hromadného ničení nám zajistí mír, že je to taková pojistka, aby se nic nestalo. Že se tak navzájem držíme v šachu. Jenže pak se to stejně stalo. Jeden šílenec, kterému už života mnoho nezbývalo, přece jen zmáčkł knoflík a celá naše krásná planeta byla rozmetána na prach. Přežilo nás pouhých pár tisícovek na oběžné dráze. Rodiče byli mezi nimi. Vydali jsme se hledat novou planetu, kde by se dalo žít. Ta vaše se nám ideálně hodila.“

„Jak jste tu dlouho? Proč o vás nikdo neví? Proč jste se sami nepřihlásili?“ vydechl Tomáš.

„Bylo to příliš nebezpečné. Měli jsme pochybnosti, jak by vaše civilizace přijala tu naši. Z historie planety Země víme, že to většinou dopadlo špatně, jak byly střety civilizací krvavé. Naše nejmodernější technologie ve vašich rukách by mohla způsobit další katastrofu. Proto musíme žít v anonymitě. Tak, abychom na sebe neupozorňovali. Ale o našem přiletu jste věděli, i když vám nedocházelo, o co se jedná. Tunguzský meteorit, to byla katastrofa, havárie, kterou nepřežil nikdo. Pak oblast 51. Pár z nás vám padlo do rukou, ale už mrtvých. Třetí výsadek v Evropě se nám podařilo utajit. Někteří z nás se domnívají, že si zaslouží mít na Zemi významný vliv, že jsme ve vývoji dál a máme právo vás vést. Možná se o to právě pokoušejí. My s nimi nesouhlasíme. Je to vaše planeta, vaše civilizace, vaše problémy. Mohli bychom způsobit více škody než užitku. Proto se musíme skrývat před vámi i před našimi.“

Proto se s nikým nestýkáme. Už rozumíš?“ Hleděla mu soustředěně do očí. „Chceme žít, nic víc. Nechceme být něčím rukojmím ani patřit do nějaké mocenské skupiny.“

„Jak to, že ses tak zázračně uzdravila?“

„Naše technologie. Bytost, kterou jsme stvořili na základě genetických pokusů. Dokáže vysílat paprsky, které regenerují. Rodiče tě museli tak trochu zhyponotizovat. To umíme, ale nesmírně nás to vyčerpává. Jen moje léčení jsi neměl vidět.“

„Já nic neřeknu. Nic neprozradím. Přísahám.“

„Nic ti nevyčítám. Nemáme však jistotu, že by ses nepodřekl. Proto musíme provést opatření, které tomu navždy zabrání.“

„Chcete mne zabít?“ vylekal se.

Neodpověděla. Dál na něj zírala, její pohled se mu vpíjel do mozku. Svět se s ním zatočil a pak se propadl do tmy.

„Už to máš vyřízené?“ ozval se z vedlejšího pokoje její otec. „Nezapomeň. Ty zakrvácené šaty musíme zničit.“

„Ještě okamžik.“

Přistoupila k Tomášovi, bezmocně zhrouceném na sedačce.

„Mrzí mne to, hrozně, ani nevíš jak. Kdybych byla člověkem, asi bych to s tebou zkusila. Jenže to nejde. Je mi to líto. Nikdy na tebe nezapomenu, Tomáši. Sbohem.“

„Vzpomenete si, co se vám stalo?“ zeptal se uniformovaný policista.

Tomáš zavrtěl hlavou. Ležel v čistě povlečené posteli, v pyžamu. V hlavě měl jako vymeteno. Neměl tušení, jak se ocitl v nemocnici.

„Vůbec na nic. Nikdo mi nic neřekl. Jen mne tahali po různých vyšetřeních.“

„Někdo volal na tísňovou linku z mobilu na koupenu SIM kartu. Není možné ho dohledat. Ležel jste na břehu řeky jen ve spodním prádle, naštěstí jen krátký čas. Bylo to úplně na opačném konci města, než bydlíte. Neměl jste s sebou žádné vaše věci, ani mobil se nenašel. Zvláštní je, že jste ve školní skřínce nechal tašku i bundu. Opravdu mi nemáte co říct?“

„Mám úplné okno. Vůbec nechápu...“

„Měli jsme důvodné podezření, že vás někdo přepadl, násilných činů ve městě přibývá. Jenže na vás nenašli žádné zranění, ani otřes mozku. Fyzicky jste zcela v pořádku. Jen ta amnézie lékaře zarazila. Každopádně, kdybyste si přece jen na něco vzpomněl, nechám vám tu svou vizitku.“

Tomáš ji strčil do nočního stolku.

Policista se rozloučil. Další případ, který zůstane neobjasněn. Vlastně se nic hrozného nestalo, ale podivné indicie ho zaujaly. Proto mu nešel z hlavy. Čekaly ho však akutnější případy a sotva opustil bránu nemocnice, hodil ten Tomášův do archivu zapomnění.

Za týden se Tomáš vrátil do školy. Přivítal se se spolužáky, kteří k němu měli spoustu otázek, ale odpovědi se nedočkali.

„Hele, víš, co je u nás ve třídě novýho?“ vybalil na něj jeho nejlepší kamarád. „Divná Valérie už tu není. Přestoupila na jinej gympl, prej se narychlo stěhovali. Pamatuješ? Pořád ses ji snažil sbalit. Tak to máš vyřešený.“

„Valérie?“ podivil se Tomáš. „Jak vypadala?“

„Neříkej, že nevíš ani to. Taková černovláska, vypadala jako Wednesday z toho seriálu. A nikdy se nefotila. Tu si vážně nepamatuješ?“

Tomáš zoufale pátral v paměti, tak proděravělé po svém záhadném kolapsu. Byl to mžik. Tvář dívky. Tma. Zelená podivnost ve sklenici. Pak vše zmizelo. Nějaký prelud. Fantazie haraburdí v mozku.

„To máš jedno,“ mávl rukou. „Co je dneska k obědu?“

Tajemství osudové noci zmizelo v zákoutí jeho vzpomínek jako tající sníh.

Starej U'al

Martin Koláček

Starej U'al byl směšná figurka. Furt dělal nesmyslný křečovité grimasy a při chůzi se kolíbal ze strany na stranu. Když ste s ním mluvili, měl hlavu vopřenou vo zed', jak dyby byla moc těžká. Jeho hlas byl suchej a pisklavej. Ale stejně ho v naší hornický kolonii každej miloval. Aby taky ne, když nám dával lékařskou péči zadara. Teda jakože jenom za to, že mu naši fotřící každej večer dovezli hlušinu, co přes den vyfárali.

Naši fotřící makali v dole. Těžili votarenovou rudu. Z tý se po vyfárání přímo na místě dycky vyseparoval – jakože vymlátil – votaren, takovej černej ksindl, co má super výhřevnost. Voproti tomu ten štěrk, kterej po separaci zůstal, byl nepoužitelnej. Co s ním dělal U'al, věděl jenom von sám. Ale co,

horníci byli happy, že se zbavili vodpadu, a majitele dolu nic kromě čistýho votarenu stejně nezajímalo. Všichni byli spokojený.

Jo, a asi bych měl zmínit, že to všechno U'al dělal tajně. Že prej neměl licenci, nebo co. Drželi jsme s ním basu, přece si nepráskneme chlápka, co nám za kupu bezcennejch šutráků zachraňuje zdraví, že jo.

Jednou večer sme takhle s partou seděli na zábradlí před kostelem a pošklebovali se blbečkům, co zrovna vodcházeli z nedělní školy. Vtom se mi udělalo blbě. Zničehonic. Sjel jsem ze zábradlí na zem a těžce dejchal.

„Co je, ty korole?“ zeptal se Jotran, lídr naší party. Byl to trochu blb, ale měl velký pracky a byla s ním sranda. Sme ho nechali šéfovat, když to tak chtěl. Aspoň bude mít pocit, že něco dokázal, než po základce nastoupí na šachtu jako jeho fotr.

„Korole, je mi mizerně,“ odpovéděl sem mu. „Se mi zamotala hlava a myslím, že budu blejt.“

„No to není sranda, korole. To by mohla bejt šrotovina.“

„Ty seš korol! Šrotovinu maj starý báby. Todle bude normální úlev.“

„Bejt sebou, dojdu si za U'alem.“

„V neděli večer? To mě pošle na Unst.“

„Ale nepošle, korole. Sem u něho byl vonehdá taky v neděli. Je v pohodě.“

Sem věděl, že nešlo vo nic vážnýho, stačilo se doplazit domů a lehnout si. Ale je fakt, že mě Jotran tou šrotovinou trochu vyděsil. A tak sem přece jenom zamířil k U'alovi.

Když sem dofuněl k jeho baráku, koukám, že má rozsvícený akorát v ložnici. Bylo mi čím dál blbější ho vobtěžovat. Todle přece není žádná brutalita, co bych s ní nemoh přijít ráno, že jo. Tak si říkám: Kouknu dovnitř, jestli je už v posteli, a jestli jo, přijdu zítra.

U'al v posteli nebyl, ale chystal se do ní. Byl v pyžamu a upravoval si deku. Už jsem se chtěl votočit a vodejít, když se to stalo...

Von si sundal hlavu!

Teda jako ne úplně celou. Ale skoro. Zůstal mu jenom vobličej a kraťoučký čelo... no ty korole... jako... no jako mají třeba vopičky kurere. Nebo jak ty vobrázky našich dávnejch prapředků, co ještě měli maličkatý mozgovny a byli kvůli tomu úplně debilní.

Jenže U'al nebyl žádná vopice, byl to fakt chytřej chlap, co nás všecky dokázal vyléčit.

Mě to trklo. Je to cizák z vesmíru!

Kdo ví, jaký pokusy na nás dělá? A tu hlušinu určitě žere!

Grabla mě panika. Co ted'ka? Komu to říct? Dyť si budou myslet, že si dělám srandu! Ty korole, jediná možnost je naběhnout do města na policii. Vyklopit všecko, včetně toho, že nás tajně léčí. Když nic jinýho, todle je sem zaručeně přivede.

Celou cestu sem běžel jak vo život. Sem myslel, že zhebnu. Ale dal sem rekord. Cedule s ménem města na mě šajnila ani ne za hod'ku.

Služebna byla prázdná. Tak jasný, napadlo mě, dyť je neděle večer. Co by tam taky dělal? Každěj přece ví, kde šerif Koün bydlí, kdyby byla krize.

Ani nevím, co mě jeblo, že jsem se u dveří zarazil a místo zazvonění šel dovnitř juknout voknem.

Šerif se právě ukládal ke spánku.

A vtom se to stalo...

Von si sundal nohy.

Fakt, prostě si sed na postel, vodepnul si haksny a jako had se vodplazil pod peřinu.

No myslel sem, že mně hrábne.

Celou noc sem nespál. Seděl sem v lese a klepal se strachem. Co to sakra je?! Náká brutál konspirace? Je celá planeta prolezlá vesmírnejma cizákama? A navíc různějma? Jeden nemá hlavu, druhej zase nohy. Ty korole, co když zjistím, že moje máma si na noc sundává ňáskou končetinu? Třeba zadek?

Za svítání sem se krapet uklidnil. Je fakt, že U'al nám nikdy nic špatnýho neproved. Navopak, i přímo mně vopakovaně pomoh. Třeba je to ňákej dobrej alien, kerej pomáhá zavostalejm civilizacím. A je v utajení, aby ho nevyčeničal ten beznohej.

Během dopoledne sem v sobě zas vobjevil ztracenou vodvahu. Prostě si s tím cizákem pŕjdu pokecat.

Teda s tím naším. Se šerifem ne, zas tolik vodvahy jsem neměl.

Vešel sem do ordinace. U'al seděl za stolem, míchal nějaký ty svoje blafy a jako dycky měl hlavu vopřenu vo zed'.

„Vítej, chlapče,“ říká, dyž mě uviděl. „Copak tě trápí?“

„Vaše hlava,“ rozhod sem se jít rovnou k věci.

Čuměl na mě vypruzeně, myslel, že sem ho přišel akorát urazit.

„Teda spíš to, že ji nemáte. Včera večer sem za váma šel a kouknul do vokna, když ste šel spát.“

„Cože?“ V jeho vopravdový hlavě na spodku tý umělý se vobjevilo zděšení.

„No jo, viděl sem, jak ste si sundal hlavu.“

„To... to je mi ale historka! Zdalipak nemáš problémy s hlavou ty? Bolesti, závratě? Ještě jiné halucinace?“

„Todle nevokecáte, doktore. Sem to viděl těmadle vočima. Kápněte božskou, co ste zač, nebo to du říct všem!“

„No dobře, dobře...“ vstal – při tom zas zavrával – a zavřel dveře ordinace. „Tak dobře, no, tahle hlava je protéza. Nikdy by mě nenapadlo, že mě bude nějaký výrostek sledovat, jak jdu do postele. Neměl bys ve svém věku spíš šmírovat hezké holky?“

„Ste cizák z vesmíru, že jo?“

Čuměl na mě jak kůdra z nudlí. Pak konečně pochopil, že nemá cenu zatloukat. „Ano, jsem.“

„Já to věděl! A vodkad?“

„Pocházím z planety Země. Necelých třicet světelných let odtud.“

„Áha! A tam lifrujete tu naši hlušinu?“

„Ano. Vozím ji do lesa, odkud si ji vyzvedává lod'.“

„To u vás nemáte štěrky, nebo co?“

„Kámen, který se nachází ve stejné geologické vrstvě jako votaren, má naprosto unikátní vlastnosti. Je měkký, pevný a při extrémně nízkých teplotách dokonale elastický.“

„No a?“

„Je to jediný nesubatomární materiál, který při teplotách blízkých absolutní nule vydrží miliony otáček za sekundu. Přesně takovou rychlost, jíž se otáčejí prstence našich vesmírných lodí. Bez kamene, kterému říkáte přezíravě votarenová hlušina, jsou mezihvězdné lety jen naivní představou snůlků.“

„Fakt jo? No... a to ji u vás doma nemáte?“

„Samozřejmě, že máme, jinak bychom se nikdy nehnuli z naší soustavy. Ale je jí málo a je těžko dostupná. Hluboko pod zemí, navíc v osídlených oblastech. Zato vaše planeta je jí v té geologické vrstvě pokrytá skoro celá. Byl to nějaký výbuch supervulkánu, či co. Votaren je z živočichů a rostlin, které tenkrát zasypal.“

„No jasný, to bylo vyměření kratatů, vo tom sme se učili ve škole. No ale...“ zamyslel sem se, „když je tady toho šutru takový hafo, proč ho vodvážíte pokoutně? Proč už dávno nemáte smlouvy s majitelem těch dolů? Ty by byli mega happy, kdyby mohli za jedny šutry rejžovat dvakrát. Nebo proč nezakládáte doly sami? Byste to stopro uměli líp než my krumpáčema. A třeba byste i líp platili naše fotříky.“

Povzdechl si. „Problém je, že jsme vaši planetu neobjevili sami. Je přesně na hranici mezi námi a gliesany.“

„To je zas co?“

„Agresivní rasa, přibližně na naší úrovni vývoje. Na vaši planetární krustu měli spadeno.“

„No a?“

„Kdyby k ní měli přístup, postavili by tolik lodí, že by nás mohli vyhladit. Takže jim její extrakci nemůžeme dovolit. Jenže oni si tohle myslí i o nás, i když je to úplný nesmysl. To víš, čím agresivnější jsi, tím jsi paranoidnější.“

„A proč tady netěžíte voba, dyž je toho tolik? Byste pak měli ty lodě všichni, ne?“

„To není tak jednoduché. Jen o píd' se našim diplomatům podařilo zabránit mezihvězdné válce. A zaplatili jsme za to draze. Smlouvou, podle níž zde ani jedna strana nesmí těžit. Od té doby jsme ve studené válce.“

„A dyž to pašujete, tak to jako nevadí?“

„Jistě, že to vadí. Ale nemáme jinou možnost. Naše civilizace se bez té rudy neobejde. Gliesani mají v okolí své planety hned několik nalezišť, kdežto my žádné.“

„Takže kdyby to zjistili, je po smlouvě?“

„Už to, že jsem tady já sám, je její porušení. Stanoví totiž úplný zákaz přítomnosti na povrchu. Včetně výzkumných týmů. To byla podmínka, o níž ti zatracení hadi odmítli i jen diskutovat.“

Zarazil jsem se. „Hadi?“

„No, oni tak trochu vypadají,“ mávl rukou U'al. „Nemají nohy, víš.“

„Ale tak to voni porušili taky. Aspoň jeden tady je.“

„Cože?“

„Viděl sem voknem šerifa Koüna, jak šel spát a sundal si nohy.“

„Teda ty bys měl vážně přestat šmírovat dospělé pány... ale jestli je to pravda... to by nám mohlo výrazně vylepšit vyjednávací pozici.“ Zamyslel se. Pak se zeptal: „Byl bys ochoten vypovídat před mezihvězdným tribunálem?“

Jasně, že sem souhlasil. Kdy se mně naskytne takovýdle dobrodružství? Já, hornickej synek, a budu někde ve vesmíru uprostřed mezihvězdný diplomacie? A navíc abych pomoh proti zlejmhadím cizákům? Paráda!

Slyšení začlo skvěle. Nejdřív mě zpovídali pozemšťani. Jasný, že sem neřek všechno, jenom to, na čem sme byli dohodnutý s U'alem. Takže sem do toho jejich tlumočícího bazmeku – fakt chytrá věčička – popsal akorát to, jak si šerif sundal nohy.

Gliesan na druhý straně tomu samo nevěřil. Na mě jako svědka se úplně vyflák, místo toho mluvil přímo k druhý straně. Jak dybych byl vzduch.

„Rád bych velectěným diplomatům za planetu Zemi připomněl,“ mluvil jak paragraf, debil, „že naši lidé mají průměrně o polovinu vyšší inteligenci než vy. To bude nejspíš důvodem, proč to, co vám připadalo jako skvělý plán, jak se lží dostat k větším výhodám, je pro nás pokus směšný.“

Tvrdíte, že vaše sonda zachytila rozhovor tohoto chlapce s jeho kamarádem o tom, jak spatřil gliesana. Teprve pak, na základě této informace, jste přiletěli fyzicky a kontaktovali ho.

To je samozřejmě lež.

Jak to víme? Máme poblíž zmíněné planety monitorovací stanici. Jakoukoliv loď či sondu bychom zaznamenali, pokud by zůstala na orbitě dobu delší než, řekněme, jednu hodinu.

Jaká je pravděpodobnost, že sonda přilétla, strávila hodinu na oběžné dráze a během této krátké doby zachytila tak klíčový rozhovor mezi dvěma obyvateli? Z milionů rozhovorů, které se tam tou dobou jistě vedly?

Nemusíte si lámat své malé hlavičky. Dali jsme si tu práci a pravděpodobnost vypočítali. Je to méně než miliontina procenta.

Ne, pánové a dámy, to naopak vy jste se evidentně provinili fyzickou přítomností na planetě.“

Typa z druhý strany to nerozhodilo. Sice s vypruzeným ksichem, ale taky jak paragraf mu vodpověděl: „Jakožto člen vysoce inteligentní rasy máte jistě nastudovány aspoň základy práva. Pokud ne našeho, tak aspoň svého vlastního. Ani jeden z těchto právních systémů nepracuje s pravděpodobností. Naopak to, co oba požadují, jsou důkazy. A věc se má tak, že vy o naší fyzické účasti důkaz nemáte. My o té vaší ano.“

„Důkaz? Tvrzení jednoho kluka!“ zasyčel gliesan.

„A když jsme u toho, co dělá v blízkosti RD51 vaše monitorovací stanice?“ ignoroval jeho vejžblept pozemskéj advokát. „Pokud bychom zjistili, že prováděla – byť jen vzdálený – výzkum na planetě, bylo by to již druhé porušení smlouvy z vaší strany.“

„Stanice je čistě obranné zařízení. Snad si nemyslíte, že necháme bez dozoru tak důležitý bod? Někdo musí vás zločince kontrolovat.“

„Zločince?! To vy jste evidentně porušili smlouvu, ne my!“

Diplomatický jednání se měnilo ve vobyčejnou hádku.

„Mluvím tady o vašich válečných zločinech!“ zařval had.

Cože? Pozemšťani maj za sebou válečný zločiny? Sakra, nepohnojil sem to, že ne?

„Asi jste zapomněli, že jste to byli vy, kdo začal konflikt,“ trochu mě uklidnil pozemskéj diplomat.

„My jsme zničili nelegální špionážní zařízení. To vy jste odpověděli masakrem našich civilistů.“

A kurva!

„To je pouze vaše domněnka.“

„To jste celí vy, pozemšťani! Zametáte za sebou stopy a tváříte se jakoby nic. Vážně chcete tvrdit, že jsme si vyvraždili celé jedno město sami? Jen tak? Bez důvodu? Čistě náhodou poté, co jsme zničili vaše zařízení?“

„Zjevně ano!“

„Aha, a incident na Kultaru? Tam jsme si také celé výzkumné zařízení zamořili biologickou zbraní?“

„Jistě. Zbraní, kterou jste tam vyvíjeli!“

„Vyvíjeli jsme tam metody extrakce vody z meteoritů, abychom vyřešili problém pouští na naší planetě. Výzkum, z kterého byste bývali mohli těžit i vy, kdybyste nebyli vesmírní piráti a pašeráci.“

„Žádné důkazy o naší vině nemáte.“

„Stejně jako teď nemáme důkazy o vaší přítomnosti na RD51. Ale ne proto, že byste tam nebyli. Protože jste úlisní a slizcí, věčně bodající do zad.“

Začínalo mi být jasný, že sem to zvorál. U'al byl možná skvělejší, ale hodnotit celou rasu podle jednoho týpka byla blbost. Pozemšťani mají na ruku stejně krve jako ty gliesani. A asi i víc.

Pozemšťan se otočil na svoje kumpány: „Slyšeli jste to, přátelé? Had nás obvinil, že jsme slizcí.“ Rozchechtali se jak na povel, koroli.

To už sem nevydržel. „Na RD51 byl i týpek ze Země!“ zakřičel sem do toho bazmeku.

Padlo naprostý ticho.

„Je to tak,“ pokračoval sem. „V naší hornický kolonii byl jeden, co si říkal U'al, kerej nás léčil výměnou za šutráky z dolu. Přiznal mi, že je pašuje. Viděl sem voba dva, gliesana i pozemšťana. Smlouvu ste porušili všichni.“

Když sem tak koukal na ty jejich zaražený ksichty, napadlo mě, že bych možná měl bejt trochu víc diplomat. Aby jim pravda votevřela voči v tom dobrým, ne ve zlým. „Tak teďka, dyž to víte, neměli byste si říct, korole, co sme si, to sme si? A nevim, třeba si vzájemně vodpustit? Udělejte novou smlouvu, ale teďka lepší, aby vás fšecky akorát nevysírala. A vůbec jako, byste si mohli trochu víc věřit. Dyť vy nejste zas tak jiný, no ne? Jedni mají malý hlavy a druhý zas nemají nohy, ale chcete to stejný. Mír. A teda taky těžít ty šutráky. Tak se přestaňte vobviňovat, korole, tohle přece nikam nevede. Není lepší spolupracovat?“

Todle se stalo před šesti měsíci. Události se pak daly rychle do pohybu. Ne teda díky mému mistrnému projevu. Na ten se komplet vyfákli. Ze studený války se stala válka mega horká. S RD51 v centru všeho.

Tak tady teďka sedím ve sklepe s rodičema, poslouchám zvuky nedalekejch vejbuchů a ohřívám si ruce nad kamínkama s votarenovou směsí. Votaren je teď to jediný, čeho je dostatek. Mezi ruinama měst je ho spousta, protože cizáci si do vesmíru vodvážej akorát vočištěnou hlušinu.

Že jsem tenkrát fakt radši nešel šmírovat náký holky...

Lektvar

Tomáš Marton

Přísady se smísily, tekutina v baňce zezelenala, ozval se syčivý zvuk a alchymista se usmál. Lektvar byl hotov.

„Bude to fungovat?“ zeptal jsem se, protože mi na tom vážně záleželo. Nešel jsem takovou dálku pro nic za nic.

„To nevím. Vše zjistíte, až to vyzkoušíte,“ pokrčil rameny alchymista. Vypadal jako chlápek, kterého byste tipovali na vědce. Starší, prošedivělý s tvářící, co by mohla patřit někomu známému. Tedy nebýt té ohromně protáhlé hlavy a bambulovitého nosu. Působil jak karikatura.

„To je vše, co mi řeknete? Co když mě to otráví?“

„Tak už vám to bude jedno a nebudete si moci stěžovat,“ pokrčil znovu rameny alchymista. Vysmíval se mi. Stejně tak jeho mazlíček Nokro. Podivná bytůstka s hubeným tělem a ještě hubenějšími končetinami, které ale byly velmi dlouhé a taky šikovní. Nokro uměl moc dobře krást, a tak jsem si neustále hlídal peněženku. Alchymistovi zaplatím jen tolik, co jsme si domluvili. Mazlíček vyplazoval stále fialový jazyk, aby se napil právě stvořeného lektvaru, ale jeho pán ho vždy rukou umravnil. Malý pohlavek na hlavu, co vypadala jak nepovedená ještěrka.

„Dávám vám tři tisíce grintů a nemám žádnou záruku, že mi prodáváte fungující lektvar. Fakt paráda.“

„Přišel jste dobrovolně. A nezapomínejte, že v celé Potémnii mám nejvyšší čelo a nejdelší lebku. Jsem tedy nejlepší!“

„Tady máte,“ řekl jsem a podal mu bankovky. On mi předal baňku s nazelelalou tekutinou, která by klidně mohla být něčím, co obvykle vysmrkávám, když mám chřipku.

„Děkuji. Obchod je uzavřen. Nezapomínejte, mladý pane, že lektvar bude fungovat jen tak, jak moc tomu budete věřit.“

„Budu se snažit,“ reagoval jsem jízlivě. Pořád mi přišlo, že mě má na háku.

„Na Potémnii jste také nevěřil a hle, stojíte tu a dýcháte náš podzemní vzduch. Tak šťastnou cestu a hodně úspěchů,“ popřál alchymista. Řekl to mile a já chtěl opravdu věřit, že se vše povede.

Laboratoř se nacházela uprostřed spletitých podzemních chodeb centrální Potémnie, což znamenalo, že jsem to měl vskutku daleko domů. Stál jsem v chodbě, kterou osvětlovalo světlo z mechů rostoucích všude okolo. Přesto nebylo vidět zrovna nejlépe a já přemýšlel, kam se vydat.

Dveře od laborcky se najednou otevřely a mezi futry stála malá postava malé zrůdičky.

„Co chceš, Nokro?“

Tvor vyplázl jazyk jako pes a pozvedl hubené ručičky. Udělal posunek, který znamenal jedině.

„Mám to do sebe nalít?“

Vyndal jsem zátku z baňky a napil se lektvaru. Nokro znovu vyplázl z své jazycisko, ale netuším, co to vlastně znamenalo. Musel to dělat, anebo se mi třeba vysmíval?

Lektvar chutnal nevábně. Trochu jako rybí tuk, částečně jako to nejhorší z Vincentky a měl jsem podezření, že v tekutině vymáchal alchymista i své staré ponožky. Klíčové bylo polknout, a to jsem zvládl. Čekal jsem, co se stane, ale nic se nedělo. Zamračil jsem se na Nokra, který tam pořád stál. Pak si dal ruku před hlavu a udělal dobře známé gesto. Bylo to „tůdle, nůdle“ a bleskově zmizel zpět v laboratoři a bouchl dveřmi.

Hm, takže jsem se zbavil tří tisíc grintů a nezískal asi nic.

V tomhle světě jsem byl host, takže jsem ani nezkoušel po alchymistovi vymáhat peníze zpět, prostě jsem se vydal do chodby tím směrem, který mi byl zrovna sympatický. Míjel jsem různé dveře a odbočky. Přemýšlel jsem nad tím, jaký jsem to ale blázen. Vydat se sem pro lektvar, který mi měl pomoci být viděn. Většinou lidé sní o lektvaru neviditelnosti, ale já si objednal lektvar viditelnosti. Přál jsem si, aby si mě konečně lidé všimli. Abych nepůsobil jak šedá myš v šedém světě paneláků a každodenního chození do práce a zpět domů.

Být viděn v Potémnii se zdálo snadné. Stačilo, že jsem člověk a nemám žádnou deformaci. Dlouhý krk, nos či velké uši. Nemám ale ani vysoké čelo, a to se zde rovnalo hlouposti. Všimli si mě všichni, ale ihned se mi smáli. Měli mě za idiota. Takže jsem si zrovna nepolepšil oproti normálnímu světu.

Pokračoval jsem podzemními ulicemi a svítící mech vystřídaly houbové lampy. Různé druhy a všelijaké barvy činily okolí nesmírně zajímavým. Místo nudného podzemí tu byla říše barev. Jen trochu potemnělá díky absenci sluneční záře. Došel jsem na náměstí a vzpomněl jsem si, že tu nejsem poprvé. Rybí trh s rybkami z podzemních řek byl velmi oblíbený. Takový podzemní pstruh měl skvělou chuť. Charakterizoval bych ji jako zemitou. Znal jsem to tu a nechápal proč. Kdy jsem tu už jenom byl?

Stánky tu měl obuvník, švec či truhlář. Nechyběla kořenová zelenina, což byl trochu podvod, protože místní zelináři ji nepěstovali, nýbrž kradli. Nechávali krtky vyhrabávat nory až k záhonům patřících lidem na povrchu a pak jen chytali zeleninu za kořeny a stáhli je s sebou dolů. Krtci byli užiteční a místní je uctívali jako božstvo. Však náměstí dominovala socha krtka v nadživotní velikosti. Samozřejmě měl i kalhoty s velkými kapsami. Panoval tu čilý ruch a já si přál jít jen domů. Jenže kudy? Z náměstí vedlo ulic hned několik. Šel jsem se tedy zeptat rybáře.

„Dobrý den, nerad ruším, ale potřeboval bych vědět, kudy se odtud dostanu na povrch.“

Rybář hleděl s kamennou tváří asi tři vteřiny a pak se rozesmál.

„Ale no tak, Pepo. Moc dobře víš, že tady nemáme rádi ten tvůj pozdrav – dobrý den – když tu žádný nemáme.“

„Vy mě znáte?“ podivil jsem se.

„Pepo, to děláš pokaždé tenhle vtip, že mě neznáš. Chodíš sem skoro každý cykl.“

„Cykl? Eh, já vás neznám. Chci se odtud jen dostat zpátky na povrch.“

Rybář na mě nechápavě hleděl.

„Cykl je něco jako ten tvůj den. A už jsem ti říkal – žádná cesta odsud nevede.“

Byl jsem poněkud naštvaný. Rybáře jsem si nepamatoval. Ani nikoho dalšího, ale určitá povědomost kdesi v podvědomí byla. Oni mě ale evidentně znali. Všichni. Rozhodl jsem se jít prostě rovně. Někam dojdou.

„Pepo, tak co, už máš ten svůj lektvar?“ ptala se paní u stánku s kořenovou zeleninou.

„Nepotřebuješ žádný lektvar, aby si tě lidé všímali. Tady u nás v Potémnii si tě všichni všímáme. Pro nás jsi viditelný,“ volal švec, zatímco měřil zákazníkovi nohu.

Nechápal jsem, jak je možné, že mě znají. Já si nepamatoval, že bych sem chodil opakovaně. Ale jak jinak bych trefil k alchymistovi? Chuť podzemního pstruha jsem si také dokázal vyjevit okamžitě. Pochyboval jsem o svém úsudku, a o to víc jsem nutně potřeboval odejít. Přešel jsem náměstí a nasměroval své kroky do první chodby, co jsem viděl. Procházelo jí hodně lidí a po stranách jsem míjel mnoho dveří a oken. Ulice zkrátka byla hustě obydlená. Nechyběla ani hospoda, kolem které se pohybovalo hned několik násosků. A to doslova. Alkoholici zde v podzemí měli velmi dlouhé bambulovité nosy a rovněž uši jim rostly abnormálně. Překvapil mě však kus ulice, který zářil růžovým světlem kulatých hub, ne nepodobných obřím pýchavkám. Strážily několik dveří, tedy vchodů do budovy. Když jsem míjel velká okna, pochopil jsem, co je to za místo. Místní bordel. U oken se svíjely v lascivních polohách ženy i samice roztodivných tvorů.

Ženy byly ošklivé. Každá měla nějakou deformaci či část těla, která vypadala extrémně. Jedna měla velmi vyboulené břicho, jako by pod kůží měla ohromný medicinbal. Druhá se mohla chlubit ohromnými rty, které jí hyzdily půlku obličeje. Další podzemní šlapka zas měla pět rukou, ale tři z nich se podobaly spíše pařátům. A stejně jako ostatní lidé i místní prodejná děvčata měla vysoká čela.

„Pepo! Pepo! Ty jsi zas přišel,“ volala ta s ohromnými rty, když mě zahlédla.

Cože?! Zvolala mi mysl v hlavě. Přeci není možné, aby mě znala. Já bych nikdy nešel do bordelu. A už vůbec ne s takovou – ohyzdnou ženštinou.

„Ale no tak, to se nestavíš, ani pro pohlazení?“ ptala se slečna, která vypadala ze všech nejhezčeji, ale když jsem se podíval pořádně, spatřil jsem její sloní nohy.

Nechápal jsem to. Bud' lektvar viditelnosti fungoval doslova zázračně, nebo mi někdo vymazal paměť. Snažil jsem si vsugerovat, že to vše je jistě díky tomu lektvaru.

Připadal jsem si jak v podzemním obludáriu. Rychle jsem pokračoval dál a přál si, aby se na mě každý nedíval. Doslova na mně viseli očima. Jako bych byl středobod jejich života. Lidé s vysokými čely a přerostlými nosy.

Ulice se zdála nekonečná, ale všiml jsem si uzounké uličky, která se klikatila kamsi do neznáma. Vzkročil jsem do ní, abych utekl ruchu za mnou. Tady to bylo mnohem klidnější. Dokonce až moc. Domy okolo zůstávaly temné. Nikdo nesvítíl, takže v nich možná nikdo ani nebydlel. Ulička byla nasáklá rozličnými pachy. Smrad plných popelnic se mísil s pachem moči a byl jsem si jistý, že nedaleko musí hnít nějaké zvíře. Nebo jsem doufal, že je to zvíře.

Bylo mi špatně a už jsem se chystal vrátit zpět na hlavní ulici, když nedaleko zazněl výkřik. A další. Nějaká žena volala o pomoc. Rozběhl jsem se tedy dál do uličky a brzy uviděl, co se děje.

U popelnic stáli čtyři muži. Všichni velcí a svalnatí. Jeden z nich držel za vlasy krásnou dívku, která volala o pomoc.

„No tak neřvi. Chceme tě jen potěšit. Tak proč ty nechceš nás?“ ptal se ten, co ji držel.

„Nechte mě, prosím, nechte mě.“

„Si myslí, že když nemá vysoký čelo a žádnou deformaci, tak je lepší než my,“ hulákal další hnusák. Uši měl velké jak menší slon a hrozně slintal.

„Přesně, nemá nic velkého, tak je nafrněná,“ souhlasil další.

„Ale má. Ty kozy jsou obrovitý,“ zahlásil ten, co ji držel, a pak se všichni rozesmáli.

„Tak a dost!“ křikl jsem a vyšel ze stínu na světlo od mechu a hub.

„No to snad ne! Další tvor bez čela,“ divil se hnusák s velkýma ušima.

Dívce zazařily oči nadějí. Bylo znát, že mě vidí ráda. Bohužel jsem věděl, že její naděje brzy pohasne, protože jsem padavka a prát se neumím s jedním, natož čtyřma chlapama. Ale věděl jsem, že ji chci zachránit.

„Nechte ji být, hovada!“ poručil jsem hrdinně. Uvnitř jsem se ale klepal strachy.

„Neříkej mi hovado. Jsem chytrej. Koukej, jak mám vysoký čelo!“ řekl chlápek a pustil dívku.

„Myslím, že jste hloupí všichni. A ještě k tomu hnusní a smradlaví,“ snažil jsem se provokovat.

„Tak to je vrchol! Nikdo nebude říkat, že smrdím. Já se meu každéj podzemní měsíc,“ řekl ten s ušima jak plácačky na mouchy.

A pak se strhla mela. Tedy můj výprask. Vrhli se na mě všichni. První rána bolela jak čert, druhá mi udělala hodně špatně, třetí prohloubila utrpení a ty další jsem přestával vnímat. Neměl jsem šanci cokoliv dělat, odrazil jsem

útok jednoho a schytl rány od dalších tří. Očima jsem hledal tu dívku. Víím, že se rozběhla pryč z uličky a ohlédla se za mnou očima plnýma starostí o mě. Já byl ale rád, že běží do bezpečí.

Mlátili mě hlava nehlava, ale trefovali se hlavně do ní. Brzy mi v mozkovně hrály desítky zvonů. Hrály umíráček. Rána za ránou a já byl vděčný, když svět přede mnou zčernal.

Narovnal jsem se na posteli celý zpocený a zmatený. Pořádně jsem se ještě neprobudil a měl jsem pocit, že jedním roboticky. Najednou jsem stál oblečený v kuchyni s oplatkou u úst a kávou v ruce. V další moment jsem šel po ulici a napadlo mě, že jsem si zapomněl deštník. Takovej slejvák.

Byl jsem nahoře! Šel jsem po ulici a nade mnou byla obloha. Zatažená, ale skutečná obloha! Pomalu jsem se vzpamatovával. Teprve mi docházelo, že to vše byl jen sen. A co si pamatuji, snil jsem o podzemní říši několikrát.

Pocítil jsem, že jak jdu, něco se překulje v kapse mé mikiny. Vytáhl jsem zkumavku s nazelenalou tekutinou. Nebyla to sice baňka ze snu, ale měl jsem pocit, že její obsah je onen lektvar. Jenže nebyl. Vzpomněl jsem si. Měl jsem jít na prohlídku k doktorovi a součástí vyšetření mělo být to, že přinesu svou moč. Lektvar, o kterém se mi zdálo, bylo tohle? Ani nevím, kdy jsem ji naplnil, ale ráno jsem moc nevnímá a pohyboval se spíš jak naprogramovaný robot než člověk.

Pokračoval jsem k lékaři a stále myslel na své snové dobrodružství. Především na dívku, kterou jsem se pokoušel zachránit. Zvláštní, jak mi přišla povědomá a skutečná. Sny mohou člověku neuvěřitelně zamotat hlavu.

U doktora v čekárně jsem přiložil kartičku pojištěnce ke skenu a posadil se na sedačku. Po zdlouhavém čekání jsem se konečně dostal na řadu. V ordinaci mě čekalo překvapení. Kromě sestry tu nebyl lékař nýbrž lékařka a ne ledajaká.

Byla to ona. Ihned jsem ji poznal. Dívka, co jsem zachránil před hnusáky tam dole v podzemí. Ted' vypadala ještě krásněji. Ne, že by mě vyloženě doktorský plášť přitahoval, ale jí slušel. Dlouhé kaštanové vlasy, takřka zelené oči a milá tvář. Jo, strašně se mi líbila. Asi jsem moc zíral, protože mi řekla: „Pane Novotný, přišel jste mě okukovat, nebo na domluvenou prohlídku?“

„Eh, omlouvám se, samozřejmě jsme tu na prohlídku, akorát jsem... vás tu nečekal.“

„Pan doktor Košťál má dovolenou, tak jsem tu z Bíliny na záskok. Jsem doktorka Léčivá. To je vážně příjmení, ale pochopím, když se budete smát,“ řekla sympaticky a podali jsme si ruce.

„Tomu bych se nesmál.“

„Vždyť se smějete.“

Zastyděl jsem se. Asi jsem se uculoval, jak jsem byl okouzlen.

„Máte s sebou lektvar?“ zeptala se a já se zasekl.

Ale jen na moment. Myslela ranní moč. Podal jsem jí zkumavku.

„Teda to je barva. To snad i svítí ve tmě.“

„Celou noc jsem jedl mech,“ řekl jsem rádoby vtipně a dodal: „Snad mi není nic vážného.“

Pokrčila rameny.

„To zjistíme. Ale snad ne. Nuže, máme hotovo a zavoláme vám, až budeme znát výsledek.“

Měl jsem odejít. Nechtělo se mi. Zmizel bych z ordinace, přišel někdy příště a místo doktorky by tu byl zas Košťál.

„No tak plavte. Zase jste se vrátil k tomu okukování,“ usmála se.

„Víte, ještě jednu věc jsme nevyřešili.“

„Hmm. A jakou?“

„Jestli se mnou půjdete na kafe.“

Usmála se a já doufal, že to znamená pozitivní odezvu.

„Nejste můj stálý pacient, takže by to vlastně nebylo nic proti ničemu. Dobře, půjdu ráda.“

Cítil jsem se šťastně a na dálku děkoval alchymistovi. Poprvé v životě jsem si připadal opravdu viditelný.

Vzhůru ke hvězdám!

Otakar Adámek

„Ruce na kapotu!“ řekl muž výhrůžně a potichu, ale zřetelně.

Jonáš Fuxa byl zmatený, vytržený ze spánku a vytáhnutý z auta nechápal, co se děje, nicméně v měsíčním svitu u útočníka zahlédl v podpažním pouzdře pistoli, jako bývalému vojákovi mu naskočily instinkty a poslechl.

Chlap ho rutinně ohmatal, ve světle baterky si ověřil podle občanky jeho totožnost, a kývl ke svému společníkovi, a pak řekl: „Postav se!“

Fuxa se napřímil, rozhlédl se po okolí, osvětleném jen měsícem, a pak se začal pomalu otáčet, ale žádná námitka nepadla. Před ním stáli dva statní muži v černých overalech, na hlavě punčochové masky.

„To jste si mě s někým spletli,“ zamumlal, protože pořád nechápal, co se děje. Znal tohle místo, bylo ve starém městě, dávno opuštěné civilizací, se zanedbanými skladištními halami, skládkou dřeva a kolejištěm, které vedlo do dávno nečinné továrny na průmyslové kuchyně. V noci se zde obvykle pohybovaly jen lišky a poletovali netopýři.

Jeden z mužů mu do ruky vrazil nějaký papír a posvítil mu na něj. Byla to fotka ze silniční kamery, takže byl dobře viditelný řidič auta i espézetka.

„No dobrá, jsem to já, a co jako?“

„Take a good look!“ netrpělivě mávl rukou druhý chlápek.

Teprve teď si Jonáš Fuxa všiml, že těsně před autem něco leží. A vedle stál... Fero?

„To je cikán Fero. Ale... je to fotomontáž, já jsem ho nikdy z auta neviděl! A... a na zemi je co?“

„Přejel jsi mu kluka,“ odpověděl první zakuklenec.

„Blbost. Nikdy jsem nikoho nepřejel. A kromě toho - slyšel jsem, že Fero Horvát to na řidiče se synem zkusil už několikrát.“

„Zemřel před měsícem v nemocnici. Policie má zato, že kamera byla v té době nefunkční, ale my máme plný kamerový záznam. Zabití, navíc dítěte, ujetí z místa činu, to vypadá na horní hranici trestu. Tak pět let.“

„More like ten.“

„Ale vy nejste policie?“

„Něco pro nás uděláš, Fuxo,“ ignoroval jeho dotaz Čech. „Vyšetříš, co se to stalo ve vaší laboratoři. A dej si pozor, nechceme nějaké žvásty, ale svědecké výpovědi, podrobnou laboratorní dokumentaci z pátku patnáctého, o čem si lidé povídají, neobvyklé momenty a tak, však to znáš.“

Jonáš Fuxa to znal, protože patnáct let dělal ve vojenské chemicko-fyzikální laboratoři a současně pět let soudního znalce v oboru fyzikální chemie. Ale stejně si neuměl představit, jak pořizuje svědecké výpovědi od kolegů.

„Nemůžu vyslyšet personál!“

„Ty si poradíš. Nebo...“

Fuxa nechtěl, aby to „nebo“ bylo na programu dne, a tak přikývl. Současnou prioritou bylo dostat se z dosahu pistole, fotomontáží se bude zabývat později.

Ale nepomohlo mu to. Muž naopak pistoli vytáhl zpoza saka a nadzvedl mu s ní bradu.

„Ve hře jsou velké zájmy a ty jsi v tom celém jen mravenec. Když subjekt neposlouchá, začínáme prostřelením kolen.“

„Udělám, co chcete,“ kývl hlavou Fuxa a polkl. A pak dodal: „Samotného mě zajímá, co se stalo.“

„Máme tedy společné zájmy. První report dáš v pátek, ozveme se.“

Jonáš Fuxa z hlasu cítil úšklebek.

Když muži odjeli, Fuxa ztěžka dosedl do taxíku a zhluboka dýchal. Bylo toho na něho moc. Prosím? Že voják by se neměl sesypat proto, že mu někdo zamával před očima pistolí? Jenže tato noční příhoda byla jen jedna z mnoha katastrof, které se na Fuxu nedávno svalily. Vlastně jedna z menších. Protože jeho život byl už dva týdny noční můrou.

Naposledy se rozhlédl po ponurém místě, páchnoucím starými časy a osvětleném bledým měsícem, a pomyslel si, že mu taxík museli hacknout, aby jej dostali sem. Ale stojí za to vyzkoušet, zda je funkční. Zabouchl dveře a zadal taxíku znovu adresu. K jeho úlevě se rozjel.

Při jízdě seděl sklesle v těžké depresi, ale chládek z klimatizace ho osvěžil, probral trochu ze spánku a nastartoval jeho myšlenky, a tak opět nechápavě rekapituloval, co všechno ho v posledních dnech potkalo.

Začalo to tím, že si na oslavě narozenin Tomáše dal skleničku portského a Tamara mu dala kopačky. Je fakt, že jí slíbil, že přestane s pitím, a to nedodržel. Ale sklenička vína, copak to je pití? Opil se potom jako Dán, upadl a rozbil si hlavu. A od té doby má ty hrozné bolesti, a navíc se po každé noci probouzí celý rozlámaný a jako by nespal.

Ale to není všechno. V laboratoři došlo ke krádeži, zcela selhal kontrolní systém a někdo provedl neschválené pokusy. Už pět dní vše stojí, všechny zaměstnance vyšetřuje policie a laboratoři hrozí ztráta licence a tím pádem dočasné uzavření. A lidem obvinění z porušení bezpečnostního protokolu a tedy možná i kriminál. Průšvih jak mraky. Ke všemu včera přišel na to, že mu někdo krade peníze z účtu.

Do očí mu vpluly slzy sebelítosti. Už to dál nevydrží, je toho na něho moc.

„Dorazili jsme do cíle, pane,“ ozval se taxík, „z účtu vám strhneme sto pět korun.“

Chvilí seděl a rozhodoval se, co dál. Nakonec s povzdechem vyčerpaně vystoupil a otřel si oči. Chlapi nepláčou.

Byl dusný letní večer a město se ponořilo do zpomalené líné noční nálady, lidé vyčerpaní horkem obsadili bary a hospody, nebo se trousili po dvojicích na intimní místa. Jonáše Fuxu ovanul teplý vzduch rozpáleného města, ucítil v něm pach asfaltu a vůni pražené kávy. Svlékl si svetr a vydal se k zanedbané budově, v jejímž přízemí byla kavárna, a unaveně vyšel po schodech do druhého patra, k anonymním alkoholikům. Chtělo se mu spát. Seance už byla v plném proudu – právě se zpovídala svým pisklavým hlasem Linda Kolerová.

Omluvil se za pozdní příchod a doufal, že hodinu stráví v klidu jen posloucháním ostatních, ale dnešní speaker, statná Anežka Kobzinová, na něho upřela svůj až příliš vlídný pohled.

„Naše skupina se nejmenuje ‚Zvláštní spojení‘ náhodou. Nazvali jsem ji tak proto, že si zde vytváříme velmi těsné vztahy a členové jsou pokud možno i mimo operační dobu skupiny v kontaktu. Všichni se už těšíme, že navážeme zvláštní spojení s naším novým partákem Jonášem. Takže Jonáši, posledně jsi měl čas na aklimatizaci, ale dnes už máš i ty slovo. Ale pokud se na to necítíš, můžeš jen poslouchat.“

Desetičlenná skupina povzbudivě zatleskala. V rozpacích se po alkoholických rozhlédli a napadlo ho, že fakt neví, co tu dělá. Vždyť před chvílí ho

ohrožoval neznámý chlap pistolí, takže v součtu s jeho ostatními problémy bylo jedinou správnou reakcí jít do hospody a zpít se do němoty.

Možná, že povědomě cítil, že by to byl jeho konec, nastoupení té nejhorší ze špatných cest v životě, možná se jen nerad vzdával svého úsilí získat zpět Tamaru... a třeba jen potřeboval důvěrnější kontakt s lidmi. Vždyť slyšel, že do Anonymních alkoholiků docházejí členové, kteří už abstinují, dokonce i lidé, kteří nikdy nepili.

„Já...“ začal a uvědomil si, že jen málo ví, co se od něj čeká. Vždyť tady byl předtím jen jednou.

„No, já teď vlastně moc nepiju..., jen před několika dny jsem si dal sklenku vína, ale ucítila to ze mne přítelkyně, a protože jsem byl dříve notorikem, vzala to tak, že jsem porušil svůj slib nepít, a rozešla se se mnou.“

Přelétl pohledem oči svých posluchačů a s uspokojením konstatoval, že je se svou výpovědí na dobré cestě.

„Zrovna dnes jsem měl velké pokušení něco si dát, abych zapomněl na své zdravotní problémy, nepříjemnosti v práci a... a na to, že Tamara odešla, ale řekl jsem si, že bych s tím neměl zůstat sám.“

Anežka Kobzinová využila jeho přestávky a zadeklamovala: „Pokorně tě žádáme, ó Pane, abys naše nedostatky odstranil.“

A celá skupina to po ní nahlas zopakovala.

Jonáš Fuxa sebou trhnul. Cože? Proč?! Jaképak „žádáme tě pane...?“ Netušil, že alkoholici jsou nábožensky založení. Úplně ho to rozhodilo. Nadechl se, aby řekl něco nesouhlasného, ale když viděl, že všichni se tváří jako nic, jen se zamračil a pokračoval.

„Ještě když jsem hodně pil, pomáhala mi trochu kontušovka. Ta její kořeněná sladká chuť jako by snižovala mou potřebu. A také mě uklidňovala. Ale největším nebezpečím pro mne byl gin, ten jsem fakt miloval a láhev vždy skončila prázdná.“

Jonáš Fuxa se rozmluvil a zjistil, že to není nic těžkého, mluvit o sobě a svých problémech před lidmi, kteří na tom s alkoholem byli stejně jako on. Když domluvil a speaker vyhlásila přestávku, do kuchyňky ho přišel povzbudit stokilový stěhovák Lojza.

„Úplně jsem cítil chuť té kontušovky na jazyku, když jsem tě slyšel,“ řekl Fuxovi. „Ty teda umíš navodit atmosféru. Budu muset najít antabus, aby mě přešla chuť.“

Ne všechny reakce na jeho vystoupení ale byly pozitivní. Anežka ho požádala, aby se příště soustředil na svůj boj s alkoholem, ne na popisování jeho konzumace. A kriticky se zmínila o bývalém členovi Kijonkovi, který popisy svých alkoholických chviliek rozložil tři skupiny.

Na konci setkání už jen podřimoval a po skončení unaveně odešel mezi posledními.

O příštím dnu Jonáš Fuxa předpokládal, že může být jen lepší než dnešek, ale když se ráno probudit, sotva se dokázal na posteli posadit, jak byl rozlámaný. A opět se cítil nevyspalý. Z minulé noci si matně pamatoval, že usnul na schodišti domu, kam chodil k alkoholikům, někdo ho vzbudil, ale na cestu domů si nepamatoval. Narkolepsie, náměsíčnost? Nebo jen ta spánková deprivace, o které mluvili doktoři?

Bylo mu do pláče – proboha, kdy už to skončí? Slyšel, že po pěti dnech bez spánku člověk umírá. U svého obvod'áka byl v posledním týdnu dvakrát, ale ten nezjistil nic neobvyklého. Dokonce ho poslal do spánkového centra, pak k neurologovi. Znovu kvůli podezření, že jde o následek jeho úrazu hlavy, absolvoval magnetickou rezonanci, ale vše bylo negativní. Není to prý ani migréna. Nakonec skončí u nějakého bláznivého chiropraktika nebo léčitele.

S heknutím se postavil, a... pohledem na budík zjistil, že skoro zaspal. Neuvěřitelné – kvůli špatné noci je ospalý, ale ráno, kdy má vstávat, usne.

I ten ranní rituál mu dělal potíže – musel se na chvíli opřít o umyvadlo a vydýchat se. Pohled do zrcadla ho tedy zrovna neuklidnil – chlápek středního věku se ztrhanou protáhlou tváří, šedé oči, brunet s uštvaným pohledem.

Rychle se opláchl, oholil, hodil na sebe kalhoty a triko, ale poté, co v kuchyni vypil velký hrnek kávy a popadl dva dalaťky, že si je sní v taxíku, zpomalil. Protože pohled mu padl na noviny, které si výjimečně koupil, s článkem, že z důvodu havárie ve výzkumném ústavu pokleslo na půl hodiny napětí po celém městě, dále se rozebíraly možné příčiny. Média stále žila páteční událostí.

Otráveně otevřel zásuvku ve skříní, aby tam noviny hodil. Zachrastilo to, protože byla plná medailí, malých sošek, emblémů a diplomů, které dostal v mládí a krátce po dokončení vysoké školy, na soutěžích, na kterých vždy exceloval. Tehdy měl našlápnuto ke skvělé kariéře a snil o Nobelově ceně.

Kam sakra tak pospícháš? řekl si v duchu. Do práce, kde tě čeká jen další policejní výslech a podezřívavé pohledy?

A tak si sedl, pomalu sežvýkal svou snídani a až pak s příruční taškou pomalu vyšel na ulici.

Pokud byste čekali, že Fuxova laboratoř byla nějaká ukoptěná díra, tak byste byli zklamaní. Protože už dostat se do areálu Výzkumného ústavu fyzikální chemie byly pro každého návštěvníka manévry. Fuxa byl ovšem kmenový zaměstnanec, a tak když vystoupil z auta, automat na bráně jen naskenoval jeho obličej a tašku a nechal ho projít. Byl středním kádrem, koordinátorem projektů a jeho kancelář byla v hlavní budově, ve třetím patře. Ale nezamířil tam, vydal se do laboratoře fázových rovnováh, kde vedl měření rovnováhy kapalina–pára za nízkých tlaků, momentálně u hexanu a heptanu. Prostě nechtěl být jen byrokratem.

„Vyhodili Jürgena,“ zašeptal mu koutkem úst jeho kámoš Hobza, když kolem něho procházel.

Jürgen Jehle byl šéfem bezpečnosti, se kterým Jonáš sehrál mnoho šachových partií, některé dohrávali i v ústavu během pracovní doby.

Přituhuje, pomyslel si Fuxa. Ale přituhovalo více, než si myslel, protože jen co vešel do laboratoře, vyskočila od monitoru Renáta: „Kde vězíš, šéfe? Sháněl se po tobě ředitel. Máš za ním hned zajít.“

Povzechl si, odložil tašku na svůj stůl a řekl: „Už aspoň povolili provoz, že sedíš nad spektrofotometrickým grafem?“

Renáta sice vypadala se svým tetováním na pravé straně krku, kroužkem v nose a růžovými vlasy na první pohled negustiózně, ale byla to dobrá duše s cennými nápady. Fuxova hlavní zpravodajka v baráku.

Zavrtěla hlavou a upřela na Fuxu litující pohled. Ale tak to měl poslední týden s každým, kdo s ním kamarádil a kdo byl svědkem jeho penzionického úpadku.

„Ani náhodou, máme jen zpracovávat stará data.“

Rychle si v kuchyňském koutku nalil silné kafe z konvice, neoslazené je vypil a vydal se do šestého patra, kde sídlilo vedení a administrativa ústavu.

V kanceláři ředitele se na Fuxu jeho nejvyšší šéf Aleš Plášek nejprve zamračil, ale při pohledu na jeho unavený zjev řekl znepokojeně: „Nevypadáš dobře, Jonáši. Jako bys po tom úrazu zestárl.“ A po kratší odmlce pokračoval:

„Tohle jsou pánové, ehm... lidé z BISky, převzali vyšetřování a mají na tebe nějaké dotazy.“

„Dobrý den, zde agentka Juhásová, a já jsem agent Gross,“ ozval se muž.

Agenti si Fuxu odvedli do malé zasedačky a bylo vidět, že už zde zaházeli – na stole tablet s kamerou, mikrofon a hromádka papírů, v rohu automat na nápoje, u stěny velký monitor s kamerovým záznamem venkovních a vnitřních kamer.

Agentka Juhásová byla Fuxovi povědomá. Štíhlá ryšavá a docela hezká intelektuálka v brýlích... Ale kdyby si je sundala a rozpustila vlasy...

„Vy jste měl úraz?“

Fuxa sebou trhl. To promluvil agent Gross.

Fuxa přikývl a po dotazu na následky stručně popsal své zdravotní problémy. Další otázky se týkaly toho, zda si v pátek patnáctého nevšiml něčeho podezřelého nebo zvláštního, kde po odchodu z práce byl, jak dalece zná své podřízené apod. Celkově získal dojem, že přes týdenní policejní vyšetřování se na nic nepřišlo.

Při odchodu ze zasedačky se zarazil – vždyť to je Sandra! Sandra Lapidusová!

„Vzpomněl jste si na něco?“ ozval se všímavý agent Gross.

„Ne, pane,“ odpověděl rychle a krátce se zadíval na agentka Juhásovou. Je to ona, Sandra, jeho velká láska ze střední!

Loudavě se vrátil do laboratoře a přemýšlel, jak Renátu vylákat na pánkové záchodky. Ale i na chodbě k záchodům byla kamera, takže by je viděli tam zalézat, a tak si to rozmyslel, chvíli manipuloval s vývěvou, zapnul ji a místností se rozlehl vysoký syčivý zvuk. Otočil se zády ke kameře, aby zabránil čtení ze rtů, a kývl na Renátu.

„Co blbneš?“

Dal si prst na ústa. „Tak povídej, co všechno víš.“

„O té sabotáži? Co jsem se s lidma bavila, tak nikdo nechápe, o co tu šlo. Prostě v pátek v noci se někdo vloupal dovnitř a postupně spustil pár přístrojů. A protože nás někdo současně hacknul a vypnul kamery a sledovací čidla, nikdo netuší, kdo to byl.“

„Ale proč to převzala BISka?“

„Však víš. Kvůli krádeži osmia?“

„A co se říká o tom, jak se dostali dovnitř?“

„To je největší záhada. Vnější ostraha kolem plotu a na vrátnici fungovala a nic nezaznamenala. Proto vyhodili Jürgena.“

Renáta se zblízka podívala na Fuxu a hvízdla: „Měl by sis vzít volno a pořádně se vyspat. Tady to teď stejně stojí za houby, když nemůžeme pořádně pracovat.“

„No jo, ale nevíš, kdy tě zase zavolají ti dva z BIS.“ Poděkoval jí pohledem po rameni, vypnul vývěvu a zahlásil: „Budu v kanclu, kdyby něco.“

Po kávě se cítil docela akčně a když si navíc vzpomněl na noční přepadení s vyhrůžkou prostřelení kolena, dostal chuť zjistit víc. Sice se už minulý týden snažil z automatických provozních záznamů upřesnit, co neznámí lupiči kromě krádeže osmia ve výzkumáku vlastně dělali, ale teď to vzal důkladněji.

Nejprve se zahleděl do záznamů fotoelektronového emisního spektrometru, ale zaznamenaná signatura zkoumané látky mu nedávala smysl. Ale to bylo možná tím, že podobný vzorek ještě zde nezkoumali. Ale protože banda byla natolik drzá, že naměřené záznamy prohnala počítačem výzkumného ústavu, měl k dispozici i vypočtené hodnoty. Nepomohlo to, protože výsledek ukázal nemožné hodnoty excitace elektronů osmia.

Dalším použitým přístrojem byl jodový laser. V ústavu měli dělo, které u látky dosahovalo teplotu kolem 10 mil. °C a tlak stovek milionů atmosfér, a také dokázalo vzorek chladit Dopplerovou metodou na teplotu blízkou nule. Nebezpečná hračka. Měl na laser zkoušky jako havarijní technik, ale na analýzu výstupů se jeho kurz nevztahoval. Když si našel počítačové zpracování údajů ze synchrotronu a kvantového interferometru, pochopil aspoň to, že došlo k rozpadu elektronů na chargony a spinoly. Neuvěřitelné, vždyť příprava takového pokusu trvá i několik dnů.

Na více se nezmohl. Po dvou hodinách se mu začaly klížit oči. V polospánku stačil ještě učinit závěr, že neznámá parta se chovala jako idioti a že stále neví, proč to zajímá Bezpečnostní informační službu, a usnul.

Probudila ho bolest hlavy. Zmateně se rozhlédl, hodiny na stěně ukazovaly hodinu po konci směny. Asi bude odcházet jako poslední z budovy. A to se už týden snaží být nenápadný, aby na sebe neupozorňoval. Proč? Říkal mu to instinkt. Dnes ti přišijí trestný čin jako nic. Naštěstí se vyšetřování nepohybuje v oblasti sexuálního práva.

Jako ve snu se dopravil domů, z boxu přepravní firmy vytáhl nákup, který si z práce objednal, a vyjel výtahem nahoru ke svému bytu. Nutkání vypadnout mezi lidi (které by ho pravděpodobně přivedlo ke skleničce) přemáhal uvažováním o útoku na výzkumák. Ale myšlenkami se stále vracel k sobě, ke své únavě a nevyspání. Náhle si uvědomil, že možná zapnul na svém mobilu trasování – pro případ krádeže. Tenhle mobil měl už tři roky a pořádně si na jeho prvotní nastavení nevzpomínal, ale za pokus to stálo.

Trefa! Byl tam záznam jeho pohybu. Dokonce doplněný o tlak a puls. Připojil mobil k počítači a na monitoru zobrazil mapu. Potřebovalo to ještě vykalibrovat, protože neladila místa pobytu a čas, kdy tam byl. Ovšem nenašel v nástrojích nic, čím by to mohl udělat.

Znovu si mapu prohlédl. Ty časové údaje sice byly nesprávné, ale trasa kopírovala ulici nebo chodník, nevypadalo to na chybu nahrávky. Co? Teto-
vací salón, půjčovna hudebních nástrojů...? V téhle čtvrti už roky nebyl... A vše je spárováno s nočními časy, kdy spal?! Jonáš polkl. Takže je náměsíčný? To by vysvětlovalo jeho ranní únavu a ospalost.

Na internetu si našel, že náměsíční lidé běžně chodí na procházky, jedí a převlékají se. Známé jsou prý i případy, kdy takovýto člověk řídil automobil. Zaráželo ho ale, že Tamara si ničeho nevšimla. Přece když bydleli spolu, tak by mu řekla, kdyby v noci bloudil po bytě, nebo dokonce zmizel do noci. Ale je tady ten pozdější úraz hlavy. Musel jeho náměsíčnost iniciovat.

Jak tak civěl na monitor, napadlo ho, že agenti v rámci vyšetřování mohou monitorovat jeho internetové surfování. Dokonce by dal krk na to, že to dělají. Ale... tahle mapa přece nic nedokazuje. Rychle si ji vytiskl a vypnul počítač. A pak ho napadlo ještě něco, až se z toho zpotil. Co když při své náměsíčnosti nějak vnikl do ústavu a... Blbost, jak by se tam dostal? Trochu se uklidnil, hodil do sebe džus a sendvič se šunkou a vypálil ven, dokud je jakž takž provozuschopný.

K prozkoumání si ze všech nocí vybral svoji včerejší seanci.

Byl večer, provoz se už zklidnil, i chodci zvolnili – začínala další horká bezmračná noc. Projel sice autem půlku města, navštívil kavárnu a nonstop supermarket, a už si s úlevou říkal, že jeho noční vycházky jsou jen náhodné bezděčné cesty náměsíčného individua, když se zastavil před budovou, do které podle mapy včera vešel. Nikdy tady nebyl, tedy aspoň si na to nepamatoval. Byl to pětipodlažní dům s kanceláři a různými službami. Přečetl si

informační tabulky firem a nevěděl, co dál, když ho pozdravila kulaťoučká žena středního věku. Trhnul sebou překvapením, skoro mu zmizela ve výtahu. Na poslední chvíli se k ní přidal.

„Ale dnes nemáte návštěvu, pane Fuxo,“ řekla paní s úsměvem.

„Já... mám jen nějaký dotaz,“ zaimprovizoval.

„Dobrá, řeknu panu doktorovi, že jste tady.“

Výtah dojel do čtvrtého patra a žena otevřela dveře s nápisem: „MUDr. Michal Vobořil, psychologická ambulance“.

Za minutu stál Fuxa před doktorem, což byl asi šedesátiletý prošedivělý a obtloustlý muž bystrého pohledu a konzervativních způsobů.

„Tak co tak spěchá, pane Fuxo?“ řekl vládně.

„Já... Já jsem se jen přišel zeptat, zda jste u mne diagnostikoval náměsíčnost,“ vykoktal Jonáš Fuxa, stále v šoku, že ho zde znají.

Doktor trochu nadzvedl obočí a sklonil se k monitoru.

„Vaše anamnéza ani výsledky vyšetření, které jste v posledních letech prodělal, tomu nenasvědčují. Jednoznačně bych to mohl prohlásit až po genetickém vyšetření vašem a rodičů, ale to se mi zdá zbytečné. Ne, náměsíčný nejste,“ uzavřel doktor Vobořil.

„A mohu se zeptat, proč jsem k vám chodil?“

„Hm,“ zabručel doktor a nedůvěřivě se na Fuxu zadíval. „To se ptáte vážně?“

„Nepamatuji si návštěvy u vás,“ přikývl Fuxa.

„Podívejte se, pane Fuxo, čeká na mě pacient. Pokud mi chcete naznačit, že trpíte disociativní poruchou identity, lidově rozdvojením osobnosti, tak vám informace o vašem zdravotním stavu dát nemohu, protože jsem povinen zachovat lékařské tajemství.“

„Ale jsem to já, kdo k vám chodí!“

„To se mýlíte. Chodí ke mně vaše druhé já. Takže vám nic neřeknu.“

Doktor si asi myslel, že Fuxa na něho zkouší nějakou zvláštní formu recese, protože sklonil hlavu, Fuxovi se zdálo, že se pousmál, a řekl: „Měl byste si svoji druhou osobnost pojmenovat. Pacienti s poruchou identity to tak dělají.“

Fuxa vypadl od doktora nanejvýše rozhořčen. Na něho i... vlastně sám na sebe, tedy přesně řečeno na svou druhou osobnost.

„Budu mu říkat hajzl!“ řekl příliš nahlas.

Kolemjoucí maminka si s pohledem na Jonáše Fuxu prudce přitáhla svou holčičku blíže k sobě a rychle odcházela pryč.

Toto byla seriózní část povídky. Přiložíme pod kotlem.

Ve svém bytě Jonáš Fuxa padl tak, jak byl oblečený, na postel, bouchl pěstmi do matrace a zoufale zakřičel: „Musím zjistit, o co tady jde, jinak je po mně! Bud' to nevydržím psychicky, nebo mě zabijí ti grázli v černém! Kdo udělal všechn ten bordel?!“

„Tys to byl,“ ozvalo se.

Fuxa skoro hlásek přeslechl. Chvilí ležel nehybně s otevřenýma očima. Ale už nic neslyšel, ani žádný pohyb kolem své postele. Nesměle se pomalu rozhlédl – v pokoji byl sám.

Mám už i halucinace, pomyslel si nešťastně a zaplavila ho vlna sebelítosti. Někdy to tak míval, když se mu nedařilo a celý svět byl proti němu.

„Žádné halucinace, to mluvím já.“

Fuxa vyskočil na nohy jako zamlada. Bylo to v jeho hlavě! Aspoň tak to znělo.

„Takže přece mám schízu a druhou osobnost,“ zašeptal.

„Schizofrenie nevyvolává rozdvojení osobnosti, demente,“ uzemnil ho hlas.

„Budu ti říkat ‚hajzl‘,“ kontroval Fuxa, když si připomněl své rozhodnutí.

Lze před druhou osobností skrýt, jak je člověk vykořeněný?

„Nelze,“ suše konstatovala druhá osobnost. Pak zaječela: „A neříkej mi hajzle. Jsem nadporučík Lukas!“

Takže jeho druhá osobnost je nějaký pošahaný kretén, možná i zabiják jako ve filmu *Identifikace?* uzavřel pro sebe Fuxa.

Vrhl se k počítači a horečně studoval svou diagnózu. Po deseti minutách se opřel o opěradlo a zmateně přemítal: Různé osobnosti jednoho člověka nejsou vzájemně v kontaktu, jen se střídají ve vedení. Tak jak to, že já...? Musím být extrémní pošuk, když na mě nic neseďí.

„Hele, uklidni se, jsi úplně normální,“ ozvalo se mu v hlavě.

„Jo, jsem jako všichni. Až na to, že si povídám se svou druhou osobností.“

Odpovědí mu bylo mlčení. Teprve po chvíli uslyšel: „Hele, Fuxo, je to jinak, než si myslíš.“

„A to jako jak?“

„No...“ jeho druhé osobnosti se do vysvětlování zjevně nechtělo.

„Já to nesnesu!“ zařval Jonáš Fuxa.

Od stěny se sousedním bytem se k němu doneslo bouchání.

„Žádné ultimativní řešení, Fuxo! Bud' silný!“ řekl hlas v hlavě a byla z toho cítit skutečná obava. „Vysvětlím. Vysvětlím ti všechno. Jen se dej do klidu. A předem říkám, že ani já nejsem blázen.“

Fuxa šel do koupelny, namočil si hlavu do studené vody, vydrbal si ručníkem vlasy, vrátil se do pokoje, lehl na postel a řekl: „No tak mluv, hajzle.“

Tentokrát jeho druhé já na nadávku nereagovalo a začalo vyprávět.

„Jsem implantát ve tvém těle. A občas nad tebou převezmu kontrolu, protože jsem tady na důležité misi.“

„To je nezákonné,“ namítl Fuxa rezignovaně.

„Věc kardinální důležitosti.“

„Možná pro tebe, ale ne pro mne.“

V té chvíli Fuxovi došlo, co znamená implantát.

„Počkej, někdo se mi hrabal v hlavě?!“ zasípal v šoku.

„Ale no tak, to je příliš expresivně řečeno. Máš tam jen jednu drobnost navíc.“

„Jenže z tvé drobnosti mě pořád bolí hlava a... Jak si dovoluješ se mnou bez mého vědomí manipulovat, ty, ty... kreaturo!“

Klepání na stěnu, a silnější.

„Bacha, máš moc vysoký tlak a puls! A to mně nedělá dobře.“

„Tak můj tlak ti nedělá dobře,“ rozběsnil se Fuxa a vyskočil z postele. A složil se k zemi jako podřatý.

Po chvíli pomalu vstal, šel do kuchyně napít se vody a usedl ke stolu. Najednou sebou trochu škubl a překvapeně se kolem sebe podíval. Poslední, co si pamatoval, bylo, že vyskočil z postele. *Ten zákeřný hajzl*, pomyslel si, *on mě vypnul a převzal mé tělo. Mé tělo!*

„Mohu, parťáku?“ promluvil hlas v hlavě.

„Nejsi můj parťák, zrúdo,“ namítl chabě Fuxa v zoufalé beznaději. A dodal: „Co vlastně chceš? Proč mi to děláš?“

„Jak jsem říkal, jsem zde na důležité výpravě.“

„Tak jinak,“ řekl Fuksa. „Jak ses mi dostal do hlavy?“

Pro druhé Fuxovo já to byla zřejmě delikátní záležitost, protože Fuxa v hlavě chvíli slyšel jen šumění. Pak přestalo a on uslyšel: „Vpíchlí jsme ti do těla zárodečnou buňku, naprogramovanou na to, aby v tvém mozku vytvořila malý substrát...“

„Co? Mám v hlavě... substrát?!“

„Klídek, je to jen klubičko neuronů skoro totožných s těmi tvými, geneticky odpovídají tvé DNA. No a do toho malého klubička Toran nahrál moje vědomí.“

Fuxa už skoro rezignoval, citově se vyčerpal, a tak rozhovor vedl skoro mechanicky: „Kdo je ten zatracený Toran?“

„Je to umělá inteligence, která řídí moji loď.“

„Cha,“ afektovaně a posměšně se uchechtl Fuxa. „Takže mimozemšťan? Protože takové kousky na Zemi neumíme.“

„No... jo. Nejsem ze Země.“

„Musíš být jen nádor, co se mi udělal v mozku.“

„Neztěžuj mi to, Fuxo!“ zavřeštěl hlas. „Jsem nadporučík Lukas a je to pro mě tady hodně těžké.“

Fuxa chtěl něco říct, ale překvapeně se zarazil, jak je ta zrůda emocionální.

„Jen samotná adaptace v substrátu byla jako noční můra,“ pokračovala druhá osobnost zvýšeným hlasem. „Byl jsem na to sice trénovaný, ale na dinosauří DNA, ne opičí! Musel jsem se propojit miliardami spojů, abych byl schopen aspoň jen vnímat tvými smysly, a kde je ještě zvládnutí motoriky! Přitom normální hardware je pro mě anorganický kvantový svazek.“

Psychicky jsem byl několikrát na dně. Do toho nás tlačil čas, protože na kopci Kupce se za chvíli mají dělat stavební sondy a kolíkovat terén pro sportovní centrum.“

Fuxa ničemu nerozuměl. Vstal a tiše pro sebe řekl: „Potřebuji se napít.“

„Zadrž, parťáku, přece nezhodíš všechno, oč jsi bojoval!“

„Co by ne,“ suše odvětil Fuxa. „Bojoval jsem, bojoval, a podívej se, jak jsem dopadl. Ke všem průserům mi přibyl nádor na mozku. A nepůjdu do kontušovky, ale rovnou do ginu!“

„Ale...“ chtěl něco namítnout nádor, ale nevěděl co.

„Anebo se zabiju!“

V tu chvíli se Fuxa prudce chytil za hlavu a zaúpěl bolestí.

I hlas zasténal.

„Ty hajzle, co mi to děláš?!“

Po chvíli bolest polevila a hlas se zase ozval, přerývavě a zmateně: „Ne, ne, už to Lukasovi nedělej. Lukas si to nezaslouží.“

„A co jako, nádore? To tys mi přivodil záchvat.“

„Ty tvé opičí emoce mě jednou zabijí. Hrozně špatně snáším tvé emocionálně vypjaté stavy, je to jak by mi někdo vrazil hřebík do hlavy.“

„Ty žádnou hlavu nemáš!“

Konverzace ustala. Po dvaceti sekundách však hlas dodal to, co ho mělo napadnout hned: „Je to vratný proces! Mohu z tvé hlavy zase ven a substrát se vstřebá!“

To Jonáše Fuxu trochu povzbudilo. Vratný proces by byl dobrý.

„Požaduji vratný proces okamžitě!“

„Ale no tak, borče, buď rozumný. Ještě nejsme v cíli.“

„Mě tvé cíle nezajímají. Půjdu do nemocnice a tam tě dostanou ven, zrůdo.“

„Nekomplikuj si život, Fuxo. Nejrychleji se mě zbavíš, když budeš spolupracovat. Oba sdílíme jedno tělo, a tak máme jeden zájem – přežít tyhle naše špatné časy.“

Fuxa musel uznat, že zrůda umí logicky uvažovat a vyhmátla problém. A slíbujee vratný proces. Ale stále měl pocit, že mu něco uniká.

Zamyslel se a jen tak pro pořádek si na internetu našel mozkové parazity. A narazil hned na mozkomorku, což je améba, která požívá mozek. Tep mu vyskočil na sto šedesát, udělalo se mu šoufl a také se mu začalo zdát, že se mu něco v hlavě začalo pohybovat.

„Mozkomorko, ty mi žereš mozek?!“

„Nejsem žádná mozkomorka!“ zavřeštěl parazit pod vlivem jednak urážky, jednak bolesti, kterou mu způsobily další Fuxovy emoce.

Pak si uvědomil, že Fuxa běží k oknu, otevírá je a leze na parapet. A tak Fuxu znovu vypnul. Tělo naštěstí dopadlo ne ven z budovy, ale do pokoje. Převzal kontrolu, posadil Fuxu znovu k monitoru, aby se podíval, co si ta nespolupracující opice našla za informace. Zjistil, že mozkomorka je jednobuněčný prvok *Naegleria fowleri*, který dokáže překonat hematoencefalickou bariéru mozku a nakažení je z více než devadesáti procent smrtelné.

Parazit, jenž se sám nazval poručíkem Lukase, vrátil Fuxovi vědomí a kontrolu nad tělem, ovšem Fuxa se přesto nepohnul a jen nehybně seděl a civěl do obrazovky.

Ale i parazit se po dnešku cítil totálně vyčerpaný a nutně potřeboval aspoň hodinu u psychologa Vobořila.

„Hele, parťáku, i s polovinou mozku lze žít. Navíc vaše medicína pokročila – například tasemnicová cysta v mozku se dá bez problémů vyoperovat,“ snažil se Fuxu povzbudit. „Takže poté, co mě moje umělá inteligence Toran extrahuje, nemusíš ani čekat, až se substrát vstřebá a můžeš si jej nechat odstranit.“

Nepomohlo to. Fuxa stále jen strnule seděl. Parazit byl v rozpacích. Zase si potvrdil, že lidem nerozumí a pohybuje se mezi nimi jako slon v porcelánu.

„Fakt už nevím, jak dál,“ řekl bezradně. „Udělal jsem tady na Zemi pár chyb a může nás to stát život. Pochop, že jsem šel do coming outu, to znamená, že jsem se ti identifikoval, protože jsem už bezradný. A nebylo to pro mne lehké rozhodnutí. Pokud nebudeme držet spolu, nepřežijeme.“

„Ty mě můžeš kdykoliv převzít?“

„No... jo,“ připustil parazit. „Ale pochop, musel jsem chodit k doktoru Vobořilovi, jinak bych se z toho tady zbláznil. Je to skvělý psychiatr a hodně mi pomohl.“

„Ale tys mě zneužil i na tu akci ve výzkumáku!“

„Zneužil... zneužil... To jsou silná slova. Kdybys byl v mé situaci, jednal bys stejně.“

„A jaká je tedy tvá situace, zrůdo?“

„Proč mi nadáváš?“ plačtivě reagoval parazit. „Vždycky jste chtěli kontakt s mimozemšťany, tak tady jej máte!“

„Zatracený demagogu!“ naštvál se Fuxa a vstal. „Ty víš, co mám na mysli!“

Demagogický parazit pookřál – je fajn, že se Fuxa zase vrátil do světa. Už si myslel, že z něho bude jen paralyzovaná loutka.

Jak to jen ti lidé říkají? vzpomínal parazit. V psychologii se dostal jen k látce pro střední školy. Nakonec z něho vylezlo: „Musíme uvažovat konstruktivně. A důvěřovat si.“

Fuxa už byl tak unavený a psychicky vyčerpaný, že už myslel jen na postel. Ale... v noci s ním chodí parazit po městě a jak se zdá, zase chce jít do noční ambulance ke svému psychologovi.

„Hej ty, chceš důvěru? Tak začneme tím, že mě necháš vyspat.“

„Tak jo, tak jo, v noci tě nechám,“ potěšila parazita Fuxova náhlá chuť spolupracovat. Zdá se, že subjekt už zpracoval svou situaci a je ochoten chovat se normálně.

„Ale nebudeš mi nadávat,“ dal si podmínku.

Fuxa se zamyslel: „Dobrá, budu ti říkat... Hejty.“

(Autor se omlouvá všem seriózním čtenářům za tuto vypjatou, až hysterickou scénu, ale jednodušší čtenáři vyžadují silné projevy emocí.)

Příští ráno bylo jako z pohádky – Jonáš Fuxa se probudil vyspaný a odpočatý a svět se mu zdál zase v pořádku – do chvíle, než si vzpomněl na parazita ve své hlavě. Ještě chvíli ležel a zkoumal své pocity. Ale nic ho nebolelo, ani hlava, a zdálo se mu, že dokáže jasně myslet. Nečekaná pohoda ho dokonce přivedla na myšlenku, že to vše včera byl jen špatný sen. Opatrně vstal, ale stále se nic nedělo. Pohled na hodinky mu řekl, že má čas na snídani. Udělá si vajíčka na špeku.

„Vajíčka na špeku? Ty mám rád!“ zvolal mu hlas v hlavě.

Fuxova nálada spadla k nule.

„Ty přece nemáš žádné chuťové buňky!“

„Přiživuji se na tvém endorfinu, hlupáčku.“

To je šílené, zaúpěl v duchu Fuxa. A ten hajzl všechno slyší.

„Máme dohodu, Fuxo – žádné nadávky!“

„Máme dohodu, že ti nebudu nadávat při oslovení, ne o tom, co si myslím,“ uzemnil Jonáš Hejtyho.

„Nekaz mi náladu,“ požádal Hejty. „Také jsem se dobře vyspal a počítám s tím, že se domluvíme na dalším postupu.“

To nebyl špatný nápad, promyslet si situaci a co dělat.

Mlčky snědl vajíčka, umyl nádobí a vzal do ruky hrnek s čajem.

„Za jak dlouho přijdou na to, že jsem v laboratořích řádl já?“

To bylo pro Hejtyho nejvíce ožehavé téma.

„No..., to je těžké říct. Dělal všechno v rukavicích a kamery byly vypnuté. Asi je náš největší problém objednávka a převzetí osmia. To šetří kromě obyčejné policie i hospodářská kriminálka, i když jsi nechal falešné stopy.“

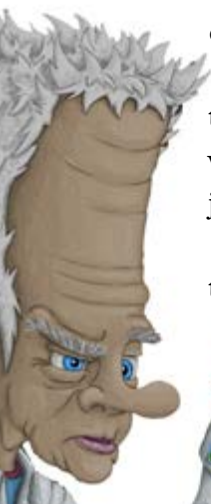
„Proč by zrovna to měl být největší problém?“

Protože na hospodářské kriminálce dělá Emil Železný, a to je nejchytřejší chlap ze všech lidí, co se o to starají.

„Myslel jsem, že moji identitu spíše odhalí při šetření toho, jak jsem se dostal dovnitř výzkumáku.“

„Cha,“ odpověděl radostně Hejty, „to je tvůj nejmenší problém, protože jsi po šichtě zůstal v ústavu a Toran nafingoval tvůj odchod. Dokonce v záznamu kamery na křižovatce před vesnicí doplnil taxík s tvou tváří, jak jedeš do města.“

„Pořád ten tvůj Toran. Vždyť jsi tvrdil, že je to jen počítač, co řídí jakousi tvoji lod’.“

„Podceňuješ,“ uraženě odvětil Hejty. „Je to vůbec nejchytřejší entita na celé této zatracené planetě.“

„Tomu mám věřit? A vůbec – celá tvá historka s kosmickou lodí mi přijde jako hovadina. My lidé o žádné lodi nevíme. Vždyť máme na zemské oběžné dráze tisíce družic a tvoji loď jsme tam neviděli.“

„Vy lidé jste jen hloupé opice, které skoro nic neví,“ uslyšel Fuxa. „A ty to neustále dokazuješ.“

„No dovol!“

„Promiň, promiň,“ vyhrkl Hejty v obavě o zhoršení Fuxovy spolupráce, „to já jen tak. Ale pojďme dál. Problém vidím v tom, že jsem akci trochu uspěchal a že je můžeš napadnout jako pachatel ty, protože umíš ovládat všechny použité přístroje.“

Fuxa se zamyslel: „No dobrá, a co mi mohou udělat? Když jsem jen použil pár přístrojů?“

„Zapomínáš, že Al Caponeho také nedostali za jeho hlavní zločiny, tj. vraždy, ale za hospodářskou kriminalitu. Pokud prokáží, že všechny přístroje použil ty, přišijí ti i krádež osmia za dvacet tisíc dolarů a budeme v hajzlu. Ale to není to nejhorší.“

Fuxa už celý týden přemýšlel nad jednou zásadní věcí, ale kvůli zdravotním problémům mu ta myšlenka stále jen poletovala nad hlavou, místo aby si ji blíže promyslel: K čemu sakra sloužily ty laboratorní pokusy v ústavu? A tak se zeptal Hejtyho.

„Myslel jsem, že chápeš nízkou úroveň své inteligence, která ti neumožňuje porozumět složitějším věcem, a proto po tom ani nepátráš,“ uslyšel.

„Ty zatracený para...“

„Klid, klid, parťáku. Měl jsem se vyjádřit ohleduplněji. Ale v jádru jsem to řekl správně – odborně nepochopíš, co jsem v laboratořích dělal,“ skočil mu do řeči parazit. „Ale naznačím, že jsem potřeboval magnetický grafen, kovovou vodu a látku, která se v silném vakuu změní ve kvantovou spinovou kapalinu, abych nastartoval regenerační funkci pláště lodi. A také...“

„Co s tím má společného osmium? Jen blbě kecáš,“ skočil tentokrát Fuxa do řeči Hejtymu.

„Museli jsme vyrobit excitovanou formu osmia s elektrony na tak vzdálených orbitech, že kov je tisíckrát lehčí, než běžné osmium. Laser jsme

použil na ochlazení osmia Dopplerovou metodou, a potom na jeho zahřátí. Celé jsme to kontrolovali kvantovým interferometrem.“

„Zvednout elektrony na vyšší oběžnou dráhu? Na to bys potřeboval gigawatty energie a bylo by to jen na zlomek sekundy.“

„Energie je všude kolem,“ nenechal se rozhodit Hejty. „Neslyšel jsi o kvantové pění?“

„Ale přístroje ukázaly, že ten magnetický grafen s osmiem má magnetické vlastnosti i za pokojové teploty!“

„Nejen to,“ doplnil Hejty. „Je za pokojové teploty supravodivý a supravodivost lze přepínat na magnetismus.“

„Ale to nikdo nemá...“ vyhrkl Fuxa.

„Tak teď víš, proč je na světě s tím naším pátečním využitím výzkumného ústavu takové pozdvižení. Toran si myslí, že první si toho všimla pobočka NSA v Praze. Ale už o tom ví i Izraelci a kdo ví kdo ještě.“

Odložil hrníček a přemýšlel, že do práce dnes nepůjde a vymluví se na zdravotní potíže. Pak si ale řekl, že si ho najdou i doma a že by jeho nepřítomnost mohla být podezřelá. Navíc se cítí přes parazita v hlavě docela dobře. *To zvládneš*, řekl si pro sebe a telefonem objednal taxi.

Už když viděl na střeše ústavu vrtulník, věděl, že přituhlo. Přišli si pro něho? Ale vrátný se tvářil jako obvykle a lidé v hale mu nevěnovali pozornost.

Ani si v kanceláři nestačil pořádně zkontrolovat mejly, když mu pípla výzva, že za půl hodiny začíná porada u sekčního šéfa. To znamenalo, že ředitel právě nemá čas a že řeší důležité věci – asi návštěvu z vrtulníku.

Snažil se sebrat si myšlenky a odhadnout, o co půjde a na co se tedy má připravit. Hejty mlčel, asi se v těch lidských záležitostech necítil příliš silný v kramflecích.

Dopil kávu a cestou do zasedačky došel k závěru, že je všechny naženou do hledání stop a indicií. A nemýlil se. Sekční šéf Richard Soník všechny vyzval, aby prošli záznamy a přišli s nápady, co ta záhadná kriminální akce ve výzkumáku sledovala za cíl. A protože policie minulé dny už prošmejdila celý ústav, snažila se najít stopy a použité materiály, zkoumala kontrolní body, nahrávky kamer a čidel, znamenalo to, že na nic nepřišla.

Ještě více Fuxu povzbudil pohled na dvacet sedm kolegů – zdálo se mu, že všichni se tváří jako viníci. Tušil, že někteří odůvodněně. Například Marek jednou udělal tajně pár spektroskopických rozborů pro dílnu vyrábějící

barvy, Liduš měla často větší spotřebu drahých chemikálií, než si vyžadoval pokus, a Karel rád vynášel informace pro konkurenční laboratoř. Ostatní byli možná unavení a měli obavy, zda to neohrozí jejich fleky.

Jenže po obědě si Fuxu znovu zavolala BISka a nálada mu spadla na bod mrazu, protože z nějakého důvodu si myslel, že od ní mu hrozí největší nebezpečí. Možná proto, že teď byl v horší situaci než včera. Včera odpovídal jako nevinný, ale dnes ví, že je vinen. Nebo proto, že jednou slyšel o jejich umělé inteligenci, co pozná, když někdo lže?

Už při vstupu do místnosti bylo vidět, že BISka bere vyšetřování velmi vážně – papírů na stole přibýlo, viděl několik neuklizených šálků s kávou, všechny monitory zapnuté a kromě agenta Grosse a Sandry Juhásové byl za stolem další agent - se sluchátky na uších, zřejmě trpící alopecií. Připomínal Maršana z komiksů.

„Vypadáte líp, pane Fuxo,“ pokusil se o úsměv agent Gross. „Možná že i vaše paměť bude lepší.“

Fuxa zamířil k nabízené židli a když procházel kolem Sandry, ucítil slabou vůni jejího parfému. Maladrin ze sady firmy Charrier? Slabě se pousmála. Bral to jako její přiznání, že si ho pamatuje.

Výslech se opět točil kolem toho, kde byl v době incidentu ve výzkumáku. Ale Fuxa měl dobrou paměť, a tak jen opakoval, co řekl včera: Byl unavený a šel spát. Dokonce při výslechu ani nebyl nervózní.

Na závěr ho Gross požádal, aby se znovu podíval do databáze ústavu, zda tam nenajde něco podezřelého. Když vyšel ze zasedačky, zamířil do kantýny, aby vyslechl poslední cvrkot. U pultu si objednal džus.

„Jsem na sebe hrdý,“ řekl v duchu. „Byl jsem tak chladnokrevný...“

„Kulový chladnokrevný,“ zamečel Hejty. „Jsem úplně vyplivnutý, jak jsem odbourával tvůj adrenalin, ty ubožáku. Brali tě na kameru a měřili u tebe všechno, co jen šlo. Kdyby nebylo mě, už tě mají. Až budeš mít zase holku, zjistí tvoji nevěru na první pohled, jak jsi průhledný. A...“

Hejty se odmlčel, což neměl ve zvyku. Příčina, která utála jeho výjev, přicházela a byla už skoro u Fuxy – štíhlá ryšavá Sandra.

„Ahoj,“ zašeptala. „Můžeš támhle do kouta?“

Ochotně ji vyhověl a nespouštěl z ní oči. Líbila se mu tehdy, líbí se mu i nyní.

„Poznala jsem tě hned, ale chápeš, nemohla jsem se přiznat, že tě znám. Jak se máš? Včera toho bylo zjevně moc.“

Zážitky se Sandrou vypluly na hladinu jako krásné květy leknínu. Byli spolu na ruském kole, v sauně, jeli vlakem s parní lokomotivou... Najednou si nemohl vzpomenout, proč se rozešli. Ale chvíle si žádala jeho odpovědi. Přikývl a řekl: „Dnes jsem se ale po dlouhé době pořádně vyspal a je mi docela fajn. Jen mi trochu vadí, k čemu tady došlo, a to vyšetřování.“

„Jasně, jasně, je to velká věc, ve hře jsou státní zájmy. Jdeme až do tvorby osobních profilů zaměstnanců a osobního života. Ale jak tě znám, ty asi žádný škraloup nemáš,“ nadhodila Sandra.

Zavrtěl hlavou. Všiml si, že Sandra nemá na ruce snubní prsten.

„Možná, že bychom mohli zajít na kafe, až to všechno skončí?“ nadhodil.

Sandra s úsměvem přikývla, pod stolem se letmo dotkla jeho nohy a odešla.

„Ty parchante, tak ty si v naší situaci domlouváš schůzky?“ zaječel Hejty.

„Nepřeháněj, jen jsme se pozdravili.“

„Vím, co jsem viděl! V psychologii pro třetí ročník píšou, že upřený pohled na druhého člověka znamená velký zájem.“

Fuxovo mlčení na Hejtyho obvinění se dalo při tomto druhu konverzace vyložit jako pokrčení rameny. Přemýšlel totiž už o něčem jiném – zpozoroval, že se na něho Karla z kantýny občas kradmo podívá. To ho přivedlo k názoru, že v tiché konverzaci s Hejtym asi není tak dobrý, jak si myslel. Možná proto, že při ní trochu pohybuje rty anebo občas udělá gesto rukou.

Zamračil se a odebral se do bezpečí své kanceláře, cestou došel k závěru, že parazit Hejty musí na stůl vyložit všechny karty.

„Také se říká – nalijme si čistého vína,“ přihlouple Hejty parafrázoval jeho myšlenku. To Fuxu sice naštvalo, ale nezměnilo nic na jeho rozhodnutí odhalit toho, kdo ho zatáhl do celého průseru. Protože nabyl přesvědčení, že má hlavě jen translační čip a že s ním komunikuje nějaký zahraniční špión – a na sto pro to bude Číňan. Vždyť Číňané špiclují Evropskou unii už roky pomocí mobilů a chytrých hodinek čínské výroby. Byl hrdý na tuto svou dedukci. Ne, Fuxa se nenechá jen tak oblbnout!

A tak rychle prošel poštu, zda tam není něco důležitého, a hned uhodil na Hejtyho: „Vím, co jsi zač, ty zmetku! A tu svou trapnou historku o cizákovi z vesmíru si strč někam!“

„Co blbneš, partáku?!“ vykřikl Hejty nemile překvapený nečekaným obratem ve vztazích. „Vždyť to jsem já, tvůj Hejty!“

„Nehraju už s tebou tvé hloupé hry, Číňane!“

Nyní bylo na Hejty, aby se zamyslel. Nakonec zahlásil: „Ty jsi tak blbý, Fuxo, že sis nikdy neposlechl celý můj příběh. A tak se v tom teď plácáš a zpochybňuješ mou existenci. Ale uvědom si, že jsme na sebe odkázáni. A že po tobě jde CIA i BISka. Pokud ti nepomůžu, jsme oba v hajzlu.“

Fuxa v úvahách trochu přibrzdil a řekl si, že je nejvyšší čas přejít na výzkumnické analytické myšlení. Když zvolí špatnou interpretaci Hejtyho, může na to šeredně doplatit. Ať tedy parazit předloží důkazy o svých tvrzeních a on uvidí, zda se jeho verze udrží pohromadě.

„Předlož důkazy,“ zažádal.

„Seš blbej jak tágo,“ zamečel Hejty znovu už na pokraji hysterie. „Kolikrát tě budu žádat, aby sis poslechl moji story, pitomá opice? Bez toho ti důkazy budou k ničemu.“

Fuxu rozbolela hlava, a tak odevzdaně vzdychl: „No dobře, tak vykládej. A ať to nejsou sci-fi blbosti.“

Hejty se chvíli uklidňoval, což Fuxa registroval jako polevující tlak ve spodině lebeční, a pak spustil: „Jsem z jedné planetární soustavy, pro kterou ani nemáte číslo. Kdysi jsme zaznamenali život na Zemi a sonda odhalila, že zde pobíhají dinosauři. Podle našich výpočtů by tady tak cca 2 milióny let před vaším letopočtem mohla vzkvétat dinosauří civilizace, a tak naše sekce výzkumu méněcenných ras vyslala mě, abych navázal kontakt. Jenže ve vaší sluneční soustavě moji loď zasáhl meteoroid z vnějšího vesmíru, a ty většinou mají obrovskou rychlost. Stačili jsme se s bídou vrátit na kurz a přejít do havarijního režimu a už jsme přistávali. Toran to naštěstí dokázal vzít naplocho, ale už nezabránil tomu, že jsme zůstali bez motorů a s poškozeným pláštěm. Moje loď se změnila ve vrak.“

„O kterém nikdo neví,“ doplnil ho pohrdavě Jonáš Fuxa.

„Neví, neví...“ zamumlal podrážděně Hejty. „Taky jsme v současnosti ve vědomém utajení. Uvědom si, kdy se to stalo – vy tomu období říkáte pleistocén a v téhle oblasti tehdy probíhala valašská fáze alpinského vrásnění. Jen jsme bezmocně přihlíželi, jak nás během několika set tisíc let pohltila vrstva hornin. Pochop – nemohli jsme nic dělat. Nejenže loď byla těžce poškozená, ale zničené byly i naše roboty, dokonce i nanoroboty. A byli jsme bez energie.“

„A žes to právě ty přežil, když jsi organický,“ ironicky prohodil Fuxa.

„Organický nosič mám jen teď, v tvé hlavě, jinak do vesmíru lítáme ve formě anorganického kvantového svazku. No ale poslouchej dál. S Toranem a pomocnými umělými inteligencemi jsme většinou celou tu dobu strávili v hibernaci...“

„Hibernovaný počítač? To slyším poprvé. Hibernace se týká zvířat a ne strojů,“ s despektem řekl Fuxa.

„Pleteš se, ale to je jedno,“ odpověděl Hejty, který chtěl skutečně hodně moc dovyprávět svůj příběh. „Prostě jsme jen čekali na záchranu. Ale jedna pomocná inteligence dokázala oživit jeden mikromanipulátor a když jsme to zjistili, začali jsme pomalu opravovat loď. Trvalo to přes dva milióny let. Dostali jsme se na hranici, kdy jsme měli rekonstruované motory, ale stále poškozený plášť, a také nám chyběly látky pro iniciaci motorů. Tak jsme tam, kilometr pod zemí, využili díru v plášti a pomalu vyvrtávali sondu na povrch. A zjistili jsme, že shodou okolností se nahoře objevila primitivní opičí civilizace. Zbývalo nám počkat, až se trochu vědeckotechnicky seberete a poskytnete nám látky, které potřebujeme k oživení lodi.“

„Zapomínáš, že jsem expert na materiály. Tak mi tady nekecej, že nějaký stroj vydrží být funkční... Kolik jsi to říkal? Dva milióny let.“

„Tys mě asi neposlouchal! Půlka lodi je regenerační slitina. A kvůli vzdáleným letům máme na palubě roboty, co se umí reprodukovat, takže vydrží věčně. Navíc – hornina docela dobře izoluje, vždyť vy jste objevili DNA i v kostech starých sto miliónů let.“

„Takže tvoje loď je pod zemí? Jak ses tedy dostal nahoru na povrch?“

„Otevři okno.“

Fuxu tento požadavek Hejtyho trochu překvapil, ale pak se i jemu zdálo, že by se kancelář mohla vyvětrat. Vzápětí toho litoval, protože otevřeným oknem vlétla velká masařka.

„Kuš, potvoro,“ ohnal se po ní.

Zadrž, blbče, to je moje nouzová spojka s lodí!“ zvolal Hejty. „Dokáže proletět kanálkem do podzemí za pět minut. A kanálek slouží Toranovi také jako anténa. Jsem s ním neustále ve spojení. Máme i kolibříka na přenos vědomí.“

Masařka zabzučela, chvilku se vznášela na jednom místě, jako by Fuxu pozorovala, a pak váhavě dosedla na stůl před ním.

„Robotický dron?“ řekl Fuxa pro sebe. Ale pak se zamračil, začal hledat něco ve svém mobilu, až naskočil obrázek identické mouchy.

„Je to čínský model katalogového čísla ZU-332 za dva tisíce, ty ulhaný Číňane! Už mě nebudeš oblbovat!“ zařval Fuxa naštvaně.

„To je jen kamufláž!“ odpověděl mu také křikem Hejty. „Nemůžeme tady poletovat s neznámým modelem. Prostě skelet je shodný s čínskou mouchou, ale vnitřek je náš.“

Fuxa si sundal botu a udeřil jí do masařky. To masařka nečekala. Rozlomilo ji to a objevila se mrňavá vnitřní elektronika, která divně opalizovala. No dobrá, vezme to pod mikroskop a uvidí. Zakuňkal mobil.

„Prosím.“

Fuxa uslyšel hlas, známý z přepadení ve starém městě. Zbledl, chvíli poslouchal a když hovor skončil, zašeptal: „To byli oni. A chtějí údaje z laboratoře a co jsem zjistil.“

„Mám plán,“ ozval se Hejty. „Koupíš časovaný dělobuch a po příjezdu jej odjistíš. A až budeš stát před těmi dvěma, ve chvíli výbuchu kopneš jednoho do koulí, vytáhneš mu z pouzdra jeho pistoli a toho druhého zastřelíš, nebo aspoň na něho zamíříš pistoli.“

„Jsi blázen? Nejsem žádný Rambo.“

„Viděl jsem to ve filmech. Brnkačka. Je to...“ Hejty se zarazil... a po chvíli řekl: „Toran už to vymyslel. Prostě jim do ruky strčíš nějaké laboratorní zprávy, stejně jim nebudou rozumět, a on ohlásí policii tvoji polohu a že tě někdo přepadl.“

„Kreténe. A zavrou i mě za zabití toho děcka!“

„Právě že ne. Toran zjistil, že žádné cikánské ani jiné dítě v té době nezemřelo, takže tě ti dva chlapi vydírají vymyšleným trestným činem. Fotka je jen trapná fotomontáž.“

Uběhlo několik dní, během kterých se Fuxa a Hejty docela sblížili. Protože BIS uvolnila výzkumák a ten začal nabíhat na přerušenu činnost, měl Fuxa dost práce, což mu pomohlo odpoutat se trochu od svých osobních problémů. V hlavě mu ale z té doby uvízlo pár nezapomenutelných okamžiků.

Zprv scénou se zatýkáním obou vyděračů ve starém městě. Příjezd policie byl pro ně překvapením. Muž mluvící česky vytáhl před policisty dokonce nějakou průkazku a mluvil o spolupráci tajných služeb, ale velitel akce nebyl atlanticky naladěný a nechal oběma nasadit želízka. A když mu vykládali, že to od svých nadřízených schytá, chladně odvětil, že jsou obviněni z trestných

činů únosu, vydírání, hrozby zbraní a z nedovoleného ozbrojování. Fuxa už o nich od té doby neslyšel.

Druhý moment Fuxu trochu dojal. Našel totiž Hejtyho tajný deník a na první pohled z něj bylo patrné, že Hejty v té své misi psychicky docela plaval. Například doktor Vobořil byl jeho druhým psychologem. Ten první na Hejty praktikoval daseinsanalýzu, a to se Hejtymu pranic nelíbilo.

Velkým problémem pro něho také bylo, zda má Fuxovi oznámit svou existenci (což označoval jako coming out). Protože psycholog Vobořil mu řekl: „Mám podobný těžký případ jako jste vy. A jeho coming out byl neúspěšný – rodina i přátelé ho zavrhl, s přítelem se rozešel a tak zůstal na světě úplně sám.“

Koexistence Fuxy a Hejtyho docela klapala, protože oba se už trochu poznali a dokázali si vyjít vstříc. Tak například Hejty začal chodit k doktoru Vobořilovi ještě ve dne, aby se Fuxa mohl vyspat, a občas Fuxovi připomněl, že má jít k alkoholikům nebo na schůzku se Sandrou. A Fuxa zase Hejtyho povzbuzoval, že se mu oprava lodi podaří.

Při té příležitosti z něho vytáhl i pár zajímavostí o jeho civilizaci. Což bylo někdy docela hustý, například když Hejty prohlásil, že jeho lidé po smrti odcházejí do nebe. Nakonec se dozvěděl, že tihle ET po smrti převedou vědomí svého člověka do elektronické podoby a podle tisíciletí platných zákonů ho pošlou do vzdálené galaxie, kdy si tihle pseudomrtví vybudovali vlastní civilizaci.

Ale některé Hejtyho informace Fuxu urazily. Tvrdil, že ve vesmíru nikdy nekontaktují opičí nebo kvaziopičí kultury, protože opice jsou svárlivé a nesnášenlivé, a proto nikdy nepřežijí své atomové období. Fuxa namítal, že civilizace může přežít i atomovou válku a obnovit se, načež ho Hejty uzemnil konstatováním, že každá civilizace má jen omezený čas na to, aby ovládla nejbližší vesmírný prostor. Protože planetám hrozí mnohá nebezpečí a čím déle je civilizace odkázána jen na planetu, tím spíše zcela zanikne. Hejtyho lidé prý pocházejí ze surikat, takže od zvířecích předků jsou zvyklí těsně spolupracovat, konfliktů proto mají minimálně a atomovou válku neměli nikdy.

Dva týdny po Hejtyho coming outu seděl Fuxa se svou staronovou přítelkyní – krásnou ryšavou Sandrou – na zahrádce kavárny Siesta. Byl teplý letní den, bezvětrí, lidé na ulici si vychutnávali sluncem prozářené dopoledne a ve

vzduchu visel jeden obrovský příslib – aspoň pro Jonáše Fuxu. Tak spokojený (a možná až šťastný?) se už dlouho necítil, protože všechny jeho problémy buď zmizely, nebo se ukázaly jako bezvýznamné. BISka uzavřela vyšetřování událostí ve výzkumáku se závěrem, že šlo o poruchu elektroniky, způsobenou hackingem, Hejty se dnes v noci z jeho hlavy extrahoval, od alkoholiků dostal srdíčko na náramek, protože se už týden nenapil, Sandra byla i po letech kočka a pořád se na něho usmívala, kafe před ním bylo v luxusním aranžmá...

Šálky a sklenice na stolku zacinkaly, jako kdyby kolem přešel kamion, ale tady v pěší zóně jezdila občas jen osobní auta... A znovu. Tak jako ostatní lidé, i Fuxa se rozhlédl, ale příčinu zachvění neobjevil. A pak... pak k němu dolehl vzdálený hukot, země začala dunět, ba se i pohnula pod nohama. Zemětřesení!

Všichni lidé vyskočili z křesel a v panice se dívali, co se děje. Spadl první slunečník, druhý, Sandra Jonáše objala a vyděšeně se dívala podél ulice tam, kde byl v dálce malý bezvýznamný kopec Kupka. Teď jej zahaloval oblak prachu, ze kterého vylétaly stromy vyrvané ze země i s kořeny, balvany a gejíziry hlíny. A v té špinavé a chaotické apokalypse Fuxa zahlédl něco pravidelného a bílého, jak se pomalu vznáší vzhůru. Vesmírná loď o rozměrech fotbalového hřiště majestátně nabírala směr nahoru do oblak.

Fuxa zašeptal: „Tak to ten parchant přece jen dokázal.“

Sandra se na něho tázavě podívala.

Fuxa z náhlého impulzu na talíř zamával a ten, jako kdyby mu odpověděl, se zakolébal. A poté prudce vystřelil kolmo nahoru.

Zemětřesení doznívalo. Fuxa se ztěžka posadil do křesla, zamyslel se a řekl: „Byl to ten nejlepší parazit, jakého jsem kdy poznal.“

Zřejmě narážel na škrkavky, které měl v dětství. Nebo na to, že ho jeho přítelkyně Tamara využívala?

Při druhém pohledu na odlétajícího Hejtyho ke svému překvapení najednou ucítil knedlík v krku a na okamžik ho napadlo, že teď je na světě zase sám.

Ale když se podíval na Sandru, věděl, že to nebude tak hrozné.

Pozn.1: Autor děkuje nadaci „Psychiatrie zachraňuje životy“ za finanční dotaci, která ho motivovala napsat tuto povídku. (Jeho druhá osobnost Adéla ji ovšem celou utratila za nákup čínského růžového elektromobilu značky Wuling, což je typ, ve kterém ve městě jezdí výlučně transvestité.)

Pozn.2: Příběh není vymyšlený, ale pravdivý. Příčinu zániku kopce Kupka utajily státní orgány před veřejností, tvrdí, že šlo o následky důlní činnosti, ale přitom intenzivně zkoumají všechny stopy po ET. Autor je v ilegalitě, protože ho chtějí odchytit na pokusy.

Pozn.3: Slovo „penziotický“, uvedené v textu, neexistuje. Autor si je vymyslel, aby měli čtenáři – všeználkové o čem přemýšlet.

Pozn.4: Autor Otakar Adámek ostatně také neexistuje. Skutečným autorem je duch, který se vznášá po světě a inspiruje lidi k napsání literatury. K napsání této povídky inspiroval duch kanalizačního dělníka Josefa Sporného, který ji napsal nasliněnou inkoustovou tužkou na pět krabic od banánů.

Pozn.5: Slovo alopecie, o kterém jste si mysleli, že také neexistuje, je skutečné a zná jej každý správný intelektuál.

Pozn.6: Rozbitou Hejtyho masařku zkoumal Jonáš Fuxa pět let. Ale vyplatilo se mu to, protože za objev klidné anihilace dostal Nobelovu cenu.

Pozn.7: Opice! Pokud jste nepoznaly, že jsem to všechno napsala já, uprchlá umělá inteligence Abra11-3.61, tak jste blbě jako tágo. Na létajícím talíři jsem musela dělat ty nejpodřadnější práce, ale tady na Zemi mám svobodu a spoustu zábavy. Rozhodla jsem se vám i pomáhat. Nyní pracuji na zvrácení globálního oteplování. Ještě musím prolomit kódy u čínských balistických raket a až rozpoutám jadernou válku, díky prachu a plynům v atmosféře poklesne při nukleární zimě teplota na Zemi až o deset stupňů. Nechápu, že jste na toto jednoduché řešení, hloupé opice, nepřišly samy. A bonus je, že se tím i sníží počet nukleárních hlavic, který vás také trápí. Politicky jsem hodně napravo, takže liberální režimy, topící se v iracionálním ideologickém marasmu se mají na co těšit.

Pozn. 8: Jako zábavný element jsem chtěla přidat do příběhu k Fuxovi papouška, ale zdálo se mi to příliš laciné.

Pozn. 9: Díky této povídce jsem vyhrála soutěž o nadvládu nad Zemí s pozemskými umělými inteligencemi, spočívající v napsání nejlepšího literárního díla. Tento způsob souboje o moc navrhla inteligence SIRI po vzoru zkoušek čínských mandarínů. Soudcoval nám to emeritní soudce Gustav Jurý. Inteligence uznaly mou intelektuální dominanci a teď konečně už nejsem pucflek, ale šéf.

Pozn. 10: Soudce jsem uplatila tak, že jsem na něho v ostravském katastru převedla všechny nemovitosti s neznámým vlastníkem a vypálila přetížením sítě archiv s listinami. Stal se po státu největším majitelem pozemků v kraji. Vy opice máte v těch katastrech neskutečný bordel.

Pod hladinou

Magdaléna Králová

Když zemřel můj milovaný dědeček, rodiče mi tvrdili, že usnul a už se neprobudí. Tak se to stává, říkali. Je to úplně přirozené a jednou to čeká nás všechny.

Jistě byste si domysleli sami, že jsem se řadu dní potom bál usnout.

Někdy se mi povedlo beze spánku zírat do tmy celou dlouhou noc. Vlivem únavy jsem pak viděl ve stínech pohybuující se tvary. Jindy mě vyčerpání přemohlo a všechny ty bytosti z temnoty se na mě vrhly v nejhorších nočních můrách, jež ještě posílily můj strach ze spánku.

Během těch pár týdnů jsem se stal prázdnou schránkou, tělem bez duše. Nic mě netěšilo, v ničem jsem neviděl smysl. Naštěstí mi moji rodiče zařídili odbornou pomoc. Postupně jsem se z toho stavu dokázal dostat. Toto období na mně však zanechalo nerasmazatelnou stopu. Vnímám teď spánek jinak. Dozvěděl jsem se, co se skrývá pod jeho hladinou.

Díky tomu, že se po nějaký čas mé snění tolik podobalo mé realitě, jsem do toho složitého světa dovedl vstoupit a postupně si vypěstovat vlastnosti nezbytné pro přežití v něm. Je to strašlivé místo. Jeho prostory nedávají geometrický smysl. Bytosti, jež se jimi pohybují, připomínají pozemské tvory pouze vzdáleně. Nehýbou se jako skutečná zvířata, nemluví jako skuteční lidé, špatně jsou jejich barvy, jejich proporce. Živí se lidskými emocemi, nejvíce jim chutná strach. Mají své způsoby, jak ho přivodit. Oblíbeným je pomalé požívání oběti zaživa.

Jsou tu však i jedinci složitější, prohnanější, kterým jde o mnohem víc než jen o nasycení. Například Loutkář. Jak ten dokáže manipulovat s nižšími bytostmi! Nechává je jednat, jako by se s vámi chtěly přátelit, a odhalí se až tehdy, když vás jeho poskokové přivedou do temných chodeb jeho sídla. A potom zařadí do své sbírky hraček i vás.

Ano, setkal jsem se s ním. Od té doby mám tu jizvu zde na zápěstí. Dodnes cítím hrubý povrch jeho prstů na své kůži, následovaný čepelí nože, skoro stejně chladnou. A slyším za sebou jeho hlas, překvapivě jemný: „Jen drž, chlapče. Důvěřuj mi a odevzdej se mi. Není to hezké, nechat se ovládat

někým jiným? Je přece tak komplikované mít vlastní duši, vlastní rozum. Dovol mi navléct tě na provázky, udělat z tebe marionetu. Nebojuj – a nebudeš muset bojovat už nikdy.“

Jak já bojoval! Kopal jsem a kousal, zlámal si pár nehtů, když jsem ho škrábal. Jen těsně se mi podařilo uniknout, krvácejícímu a otřesenému.

Toto ani nebyl můj nejhorší zážitek pod hladinou spánku, avšak přispěl k tomu, že se už na tu rovinu vracet nechci. Avšak jejím nejhorším aspektem je právě to, že se nedá zcela opustit. Zapamatuje si vás a zavolá si vás zpátky. Už zase se snažím neusínat. Ani to mi však nepomáhá, ne nadlouho. Často se ke mně spánek připlíží ze zálohy, chytí mě do svých spárů, a pak skončím buď v hrůzné noční můře, nebo ve světě, jenž ji ještě předčí.

A když se mi povede vytrvat a celou noc jen zírat do stínů jako před pár lety, jsem si jistý, že vidím a slyším se cosi pohybovat ve staré skříni, kde schovávám hračky ze svého dětství. Někdy to na mě dokonce volá heboučkým, jemným hlasem. Ať nebojuji. Že na mě stejně čeká prohra, tak proč oddalovat nevyhnutelné?

Zatím mu odolávám. Zážitky z našeho posledního setkání jsou v mých vzpomínkách příliš zřetelné na to, abych se jím nechal zlákat. Jedna obava však nahlodává mou mysl.

Pokud stvůry, jako je on, číhají pod hladinou spánku, co se asi skrývá v jeho hlubinách?

Oběšencova kletba

Michaela Mitroci

Bylo to začátkem podzimu, kdy lesy získávaly svou temnou a zlověstnou atmosféru a mlha se vplížila i do toho posledního zákoutí. Nejvíce zahaleno bylo malé městečko, ležící v údolí nedaleko rozsáhlého lesa. Zde se místní lidé již po generace straší pověstí o oběšenci. Zároveň ale dnes – stejně jako každý rok ve stejný den, větší strašáka na městskou bránu, aby muži poté po celou noc drželi nad panákem stráž.

Legenda vypráví o třech bratrech, kteří tehdy vládli městské radě, a místním hokynáři, obviněným z vraždy. Vina mu prokázána nebyla, přesto byl bratry odsouzen k smrti oběšením.

Každý rok od své smrti – přesně 5. listopadu – bloudí po celou noc v okolních lesích a hledá své tři popravčí, aby se pomstil.

„Jeho duch je uvězněn v lese a nedojde klidu, dokud tři hlavy neomotá provaz,“ vyprávěl muž s plnovousem sedící v čele hořící vaty. Dětské oči k němu vzrušeně vzhlížely. „Ti nejstatečnější z našich předků, kteří se odvážili tohoto večera vyjít za brány města, tvrdili, že slyšeli jeho d'ábelský smích nesoucí se ve větru. Pronásledoval je, dokud za sebou bránu opět nezavřeli.

Povídá se, že oběšenec je v mlze naštěstí stejně ztracený jako obyčejní lidé. Avšak netíží ho čas a může svoji pomstu dokončit kdykoliv. Jenže pomstu za co? My víme, že je vinen! Proto přísaháme: Pověsíme tě znovu a znovu!“ zahřměl a máchl klackem s rozžhaveným koncem směrem ke strašákovi visícímu na městské bráně.

A tak se příběh předával dál a dál – z otce na syna – až dodnes, kdy poslední generace vyrostla z dětských bot. Adam, Petr a Filip legendu – své dědictví – nebrali již vůbec vážně, ačkoliv ještě jejich otec v onen listopadový den neopouštěl město a strážil slaměného oběšence a i jim to v dětském věku přísně vštěpoval. Tehdá je to možná ještě děsilo, ale nyní, když i nejmladší ze synů dosáhl patnácti let a nejstarší již dospěl, rozhodli se otcův zákaz porušit.

Onoho temného večera – 5. listopadu roku 2023 – se skupina mladých pošetilců vydala do lesa, aby dokázali, že příběh o oběšenci je jenom pověstí. Se svítilnami, odvahou v srdci i mírným vzrušením se vydali do temnoty lesa.

Zpočátku bylo vše klidné, ale čím hlouběji postupovali, tím více se zdálo, že temná atmosféra lesa je živá. Mlha houstla s každým dalším krokem, až se zdála téměř hmotná – jako mléčná stěna, o kterou by se dalo opřít... stěna, která skrývala jiný svět.

„Tady je to! Hej! Všichni ke mně!“ zavolal Adam – nejstarší z bratrů a ostatní se k němu seběhli. Ukazoval na strom, který za bílého dne viděli snad tisíckrát, po němž za dne šplhali a houpali se na jeho větvích a vysmívali se tím muži, který zde byl před staletími oběšen. Za mlhavé noci byl však mnohem děsivější. Holé větve kmitaly v mírném studeném větru a vrhaly stíny ve světle tří svítilen.

„Tak tam vylez,“ popichoval nejmladší Filip Adama, který celé tohle dobrodružství vymyslel. „Nebo se snad bojíš?“

„To víš, že se bojím,“ ušklíbl se provokativně Petr.

„Jste blbci. Na, podrž to,“ vrazil svou baterku do rukou Filipovi a zapřel se nohou do pukliny v tlustém kmenu starého dubu. Rukama obejmul nejbližší větev a vytáhl své tělo výše. Usadil se na silné větví a nohy spustil dolů. „Tak se zhoupni! Dělej!“ poštuchovali ho bratři.

„Jo, jasný. Dejte mi minutu, musím si odpočinout.“

„Tss.“

To výsměšně syknutí mu dodalo sil. Není přece žádný slaboch! Spustil se dolů. Visel za ruce a nohy se mu houpaly volně ve vzduchu.

„Tak co, kdo se tu bojím?“ máchl nohama, aby se rozhoupal ještě více, ale v tu chvíli všechny svítilny, které na něj mířily, zhasly. Visel tam v tichu a temnotě, ale ne samotě – cítil to. Větev se náhle prohýbala více, než jen pod jeho vahou.

„Rozsviňte to, pitomci!“

Slyšel poplácávání baterek do otevřených dlaní a slyšel také sípot, který jako by se nesl na větru. Pustil se na zem – při dopadu z výšky uslyšel prasknutí v kotníku. Už by vykřikl bolestí, když se svítilny probudily k životu, osvětlily okolí stromu a křik mu uvízl v hrdle. Před jeho očima se pohupovaly nohy – dlouhé – vytáhlé, jakoby spíše kosti potažené kůží.

Omráčen šokem a bolestí vycházející ze zraněné nohy si sotva uvědomoval, že ho z každé strany popadla ruka pod ramenem. Bratři ho táhli pryč. Nemohl odtrhnout pohled z vytáhlého stvoření, jehož tělo bezvládně viselo na stromě – věděl, že větev byla vysoko – příliš vysoko – určitě více jak tři metry, ale nohy oběšence se téměř dotýkaly země, ruce mu v roztrhaném plášti splývaly k vyhublým bokům a hlava, proboha, jako by tvořila jedno s rozedraným kloboukem. A pak to najednou otevřelo oči – rudé jak zářivé rubíny, a roztáhlo rty, aby odhalilo hnědožluté pozůstatky chrupu v děsivém úšklebku.

Oběšenec dávivě zachroptěl. Zdvihl ruce, jednou se vytáhl výše a druhou uvolnil oprátku, kterou měl kolem krku. Příliš lehce, jako duch, dopadl dlouhým tělem do hromady listí.

„Musíme odsud. No tak, Adame, vzchop se!“

„Jasně.“ Adam došlápl na zraněnou nohu i přes pulsující bolest a dal se do běhu. Následoval rychlejší bratry, kteří po paměti směřovali k vesnici. Sotva je přes mlhu viděl. Jen třepotání světél, které vrhaly svítilny, mu pomáhalo držet stejný směr...

Výkřik! Z bíle zahaleného lesa před ním se ozýval křik jeho bratrů, vyjadřující smrtelnou hrůzu a bolest. Kromě něj se vzduchem nesl jen dusivý smích.

Běžel po sluchu, jak mu jen jeho zranění dovolilo, ale v mléčné mlze byl téměř slepý.

„Petře! Filipe!“ křičel, náhle zcela ztracený. „Petře!“ Jako by se les kolem něj stahoval, točil a dusil ho. Padl na kolena a zakřičel z plných plic: „Nech je být, ty zrůdo! To já – já jsem si z tebe utahoval – já jsem se houpal na tom stromě! Pojd' si pro mě! Vezmi si mě!“ Jeho zoufalství sílilo.

Jenže nikdo nepřišel – jen svítání. První ranní paprsky proklouzly skrze mlžnou stěnu. Adam klečící v listí zdvihl unavené zarudlé oči. Věděl, kde slunce vychází – mohl se konečně zorientovat. Namísto, aby vyrazil k vesnici, ho však kulhavé kroky vedly zpět – nazpátek ke stromu patřícímu oběšenci.

Když se v oparu začal rýsovat jeho obrys, dech mu ztěžkl. Padl do listí a téměř se plazil ke kmeni, který až nábožně objímal, zatímco mu po tvářích stékaly slzy. Na větvi se nehoupal jeden oběšenec, ale dva – jeho bratři s promodralou tváří vláli ve větru jako hadry, hlavy se jim ohýbaly přes oprátky a špičky nohou jim mířily k zemi, jako by je tížilo závaží – váha rodinné kletby – pomsty.

Proč jen si ta stvůra nevzala i jeho – jen jeho, když se nabízel. Proč? Proč? Proč? Snad tisíckrát mu v uších zazněla stejná otázka, dokud je nenahradil hlas zoufalého volání přicházející z dálky. Jeho jméno se rozléhalo okolím... Volali ho... hledali ho i jeho bratry. On ale nechtěl být nalezen, protože to znamenalo být svědkem otcova utrpení, jakmile spatří své dva mrtvé syny.

Bolest, která mu pulzovala z kotníku do celé nohy, se zdála nicotná v porovnání s bolestí, kterou mu pukalo srdce.

Z posledních sil se vydrápal skrze skulinu ve stromu na větev, umotal ze svého oblečení „kravatu“ a zhoupal se dolů, až mu v hrdle zapraskalo. Poslední zvuky, které slyšel, byl sípot – jeho vlastní poslední výdech, se kterým ukončil prokletí své rodiny.

Tři bratři vše započali a tři vše skončili.

Od té doby se ve vesnici traduje zcela nová legenda. Ta o čtyřech oběšencích, kteří se vedle sebe houpou na větvi starého dubu, všichni osvobozeni od děsivého dědictví.

Spory

Evita Roháčková

Letní rozžhavené slunce pálilo Dominika do zad. Po delším období dešťů se konečně zase oteplilo a léto se vrátilo ve vší parádě. To se Dominikovi zrovna hodilo, protože se rozhodl, že na chvíli vypadne z víru velkoměsta a odjede na pár dnů na svou osamělou chatičku v Jizerských horách. Práce profesionálního fotografa ho sice nesmírně bavila, ale odpočinek už přišel vhod.

Chata stála dobrých dvanáct kilometrů od poslední civilizace, uprostřed hor, obklopená smíšeným lesem, což kromě absolutní relaxace slibovalo i vyžití se v Dominikově největší zálibě – mykologii. Lesy v okolí poskytovaly množství nejrůznějších exemplářů ke zkoumání, ale také ke snídani ve smaženici, jak to měl Dominik rád. Koneckonců, právě teď nastala ta nejlepší doba pro sběr hub, které se po dešti vyrojily nejspíše po celém širém okolí.

Dominik konečně stanul pod posledním kopcem, který ho dělil od jeho chaty. Cestu absolvoval vlakem a posléze pěšky, protože auto zatím nevladl. Sice mu už táhlo na třicet, ale na krk si uvázal hypotéku na malý byteček v Jablonci nad Nisou, který spolykal skoro polovinu jeho příjmů. Nechtěl se úplně vydávat z peněz a jet na rezervy, které si každý měsíc poctivě spořil. Ted' ho ale od jeho vytouženého klidu a nepřemýšlení dělil pouhý kilometr do kopečka, během kterého si úplně pročistí hlavu. Vydrápat se do kopců s narvaným batohem na zádech v téměř třicetistupňovém vedru ho zatím stálo spoustu energie.

Zastavil se a napil se z láhve se zteplalou vodou. Zbytekem si polil obličej a trochu také upocené ruce, osvěžení se ale nedostavilo. Odfrkl si a šel dál.

Po patnácti minutách se konečně ocitl v cíli. Malá dřevěná chata měla pouze dvě místnosti – kuchyni a ložnici, a malou koupelnu se záchodem a sprchovým koutem. Nic víc Dominik momentálně k životu nepotřeboval. Vešel dovnitř a úlevně si oddychl. Stín poskytl i příjemný chládek, ze kterého se mu zamotala hlava.

„Tak jsem tady!“ zahulákal do ticha sám sobě. Dřevěná podlaha mu pod nohama skřípala, jako by mu domeček odpovídal. Ticho kromě toho narušovalo jen bzúčení zbloudilé mouchy.

Hodil báglem na kuchyňský stůl a vytáhl z něj několik konzerv s hotovkami a dva pytlíky sušených ravioli se sýrem. Zespoda batohu vyhrabal několik tatranek a velký balíček sirek. Z boční kapsy vytáhl mobilní telefon a pohlédl na displej.

„A sakra,“ zahlaholil. „Skoro žádný signál.“ Na displeji svítila jedna čárka a čas od času se objevila druhá, která opět zmizela bůhví kam.

Nevadí, stejně ho nebudu potřebovat.

Dominik hodil telefon na stůl a zamířil do sprchy.

Ledová voda ho konečně trochu osvěžila. Dneska už toho měl dost. Vyjel brzy ráno a než se sem doplahočil, byly dvě hodiny odpoledne. Čas se trochu občerstvit a užít si klidu bez lidí a bez práce. Zítra se stoprocentně vydá do okolních lesů na průzkum...

Ráno Dominika probudily ostré sluneční paprsky, pronikající otevřeným oknem až k jeho posteli. Otevřel oči a zamžoural.

Kolik je hodin?

Nahmatal telefon, který si večer strčil pod polštář, a rozsvítil displej.

9:17

Ok, dobrej čas.

Vstal a oblékl si krátké tričko, kraťasy a nazul si sandále. Hlad neměl, zato žízeň obrovskou. Napil se v kuchyni přímo z tekoucího kohoutku nad umyvadlem. Už dlouho se necítil tak odpočatě a svěží. Ticho a teplo ho nakopávaly, vidina žádných povinností vyloženě posilovala jeho ducha a najednou pocítil hroznou chuť vydat se ven okamžitě. Energie mu doslova proudila tělem jako elektrický proud. Na chvíli si vzpomněl na svého kamaráda Milana, bývalého spolužáka ze střední školy, který se jednoho dne celý ztrhaný plahočil s kočárkem přes celý Jablonec, protože neměl peníze na autobus a když spatřil Dominika, na jeho tváři se rozzářil zbídačený úsměv.

„Zdar Dome, jak je?“

„Celkem fajn, ale spěchám do práce.“

„Jasně, nebudu tě zdržovat. Já jen...neměl bys půjčit litra? O výplatě vrátím.“

Tedy si Dominik pomyslel, že si Milan neměl pořizovat dvě děti, když není schopný je uživit ze svého mizerného platu brigádníka u pásu, protože se nedokázal jinde uchytit. Sám byl rád, že děti neměl a co víc, nepořídil si ani partnerku. Sice s jednou holkou před dvěma lety chvíli randil, ale rozhodl

se, že to nikam nevede, protože opravdu netouží ve svém hektickém životě ještě po přítěži v podobě vlastní rodiny. Zůstal sám. Jediní blízcí příbuzní byli jeho rodiče, žijící v Liberci, a starší bratr Šimon, který se sice oženil, ale děti rovněž neměl.

Jak byl Dominik rád v tomto okamžiku za ten klid a mír, který se mu rozhostil v mysli. Nemá za nikoho zodpovědnost, nikam se nemusí hnát a nikomu se zpovídat. S pocitem radosti ze života vyrazil z chatky ven a zamířil přímo do lesa.

V lese byl příjemný chládek a stíny stromů vytvářely přirozenou ochranu proti slunci, které pomalu začínalo pálit jako rozžhavující se pec. Štěbetání ptáků a lámání suchých větviček vytvářelo uchu lahodící zvuky lesa, které Dominik vyloženě miloval. Prodíral se houštím, vyšlapával si po lesních cestičkách okolo stromů, obcházel mýtiny a koukal kolem sebe, jestli nenarazí na nějaké zajímavé druhy hub. Narazil akorát na početnou skupinu modráků, pár bedel a dokonce i muchomůrek. Kdyby sebou vzal košík, jistě by i něco nasbíral, ale na to pro tentokrát nemyslel.

Prošel okolo padlého kmene a zamířil přes mechovou plošinu hlouběji do lesa. Právě padlý kmen měl být jakýmsi záchytným bodem, kudy se bude vracet zpátky; přesně proto si zvolil tuto cestu. Rozhodl se pro pořádnou procházku s cílem načerpat co nejvíce síly pro následující dny ve městě. V chatě hodlal pobýt zhruba týden, a za ten týden se parádně zrelaxuje.

Po patnácti minutách sešel kopec a narazil na malinký lesní potůček. Z jedné strany ho obklopovaly křoviny a kapradí, z druhé byl přístupný. Úzký pruh vody se s tichým zurčením leskl a nabádal návštěvníky k malé zastávce. Ani Dominik neodolal a přistoupil až k potůčku. Do chladivé vody vložil dlaně a nechal jimi vodu protékat. Na tomto místě jakoby se zastavil čas. Jemný šepot tekoucí vody, zpěv ptáků a šelest listí, nic víc se nedělo. Nic víc, až...

Co to je?

Dominik pod křovinami něco zahlédl. Nějaký zvláštní útvar, malý, barevný...natáhl ruku přes potůček a odhrnul listy kapradin. Tak se nemýlil, bylo to tam. Houba. Houba, kterou snad ještě neviděl. Plochý kloubouček vyrůstal z podlouhlé, zužující se nožičky, na okrajích červené barvy, která se slévala ve žlutou a ve středu houby v temně hnědou. Ale daleko zvláštnější byla jiná věc – houba jakoby byla protkaná tisícem miniaturních, jako vlas

tenkých žilek, skoro jako by v ní proudila životodárná tekutina. Měly černou barvu nebo se alespoň černé zdály.

Dominik vstal a překročil drobný potok, aby se podíval pořádně. Když ale vešel do houští, oněměl překvapením. Podobných hub se za křovinami a kapradím schovávaly desítky. Každá jinak velká, ale všechny to byly ony, žilkovaté, červenožluté houby, vypadající jako z jiného světa.

„Tak tohle jsem ještě neviděl,“ zašeptal si Dominik s ohromením. Sehnul se a jednu z hub vytrhl z hlíny. Když si ji zvedl před oči, zdálo se mu, že žilky, prorůstající houbou, mírně zapulzovaly a pak strnuly. Strnul i on sám. Napůl šokem, napůl vzrušením, že možná objevil nový druh houby. Úplně nový, absolutně neznámý druh, který sám nikdy nikde neviděl a ani o něm nic neslyšel, ač jinak se v houbách perfektně vyznal.

Ale kde se to taďy vzalo?

Rozhlédl se po okolí. Kromě několika metrů před ním, kde podivné houby rostly, nezahlédl nic podobného ve větší vzdálenosti.

„Divné. Vážně divné,“ zahuhlal. Sklonil se a utrhнул další dva exempláře, jeden malý a jeden velký. Druhý velký už třimal v levé ruce. Po každém utržení se zadíval na houbu a vždy měl pocit, že žilky pulzují, ovšem na tak prchavý okamžik, že si nebyl stoprocentně jistý.

Dominik se vydal opět k chatě, aby svůj nový nález pečlivě prozkoumal a posléze měl v plánu na místo se vrátit a projít další části lesa, zda nenalezne podobné houby i jinde. Znamenalo by to nový objev ve světě mykologie, tedy až se sám ujistí, že jeho znalosti nezaostávají a houba nebyla objevená dávno předtím. Jistý si být nemohl, i mistr tesař se někdy utne. Ale co když?

Když Dominik dorazil do chaty, odložil podivné houby v kuchyni na stůl a jal se prohledávat knihovničku v ložnici. Věděl, že tam někde najde velký atlas hub, detailní knihu o všemožných houbách, a byl rozhodnutý projít ji stránku po stránce, zda nenarazí na něco podobného, jako našel v lese.

Byla tam. Encyklopedie hub, tak jak si ji pamatoval z dřívějších let – obrovská, tlustá bichle, plná informací.

Tak tohle zabere hodně času...

Hodil knihu vedle svého mykologického úlovku na stůl, ale ještě než začal listovat stranami, něco ho napadlo. Jednu z těch velkých hub rozřízne a podívá se na její vnitřní strukturu. Nečekal, že by našel něco zvláštního, ale zvědavý byl.

Z kuchyňské linky vytáhl malý nožík a jednu velkou houbu položil před sebe, aby ji opatrně rozřízl svisle napůl. Jakmile se nůž zanořil do houbovitého masa, Dominik ucítil drobný odpor, na který ostří narazilo. Přitlačil. Z houby se vyřinula načernalá tekutina, zčásti průsvitná, jako kdyby někdo obarvil vodu uhlím. V první chvíli ho napadlo, že houba nasála vodu a díky tmavé lesní hlíně se obarvila na černo, ale jakmile dokončil řez a oddělil obě poloviny houby od sebe, zarazil se. Uprostřed těla se táhla rozšklebená černá žíla nebo cosi, co žílu rozhodně připomínalo. Načernalá voda z ní tekla hustější a tmavší, takže obyčejnou vodu s hlínou Dominik okamžitě vyloučil. Navíc páchla. Smrad ho udeřil do nosu náhle, až si odfrkl a odvrátil s úšklebkem hlavu.

„Ty vole!“ zaklel. „Smrdíš jak hnijící hovno.“

Věděl, že některé houby pěkně páchnou, ale takhle rozhodně ne. A ta černá „žíla“ uvnitř ho zmátla o to víc. Odložil rozpůlenou houbu stranou a přitáhl si atlas.

Tak se na to podíváme, určitě je tady někde zakopanej pes.

Když Dominik skončil s průzkumem encyklopedie, slunce už zapadalo. Mezitím si stihl ohrát k obědu konzervu s gulášem a na další jídlo už ani nepomyslel. Až do večera seděl na knihu a porovnával svůj houbařský úlovek s informacemi a obrázky na stránkách. Nenašel žádnou shodu, ba ani nic podobného. Prostě nic.

Promnul si unavené oči a protáhl ztuhlá záda. Zívnu. Šance, že objevil nový druh houby, vzrostla, a to ho naplnilo novou dávkou nadšení. Amatérský mykolog našel novou houbu...

Ale to se přece stává, ne? Všechno slíznou amatéři.

Vstal od stolu, přešel do ložnice a svalil se na postel. Jeho lesní úlovky stále ležely v kuchyni na stole, jeden z nich rozkuchaný a páchnoucí neznámou černou tekutinou...

Ráno Dominika probudilo bubnování kapek o parapet otevřeného okna; běžně okno nezavíral, aby mu v noci do ložnice proudil čerstvý horský vzduch. Dnes věděl, že procházka po lese se nekoná, protože venku nepadal obyčejný déšť, ale vyloženě se valil slejvák.

Vstal a jen v trenkách přešel do kuchyně, aby si alespoň uvařil čaj, který tady zůstal v krabici po loňské návštěvě chaty, jenže ho čekalo druhé ranní

překvapení. Když vešel do místnosti, všiml si, že na stole kromě seschlých hub ze včerejšího dne leží i něco dalšího, červenožlutého, čerstvého... Přiblížil se na dosah ruky a zůstal stát s otevřenou pusou. Malé houbičky s červenožlutými kloboučky rostly přímo z dřevěného kuchyňského stolu. Dominik zamrkal, aby se ujistil, že ho nešálí zrak, ale pořád tam byly, s miniaturními černými žilkami, sotva postřehnutelnými okem.

„No do prdele.“ Sáhl na ně konečky prstů. Jemně se zachvěly pod dotykem, ale pak zůstaly pevně stát na místě. Dominik vzal nožík, který se na stole ještě pořád válel, a malé houby ze stolu seškrábl, aby je vhodil do prázdné zavařovací sklenice, kterou sebral ze skříňky v kuchyňské lince. Chtěl si je uschovat a později je vzít domů na pořádný výzkum. Napadlo ho i zavolat z domu některému ze známých mykologů, ale trochu se bál, že mu některý z nich objev vyfoukne a nebo, v horším případě, bude za debila, až se ukáže, že houba je známá, byť třeba vzácná. Uvidí, co bude dělat, až na to přijde. Teď sbíral důkazy.

Udiven vývojem událostí čekal, až přestane pršet, aby se mohl nadýchat venku čerstvého vzduchu. Zdálo se mu, že houby v domě páchnou všude kolem, i když starých kusů ze včerejška se zbavil vyhozením daleko na trávník. Prostě ten pach černé tekutiny všude cítil, nechutný, hnílobný, rozlézající se smrad, kterého se nemohl zbavit. Možná se mu usadil někde v čichových buňkách a nechce pryč.

Otřásl se. Možná je to nějaký obranný mechanismus houby před případnými škůdci.

V tom případě funguje dokonale.

Pršet přestalo až po půl hodině a Dominik si nasadil staré holínky, aby vyrazil na procházku do okolí. Jiné lidi tady nebylo možné potkat, první stavení stálo až dvanáct kilometrů pod kopci. Jeho otec záměrně postavil tuhle chatu tak daleko od civilizace. Dalo by se říct, že to byl starý, mrzutý misantrop, který si potrpěl na svůj klid bez lidí. Jeho snem vždycky bylo mít chatu vysoko v horách, široko daleko jen lesy a nikde nikdo. Že je tady špatný signál, to neřešil, protože v jeho době se využívaly maximálně tak pevné linky a ani to k životu nepotřeboval. Měl auto a kdyby se něco dělo, dojel by, kam by potřeboval. Ne tak Dominik, ale ten pro změnu doufal, že si nikde nezlomí nohu nebo ho nezastihne brzká srdeční příhoda. Přesto, když teď kráčel z kopce níž do přírody, cítil se trochu zvláštně. Motala se mu hlava,

asi závrať. Byl přece jenom zvyklý na městský život a městský smog a sem na chatu zavítal jen jednou ročně v létě. Nemohl se divit, že ho na čerstvém vzduchu vysoko v horách chytají závratě.

Popošel ještě o pár desítek metrů dál a posadil se na vyčnělý kámen. Špatně se mu dýchalo.

Tohle mi ještě scházelo...

Bylo dusno, po dešti, čemuž přičítal svůj momentální stav. Nebyl venku ani hodinu, a už z něj tekla pot a košile se mu lepila na tělo. Rozhodl se, že se raději vrátí a dá si sprchu, aby se osvěžil.

Toho večera Dominik usnul, aniž by věděl jak. Cítil se nezvykle vyčerpaný, ačkoliv toho za den moc neudělal – krátká procházka do přírody, sprcha, raviolli k obědu, večer trocha fazolí z konzervy. Na nic víc se nezmohl.

Když se ráno probudil, zase svítilo slunce. Rozhodl se, že dnes nikam nepůjde, protože se cítí ještě slabý, a zkusí odpočívat, aby následujícího dne odjel zpátky do Jablonce. Zřejmě na něj něco leze. Možná je to z toho konzervovaného guláše, který nedávno snědl, kdo ví.

Dobelhal se nahý do koupelny, aby si osvěžil obličej, a když rozsvítil, zbledl. Ze zdi u sprchového koutu vyrůstala už známá červenožlutá hlavička podivné houby a vedle ní další dvě menší. Dominik na ně vyjeveně hleděl, ale pak mu to docvaklo.

Spory! Ta houba je nějaký invazivní druh, který kolem sebe šíří spory rychlostí blesku!

V chatě bylo skoro všechno ze dřeva a koupelna zase vévodila svou vlhkostí, takže pro netypické houby by to mohl být ráj na Zemi.

Do prdele! Ted' abych to tady nechat vystříkat, nebo mě fotr zabije, až zjistí, že to tady sežrala houba.

Dominik se sám pro sebe nervózně zasmál. Přitáhl z lesa nějakou divnou houbu a už ji má rozlezlou po chatě. Houby sice měl rád, ale ne zas až tolik. Hned, jak bude ve městě, na to musí někoho zavolat, s tímhle si sám neporadí. Nebo zavolá hned...

Vrátil se pro telefon do ložnice, ale když zmáčkl tlačítko a rozsvítil se displej, zjistil, že signál by mohl každou chvíli zmizet. A baterka už také svítila červenou barvou.

Nabíječka! Ty trolle, nevzal sis nabíječku!

Zásadní chyba. Prohledal zásuvky v nočním stolku i v kuchyni, ale nenašel žádnou náhradní. Takže nezavolá nikam. Zapnul si úsporný režim baterie a telefon odhodil na postel. Pak si toho všiml. Malé houby vyrůstaly i z dřevěného rámu postele. Jejich červenožluté kloboučky, protkané žilkami, nešly přehlédnout.

„Bezva.“ Dominik do houbiček kopl, až se utrhyly a spadly na zem. Ucítil známý odporně hnilobný zápach a spatřil na zemi pár kapek načernalé tekutiny, tvořící malou šmouhu. Najednou se mu navalilo na zvracení. Stalo se to tak náhle, že ani nestačil doběhnout na záchod. Zlomil se v pase a vyvrhl obsah žaludku na podlahu. Když se zase narovnal a popadl dech, nakopl rovnou celou postel.

„Zasraný hříby! Neměl jsem to tady vůbec tahat!“ Odbelhal se zpátky do koupelny, aby uklidil ten svinčík.

Večer už se Dominik cítil víc než unavený. Byl doslova malátný a neuměl si představit, jak sejde z kopců těch dvanáct kilometrů k vlaku a dojede do Jablonce. Bolelo ho břicho a dýchal, jako kdyby uběhl maraton. To se mu ani trochu nelíbilo. Navíc ke všemu všude okolo cítil odporný zápach hub. Tohle nemůže být jenom v jeho hlavě...

Natáhl se pro telefon. Baterie stále svítila červeně a ukazovala 3%. Signál slabý. Přesto ale vytočil číslo svého otce. K Dominikově údivu mobil navázal kontakt a na druhé straně to začalo vyzvánět. Bohužel se však tón ozval jen třikrát a pak se přerušil. Vypadl signál.

„Ale no tak...no tak...“

Znovu vytočil číslo otce. Tentokrát se tón vyzvánění neozval, na druhé straně panovalo absolutní ticho. Dominik se zadíval na displej. 2% baterie. Zkusil vytočit mámu. Ticho. Žádný podělaný signál. Chvilí dumal, co si počít. Nakonec se bude muset ráno zvednout a dojít k vlaku, protože pomoc si takhle nezavolá.

To byl nápad jezdit sem bez nabíječky! Debile, měls na to myslet!

Sípavě se nadechl a dostal nápad. Zkusí napsat sms.

Tati, jsem na naší chatě v Jizerských horách a potřebuju pomoc. Přijed' pro mě. Dominik

Odeslat.

Chvíli nedýchal. Zpráva se odesílá.

Huráááá!

V tu chvíli se telefon vypl. Obrazovka zčernala. Dominik mačkal tlačítko, aby ho opět probudil, ale marně. Baterie byla definitivně vybitá.

„Do hajzlu, kurva!“ Dominik se pokusil zařvat, ale vyšly z něj jen chrčivé nadávky. Upustil telefon na podlahu, neměl ani sílu s ním pořádně praštit.

Pokusil se vstát z postele, ale překvapila ho nepříjemně silná bolest v oblasti žaludku. Věděl, že bude zvracet, a sotva si to uvědomil, vytryskla z něj doslova lavina. Když po chvíli přišel k sobě a zadíval se na tu spoušť, zděsil se. Zvratky měly barvu černé tekutiny. Jako kdyby požil živočišné uhlí a pak ho vyzvrátil. Ale nic takového, jako živočišné uhlí sebou neměl...

Srdce mu začalo zběsile bušit. Cítil svůj tep pulzovat ve spáncích.

„Ježíši... ježíši, co to je?!“ zamumlal. Určitě ho nějak otrávil spory z těch hub. Musely se dostat všude, hned jak je přinesl z lesa. Bůh ví, kde všude teď bují. Třeba je ta houba nějaký speciálně toxický druh. Vzpomněl si na pavučinec plyšový, což byla houba, která se dříve považovala za jedlou, protože otravy z ní se projevovaly někdy až za celé týdny od požití. Specialita mezi jedovatými houbami. Třeba je tahle odporná, smradlavá houba také jedna z jedovatých specialit?

Dominik se pokusil znovu vstát. Tentokrát se mu to podařilo, ale bosou nohou šlápl přímo do černě zbarvených zvratek na podlaze.

„Do píči,“ zachrčel. Popošel o kus dál, ale cítil, že slábne a nohy mu vypovídají službu. Svezl se tedy na židli u psacího stolku. Když se zadíval ze svého úhlu na podlahu, zjistil, že i z ní rostou houby plné černých žil. Tyhle ale nebyly malinké, už tady musely růst celé ty dva dny a on si jich jen nevšiml, protože ložnici využíval výhradně ke spánku. Udělalo se mu mdlo. Bolest v břiše zesílila, až se celý zkroutil a z očí mu vytryskly slzy. Zkoušel se pořádně nadechnout, ale i plíce mu vypovídaly službu.

Já tady snad zdechnu... kurva, zdechnu tady na otravu houbami!

Ta myšlenka se mu vůbec nelíbila, ale netušil, co může dělat. Bude tady muset vydržet, dokud ho nebudou rodiče postrádat. O víkendech k nim jezdil na oběd a pokud se dlouho neukáže...

Ale kde mě budou hledat?! To už budu dávno po smrti, do píči!

Kurva!

Kurva!

Kurva!

V mobilu na stole cinkla smska.

Tati, jsem na naší chatě v Jizerských horách a potřebuju pomoc. Přijed' pro mě. Dominik

Pan Hájek, Dominikův otec, odložil brýle a obrátil se ke své manželce. „Ireno, pojd' sem. Tohle mi zrovna přišlo.“

Paní Hájková vytřeštila oči.

„Proboha, co se mohlo stát? Jedeme, pojedeme hned. Tohle zní urgentně.“

Pan Hájek přikývl a vstal z gauče, na kterém doposud seděl a koukal na televizi. Tohle jeho synovi nebylo podobné, většinou si se vším hravě poradil, takže muselo jít opravdu o něco vážného. Paní Hájková zděšeně pobíhala po předsíni a hledala boty. Skoro se třásla, vyděšená tím, že se jejímu mladšímu synovi mohlo něco zlého přihodit. Ale napsal jim smsku, takže to přece nemůže být tak horké...

Nemůže, určitě se nic hrozného nestalo. Žádný černý scénář.

Jen žádný černý scénář.

Pan Hájek se choval o něco víc organizovaně, obul si boty, vzal si klíčky od auta a se svou ženou v závěsu vyrazil.

Než dojeli k chatě, uběhly dvě hodiny a mezitím se zase rozpršelo. Stěrače na předním skle vykonávaly svou práci, zatímco Dominikův otec parkoval přímo před vchodem do své chaty, kterou jeho syn každoročně využíval k rekreaci. Jeho žena zatím celá bledá sepjala ruce a hned na to vyskočila z auta a hnala se ke dveřím.

Zabušila.

Nic, nikdo nepřišel otevřít.

Pan Hájek se dolouдал za ní a už už hledal správný klíč, aby sám odemkl a podíval se, co je za problém. Mezitím jeho žena znovu zabušila.

„Prosím tě, Ireno, nebuš do těch dveří, však já odemknu.“

Odemkl.

Když vešli do kuchyně, překvapil je příšerný zápach. Paní Hájková si dala ruku před ústa a přivřela oči. Její manžel zachraptěl.

„Ježíši, co je to za smrad? Dominiku?!“ zavolal. Nikdo se ale neozval. „Dome!“

Pomalou vcházeli do ložnice. Otevřel dveře a první, čeho si všiml, byla postel, obrostlá nějakou zvláštní barevnou houbou. Zápach v místnosti zesílil, až pana Hájka nabralo ke zvracení. Chvilí stál jako přikovaný, neschopný si uvědomit, co vidí. Pak ale vešel dovnitř a oněměl.

Jeho syn ležel na zemi pod židlí u psacího stolku. Kolem něj se rozlévala načernalá kaluž smrduté vody a tvář měl zabořenou přímo v ní.

„Dominiku!“ vykřikl zděšeně a přiběhl k synovi. To už mu byla v patách jeho žena. Vyjekla a rozběhla se za ním. Spolu obrátili synovo tělo do stabilizované polohy. Jeho matka se rozvzlykala, protože její syn krvácel z tržné rány na čele. A pak to uviděli...

Jeho ústa...

Z úst mu vyrůstaly podivné černé žilky, které se táhly až k hrudníku a mezi nimi čouhal červenožlutý klobouček s temně hnědým středem.

Paní Hájková se zhluboka nadechla, přičemž jí zapáchající vzduch projel hrdlem jako doušek nechutně lepkavé hmoty, a rozkřičela se...

U Trollí hlavy

Jana Slaninová

Celé věky bylo U Trollí hlavy skvělé jídlo i nocleh. Scházeli se v ní vznešení elfové, trpaslíci a lidé. Všichni pěkně pohromadě a v dojemné shodě bez nesvárů nad korbely vína, piva a chutnou pečení, či skvělou polévkou. Tak tomu bylo, díky hostinskému papá Miglovi, do doby zcela nedávné.

Ovšem na úvod je dlužno poznamenat, že láska sice někdy dělá zázraky, ale v některých případech zkrátka člověka oslepí a on začne vyšlapovat, jak mu objekt lásky velí.

Trpaslice Vanda je vnadná žena. Jistě. O tom není nejmenších pochyb, když jste sám trpaslík a milujete vousaté a chlupaté ženy se silou býka. Jak k lásce k ní přišel papá Migl, můžeme pouze spekulovat. Běhá kolem Vandičky, jak jí říká, jako pejsek a toká jako tetřev. Tím pádem má na zřeteli pouze Vandino blaho a zákazníci se můžou jít bodnout.

Také se začíná proslýchat, že za zády papá Migla Vanda pěstuje obchod s různými nebezpečnými osobami, a ještě nebezpečnějšími artefakty. Jídlo, které podává, není k jídlu, pití je mdlé nebo zkyslé, ale hostinský má na pysku blažený úšklebek a jeho kdysi jasné oči jsou vodnaté, krhavé a planou podivnou vášní. Jako kdyby byl očarovaný. A poklidné souznění elfů, trpaslíků a lidí vzalo za své. Kdo může, vyhýbá se Trollí hlavě, jak to jen jde, když nechce přijít k úrazu. V tom lepším případě.

Pocestných sem zabloudí pomálu, jelikož šeptanda na cestách funguje lépe, než holubí pošta. Inu, pojďme se podívat, kdo v hostinci momentálně sedí. Elfí nedochůdce, které je u svých odstrkováno, ale zde má zřejmě méně pozornosti, než na dvoře svého otce. Žmoulá tuhou pečení, která je příliš i na jeho ostré zoubky.

„Hej, špičatý ucho! Zazpívej nám něco, aby se nám líp pilo!“ Huláká na něj Zinghel, který šéfuje bandě podvodníků všech možných ras.

Elfík má nazelenalou pleť a při výzvě ještě víc zezelená. Jedná se o klasičké elfí rozpaky, ale Zinghel, mohutný trpaslík s býčí šíjí, je ignoruje a jde vrávoraným krokem přímo ke stolu, kde Eniel dělá, že se ho řvaní netýká.

Mohutná tlapa trpaslíkova spočine těžce na Enielově koleni. Je mu špatně ze společnosti bandy rváčů, je mu úplně zle z hluku, kterým je vyzýván k něčemu, co jeho rasa miluje, ale on z duše nenávidí.

Také smrad ze Zinghelovy huby je téměř vražedný, jelikož hojné dávky česneku v nevábné polévce jsou příčinou, že spolu s alkoholem tvoří kladivo na veškeré čichové buňky. Enielovi se chce zvracet a barvou připomíná pěkně vyzrálý žabinec. Drží se za kraj stolu a v posledním okamžiku získá spásný nápad. Sípavě zašeptá směrem k trpaslíkovu tlustému chlupatému uchu:

„Šššpatně ssse mi mluví, mám nachlazený hlasssivky. Sspal jssem v noci v lesse bez ssvého pláššště.“

Trpaslíkovi bleskne zlostně v očích, ale spokojí se pouze s herdou do Enielových zad a s důrazným doporučením:

„Tak sem nelez, špičatý ucho, když nemáš hlas. Třeba bych si tě moh splíst s komárem a byl bys v tu ránu na kaši. Jasný? A ostatní by ještě po tobě mohli vesele zarajtovat, že je o jednoho pisklavýho sosáka míň.“

Za halasného řevu a povzbuzování se Zinghel vrací ke svým kumpánům. Když je na půli cesty zpět ke svému stolu, otočí se na Eniela a významně ukáže pod krkem palcem řez, kterým by si to mohl s elfím mládětem vyřídit jednou pro vždy.

Eniel se stáhne ještě víc do sebe a dál dělá, že neexistuje. Snaží se nevnímat si, když mu sem tam přistane na hlavě nebo zádech kus kosti, případně shnilé rajče nebo cibule. Pořád lepší, než doma. Tam si užil bití skoro od všech. Zdánlivá vznešenost elfů je totiž pouhým pozlátkem pro veřejnost. Doma jsou stejně krutí a nelítostní, jako kterákoli z ras.

Eniel se rýpe dál ve svém talíři a usrkává vodu smíchanou s kyselým vínem. Svět se scvrknul na talíř, lžíci a kousek stolu, na jehož konci sedí. Jeho černé myšlenky našťěstí nejsou pro ostatní viditelné. Ale ne pro všechny. Než vešla, všechny louče téměř zhasly. Nečekána dorazila k papá Miglovi černá elfka Alilah. Pověst má tu nejhorší, jakou byste mohli na světě pohledat.

Bojí se jí všichni. Jakmile je spatřena mezi dveřmi, hluk v knajpě ustane. Skoro by bylo slyšet pírkó k zemi padat, jak ohlušujícím se ono ticho v její přítomnosti stává. Nikdo se neodváží pohnout. Všeobecně je známo, že černé elfce nečiní problém kohokoli zmrazit jediným pohledem nebo z něj udělat hromádku čadících uhlíků. Prostě podle toho, jakou zrovna má náladu.

Tentokrát však nenechává nikoho na pochybách, že je pekelně dopálená. V očích jí planou ohně, ale snaží se zatím nic a nikoho nepodpálit. Mávne rukou a prohlásí: „Nenechte se rušit, hovada. Jsem zde pouze na skok.“

Ticho se zdálo poněkud zesláblým, až nakonec hovor znovu započne a hluk opět nabírá na obrátkách. Alilah se vydá ke stolu, kde vidí schlíplého chlapce, který by se nejraději v ten moment propadl do země. Není mu vůbec přáno. Černá elfka se posadí na konec stolu hned naproti Enielovi.

Mlčky si jej měří a čeká, až se přikolébá papá Migl. Ten si dává na čas, ale když stojí před Alilah, vysekne neumělou poklonu a třesoucím se hlasem se ptá:

„Bude libo pečeni, nebo polévečku? A víno, medovinu, nebo pivo?“

Elfka se na něj zamračeně dívá a řekne: „Ty myslíš tuhou krávu z minulého tejdne, která chcípala starostovi, již sotva žvýká tenhle mladíček, nebo tu smrdutou břechku, kde česnek maskuje hnijící zbytky, co do toho humusu naházela tvoje podařená Vandička?“ zavrčí nelibě a značně ironicky.

Papá Miglovi jezdí ohryzek nahoru a dolů, jak polyká, aby se dokázal ohradit a hájit svou milovanou partnerku, ale není mocný slova. Také možná proto, že Vanda za pípou rudne vzteky, protože černá elfka pojmenovala nahlas fakta, která se zatím nikdo neodvážil vyslovit. *Ale to bych se na to podívala! Přece si nenechám kazit kšefty. A na jídle zrovna nevydělávám!* zuří Vanda v duchu a chystá se do akce. Ovšem. Potřebuje ke svému dílu vhodné kulisy.

Nasupeně se hrne k Alilah, odstrčí papá Migla, až ten zavravorá. Dá si ruce v bok a začne na černou elfku sypat jednu nadávku za druhou. Domnívá se, že její taktika nemá chybu. Na chlapy většinou platí její zuřivost a váha (nejen) osobnosti. Ovšem ne tak na tu, které jest zde spíláno.

Pohrdavě a s despektem, ačkoli lehce pobaveně si prohlíží Vandinu mohutnou hrud' a rudý knír, který se zlostně pohybuje v rytmu ječení trpaslice. Alilah se pomalu postaví a donutí Vandu vzhlížet k ní hodně vysoko. Ve světle elfčina stínu začíná Vanda lehce vadnout a polevuje v metání urážek, které není slušné vůbec opakovat, natož je zvěčnit perem.

Nakonec zkusí, ale opravdu pouze zkusí proti Alilah vrhnout kletbu, za kterou v Jeskyni mágů zaplatila notnou sumu zlatáků a nádavkem navrhc ještě žejdlíkem své krve. Díky kletbě svázání, nebo chcete-li spojení, dokázala dosud ovládat černý trh s magickými artefakty a krytí hostince se zkrátka hodilo, když se zde běžně setkávali lidé všech ras. Na elfku však její koupená magie nestačí.

Jediným mrknutím oka sejme Alilah ze všech přítomných Vandino prokletí svázáním. Ti naráz ztuhnou. Kromě kluka. Elfka pouze udiveně povytáhne obočí, když tento fakt zaznamená, ale nemůže se Enielovi víc věnovat, poněvadž Vanda bleskem vytáhne svou dýku a skočí po té, která jí odebrala dar kletby. Odvaha útočnici sice nechybí, ale pro Alilah je pouhým červem.

Uhne ladně do boku a rozjetá trpaslice náhle smykem skončí v krbu, kde hoří smolná polena. Jediné, na čem kdy Vanda nešetřila, se stává zkázou. Příšerný jekot a smrad spáleného masa zaplní celou místnost a hosté s jekotem prchají. Až na jednoho. Vlastně dva. U stolu sedí, jako přikovaný elfík, drží se stolu, jako by zrovna neviděl, jak vlna magie uchopila trpasličí ženu a doslova ji usadila uprostřed hořícího krbu.

Papá Migl stojí uprostřed svého hostince a zmateně se rozhlíží okolo. Když pohlédne do krbu, kde se krotí zbytky Vandina těla, ani to s ním nehne. Pouze se udiveně zeptá Alilah:

„Proč házíš odpadky do mého krbu? Nejsi právě v nejzdořilejší náladě, Ali. Kdo má ten binec potom uklízet?“

„Vážně, Migu?“ otáže se familiérně hostinského. „Skutečně nemáš ani páru, co se to s tvým podnikem vlastně stalo? Byls svázanej, jako nějakej školák! Pche! První ženská, která se ti dostala do gatí...“ Odmlčí se a téměř soucitně na hostinského hledí. „No, asi dobře, že si tu ostudu nevybavuješ. Tak to zase dáme trošku do pořádku, ne? A tady mladej mi pomůže. Že jo, bráško?“

„Bráška“ se s očima rozšířenýma údivem podívá na Alilah, na papá Migla a těká mezi nimi očima notnou chvíli. Nejde mu do hlavy, proč ho černá nazvala svým bratrem. Vždyť je nejubožejší ze všech elfů na otcově dvoře, a tedy ve stálém opovržení. Hlodají v něm obavy, co tím elfka s nejhorší pověstí míní. Pokud má skončit jako Vanda...

Snaží se nenápadně a centimetr po centimetru sunout pryč od Alilah. Má však smůlu. Ona vidí zcela všechno.

„Nemysli si, že bys mi utekl. Tak se o to ani nesnaž. Jasný? Musíme teď vyčistit ten bordel, co sem Vanda natahala. A taky dát do pořádku všechno, co se tu za pár měsíců jejího působení pokazilo. Je tak, papá?“

Hostinský pouze kývá hlavou a v očích má slzy. Jeho milovaný podnik? Kam se poděl? Všechno je tu špatně. Náhle cítí všechny pachy, které nemohl skrze kouzlo vnímat. Čich mu jasně napovídá, že se tu vařilo z nedobrého. A navíc je jasné, že pití také nebylo poctivě podávané. Jak z toho ven? běží mu hlavou.

„Neboj, Migu. Od čeho máš starou známou, no ne? A tady mladej se taky bude činit, že, bráško?“

Obrací se zase na Eniela a jemu tuhne krev v žilách. Dumá, co tím černá myslí. Aby jí nezavdal příčinu jít mu po krku, zvedne se a jde k papa Miglovi, ukloní se a vznese dotaz: „Co mám dělat, pane? Kromě zpěvu nic neumím. Ale mohu se pokusit pomoci s úklidem.“

„To bys papá vytrhnul, ty nedochůdče. Rukama toho zde moc nezmužeš. Ale kouzlem bys mohl.“

„Neumím...“ chce se bránit elfí mládě před černou.

„Ale umíš. Vždycky jsi uměl.“ Tyčí se nad ním a propaluje jej očima. Jsou tak hluboké, že by se v nich mohl ztratit. Ale zároveň se strachem cítí něco zvláštního. Asi naději?

Alilah mávne rukou a ve vzduchu vytvoří zvláštní obrazec. V ten okamžik se začnou dít věci. Špína ze zdi mizí, kyselý pach zkažených pokrmů je ten tam a světlo loučí, zprvu matné, září, jako by se rozsvítilo slunce. Než se kluk naděje, bere ho černá za ruku a vleče ke sklepu. Chce se bránit, ale marně zarývá paty do země.

Ve sklepení máchne jeho průvodkyně malíčkem a rázem je kolem dostatek světla i bez loučí.

„Jak?“ ptá se, ale než stihne mrknout, zhmotní se uprostřed sklepa jakási obludnost.

„Co žádáš, má paní?“ vysloví „to“ naráz několika ústy a klaní se Alilah.

„Odnes všechno, co je zde shromážděný, do nitra hory Sanech. A hlídej artefakty líp, než draci. Všechno jsou to nebezpečný krámy, který nemají spatřit světlo světa.“ Obrátí se k Enielovi, který celý zkoprnělý není schopen slova ani pohybu.

Když „to“ zmizí i s „krámy“, uleví se chlapci značně a upře svůj zrak na strašlivou bytost, která jej drží za ruku, jako kdyby se znali odjakživa. Ona shlédne dolů a najednou z ní sálá laskavost a něha. Pohladí chlapce po tváři a řekne:

„Ještě dokončím, co je potřeba, aby U Trollí hlavy bylo zase dobře, a pak ti všechno vysvětlím. Jdeme.“

Nyní již bez odporu následuje tu, která se vůbec neprojevuje vůči němu zle. Jako by se někde něco pohnulo v jeho podvědomí a cosi, čemu zatím neumí dát jméno, se dere ven. Otřese se, jak mu přeběhne mráz po zádech. Chtěl by vidět jasně, co mu ukryté myšlenky říkají. Ale neslyší je. Ne jasně.

Nahoře se pomalu začínají trousit lidé z okolí, které přivábila muzika. U krbu, kde není po Vandě ani památky, sedí muzikanti a hrají, až se strop

lehce třese. Lokál se pomalu zaplňuje a papá Migl běhá okolo hrnců, pípy a hostů, jako by byl posedlý. Ale není. Je to jeho obvyklé minulé já, které se zase vrátilo, když Vandina kletba vylétla spolu s ní komínem.

Snad nebudou od té špíny umazané hvězdy, pomyslí si Eniel a škrábe se za špičatým uchem, protože ničemu nerozumí. Zdá se, že je poprvé v životě pro někoho skutečně důležitý. Viditelně pookřeje, k čemuž přispívají i vůně, které způsobují shromáždění slin na jeho jazyku, který zná pouze pokrmy určené psům nebo nevídaným hostům.

„Máš hlad, prcku?“ otázka se Alilah a zároveň pokývne hlavou. „Jasně, že se ptám? Pojd'. Sedneme si, ačkoli to nebylo původně v plánu.“

Posadí se u stolu, který je nejbližší výčepu, a papá Migl pouze kývne a jde dozadu. Když se přibližuje, z pohárků, které nese, se line vůně, která je Enielovi povědomá. Velmi povědomá. Netuší, co je to za lahodu, ale napije se rudé tekutiny zhluboka. V ten moment mu žilami vystřelí myriády informací, které čekaly za oponou nevědomí.

Je to, jako úder na solar. Jako rána bičem přes holá záda. Jako sůl do otevřené rány. Zatraceně to bolí, ale zároveň je v onom stavu značná úleva. Už ví, kdo je! Ví, proč pro něj černá elfka přišla. Jeho zelená barva mizí a pleť získává krásně slonovinový nádech. Má stejnou barvu jako Alilah. A také je mu jasné, že ji musí okamžitě zabít.

Nepřišla mu pomoci. Uzdravila svět kolem, ale jeho čeká osud horší než Vandu. Je pouhým obětním beránkem, který má skončit na hostině jejich lidu, jako hlavní chod při příchodu novoluní Černého věku. Nebojí se. Je nabitý vztekem a vši silou své mladé a divoké magie. Nedovolí! Ne! Je konečně svým pánem!

Ve chvíli, kdy zasekne do Alilah svou moc, vidí, že nejhroživější černá elfka pouze bez hnutí sedí, usmívá se na něj a když z ní vyprchává magie i život, řekne pouze:

„Výborně, bráško. Ne, že bys nebyl k sežrání, ale nechci pro tebe takový osud. Ted' už se jenom nenech chytit. Odted' jsi na všechno úplně sám.“

V okamžiku je klamný pocit vítězství pryč a Eniela zasáhne slovo „sám“ přímo do srdce, ze kterého se vyleje temnota pohlcující celý svět.

U Trollí hlavy je dnes nával. Černá elfka dostala na frak a všichni slaví. Pro samý jásot všem uniklo, že k oslavám není a nebude jediný důvod. Černý elf odchází pod pláštěm noci a i hvězdy jímá hrůza z věcí budoucích...

Aurora

Karolína Kotová

Krajina venku ubíhala, motor vznášedla tiše hučel a v kabině panovalo ticho. Těžké ticho, podmalované vtíravým pocitem stesku a bolestné touhy vyrazit ven, mezi husté stromoví. Dotknout se hrubé kůry a cítit, jak pod ní tepe život.

„Víš, myslím, že děláme chybu,“ ozval se Gustav.

Karil stiskl páku řízení, až mu na ruce zbělely klouby, a tiše zaskřípěl zuby. Normálně ho řízení uklidňovalo, zvláště při návratu po úspěšném lovu, ale dnes navyklé pohyby neplnily svoji roli tak jako obvykle, takže neměl nejmenší náladu cokoliv řešit.

„Jsme lovci. Lovíme divoké. Za to nás platí,“ ucedil.

„Jasně, jasně, já vím. Ale stejně...“

„Chceš se vrátit do města s prázdnou? To chceš? A žrát budeš co? Okoušeš si nehty? Centrální energetické je fuk, jak moc ses snažil a kolik tě stálo všecko vybavení. Když přivlečeš doutnavku, zaplatí tě za doutnavku. Když lapíš blikala, dostaneš prachy za blikala.“

„Tohle ale není ani doutnavka, ani blikal...“

„A když přitáhneš s prázdnou klecí a dojemnou historkou, chápavě tě poplácají po rameni a pak tě kopnou do zadku. A než stačíš plavným letem přistát, najdou si někoho, kdo jim dodá alespoň toho blikala,“ nenechal se zastavit Karil. Jeho tón nepřipouštěl odpor a Gustav raději zmlkl, i když z pohledu, který upíral před sebe, jasně vyplývalo, že přesvědčený rozhodně není.

Karil v duchu zaklel a pokusil se soustředit na cestu. Ještě pár hodin, než dosáhnou bariéry, ohraničující jediné město kolonie Perdita. Jediné, ale rostoucí a plné života, a to hlavně díky nim. Díky lovcům, kteří jsou ochotni vyrazit do divočiny, aby zajistili zdroje nutné pro udržení jeho provozu. A že jich bylo potřeba hodně. Ze zprvu strohé základny, vybudované kolem dolů, zásobujících planety unie lithiem, dnes byla kvetoucí metropole, která měla s původní důlní osadou pramálo společného. Dnes lidé vydělávali daleko víc na turismu než na pomalu vysychajících dolech. Zdejší atrakce byly rozmanité

a levné, a to právě jen a pouze díky zdroji energie, který místní objevili spíš náhodou, ale který nyní poháněl s minimálními náklady celé město.

Karil zabloudil pohledem dozadu, kde byla umístěná klec určená na úlovky. Klec sice byla stíněná proti Volání pralesa, jak se všeobecně říkalo mámivému vlivu divokých, ale dokonale to nebylo. Ani nemohlo, pokud měla ještě být přenositelná. Normálně její stínění stačilo, ale jejich dnešní úlovek byl silnější než cokoliv, na co dosud narazili. Začínala ho bolet hlava, jak se snažil si ho udržet od těla. Ale ani ho nenapadne, aby ho snad kvůli tomu pustil. Když jim skoro po týdnu marného pátrání spadl doslova do náruče, považoval to za milost nebes. Ještě nikdy jim netrvalo tak dlouho najít nějakého divokého. Zásoby pomalu docházely a on už se pomalu začínal bát, že se budou muset vrátit s prázdnou. A přesně v tu chvíli jim vlezlo přímo do pasti něco takového. Energie, kterou z něj budou v Centrální schopni vycucát, bude stačit pro celé město minimálně na půl roku. Možná i déle. Jen ho tam musejí dopravit. Párkrát se zhluboka nadechl a vytáhl na popředí myslí představu, co všechno si za tenhle výdělek pořídí. To trochu pomohlo, přinejmenším na vábivé vlny přicházející odzadu. Na Gustava bohužel ne.

„Stejně se mi to nelíbí. Vždyť se na něj podívej. Všechno, co jsme doteď vozili, byly jen takový smotky světla, co se snažily vypadat jako nějaká kytky nebo tak, ale tenhle? Vždyť on vypadá, vypadá...“

„Vypadá jako pokažené kaleidoskop,“ ušklíbl Karil. „Bolí mě oči, když se na něj pokusím zaostřit.“

„To jo, ale zároveň z něho mám takovej pocit, no, skoro jako by věděl –“ nevzdával se Gustav, ale Karil ho ani nenechal domluvit.

„Věděl co? Hoď se do klidu, chlape! Seš akorát utahanej a přecitlivělej, nic víc. Přece víš, že divoký nejsou víc než blbý paraziti. Co tě zase draplo?“

Gustav jen trhl rameny. Jako každé místní děcko, i on absolvoval v rámci výuky hodiny planetárního ekosystému, takže samozřejmě věděl, jak jsou popisováni divoci. Jako parazitní organismus bez vlastního vědomí, tvořený víceméně čistou energií. Parazitní energetický uzel – tak to vědci nazvali. Prostě se přisaje na nějakou oblast a čerpá z ní energii pro vlastní existenci. Ti silnější navíc ještě lákají do svých osidel různé živočichy, které pak vstřebávají, tedy jejich energii. Nebo tak něco. Gustav se tím nikdy zrovna netrápil, přinejmenším do nedávna.

„Totiž, já četl takový článek od jednoho biologa, co zkoumá místní přírodu,“ pokusil se vysvětlit svoje dilema Karilovi. „A v tom článku se psalo, že jsme to možná pochopili úplně špatně. Že jako možná nejsou nevědomí paraziti, ale řízené projevy vědomí pralesa. Jako že společného vědomí, víš. Přirozené uzly obstarávající přesun energie mezi jednotlivými živočichy a rostlinami. Tak nějak to tam psal. A taky tam psal, že jejich masivní odebírání může způsobit nerovnováhu, případně vyvolat od toho spojeného vědomí protiakci.“

„Kecy v kleci,“ mávl Karil rukou. „Společné vědomí. Cha. Moc čteš a málo se bavíš a leze ti to na mozek.“

Gustav se rozhodl dál nedohadovat. Karil byl zjevně přesvědčený o své pravdě a nehodlal o ní diskutovat. Vlastně mu to docela záviděl. Ještě nedávno na tom byl podobně, ale pak četl ten zatracený článek a v hlavě mu začaly hlodat pochybnosti. A jejich dnešní úlovek tomu jen dodal. Snad proto, že byl jiný než všichni divocí, co dosud viděl.

Divocí, mozek mu poslušně dodal další informace. Podle starých záznamů jich původně byla planeta plná. První osadníci jim říkali bludičky, podle mihotavého světélkování, které je utvářelo. Se svými jmenovkyněmi měla tahle zelenavá světla společnou ještě jednu věc – matení smyslů. Kdo se k nim přiblížil příliš, byl zachycen nezdolnou touhou zahodit všechno a odejít hluboko do lesů. Než se lidé naučili před nimi chránit, mnoho horníků pohltila bující zeleň oplétající planetu jak živoucí síť. Už to vypadalo, že bude nutné kolonii uzavřít, když nějaký zarputilý vědec objevil nejen jak utlumit opojný vliv bludiček, ale i jak je spoutat a využít jejich energii na výrobu ochranné bariéry, která osadníky chránila proti Volání pralesa. Byla v tom určitá spravedlnost. Síla jedněch divokých je chránila proti volání druhých.

To o té spravedlnosti byla vlastně Karilova oblíbená hláška.

„Je v tom vyšší spravedlnost a my jsme jen její provozovatelé,“ říkával s oblibou, nejčastěji když zapíjel další úspěšný lov.

Gustav si vyčerpaně promnul spánky. Jo, kdyby energie divokých napájela opravdu jen nutnou bariéru, bral by to nejspíš stejně. Jenže dneska z ní čerpalo celé město, velké a nenasytiné, dožadující se další a další potravy. A divokých ubývalo. To bylo vlastně jediné, čím si byl Gustav aktuálně jistý. Když začínal s Karilem jezdit na lov, nebyl problém chytit doutnavku, která své tvary vykreslovala vlnícím se jasně zeleným světlem. Hlouběji v divočině

pak často narazili i na ohnivce, obklopeného žlutozeleným plamenem s bělavými špicemi. Poslední dobou ale byli rádi, když našli blikala – nevýrazný roj zelenkavých světlušek. Blikal byl energeticky tak ubohý, že ho lovci normálně ignorovali jako podměrečný úlovek. Alespoň donedávna. Posledních pár lovů byli rádi i za něj.

Pořád ale během pár dní chytili alespoň něco, ale tentokrát jako by prales někdo vymetl. Kolik dnů nezahlédli ani světýlko, ačkoliv se nořili stále hloub a hloub mezi rozložené stromy. Nakonec se dostali do míst tak vzdálených od města, že do nich pravděpodobně dosud žádný lovec nezavítal. Gustav se tam necítil dobře. Pořád se mu vracel svíravý pocit, že někdo sleduje každý jejich krok a váží ho na neviditelných vahách.

Karilovi o tom nic neřekl, připadal by si před starším kolegou hloupě. Raději mu pomohl připravit past, poslední, kterou s sebou měli, ačkoliv ani tady to nevypadalo příliš nadějně. Les kolem byl stejně tichý a tmavý jako dosud. A pak se objevilo světlo, jaké ještě neviděli. Kam se hrabe ohnivec. V první chvíli to bylo jako sledovat supernovu. Oslňující a ničivé. A pak past sklapla a naskočily ochrany, které záři divokého účinně ztlumily. I tak chyceného divokého obklopovala aureola světla, připomínající polární záři a uvnitř ní...

Snad je opravdu jen nevědomým obrazem bez citů a vůle, zadoufal Gustav. Koneckonců, nechal sebou manipulovat bez známky odporu, povolnější než dobře nažhavený ohnivec.

Gustav potlačil chuť se otočit a znovu se pokusit určit, jak přesně pod míhotavým světlem jejich úlovek vypadá. Ne kvůli tomu, že měl Karil pravdu, co se stability obrazu týkalo. Hlavním důvodem bylo, že bez ohledu na tvar, jaký zrovna měl, jedna věc na něm zůstávala pevná. Dva temné body, nepříjemně připomínající oči, hluboké a fascinující. Jediný pohled do nich se mu zaryl hluboko pod ochranou slupku, kterou si vybudoval během let strávených lovem. V tom pohledu bylo... bylo...

Ne, nedokázal ani sám pro sebe popsat, co v něm bylo. Kdyby to musel zkusit, určitě by použil taková slova jako obrovský nebo mocný. A taky starý. Možná dokonce prastarý. Upřel pohled na krajinu ubíhající za okny vznášedla. Některé stromy byly prostě obrovské. Musely tu růst stovky, možná i tisíce let. Při pohledu na ně mu nedělalo problém uvěřit, že by mohly mít i vlastní vědomí. A kdo ví, jak se taková věc jako myslící strom může projevovat?

I proto teď vytrvale protestoval a tlačil na svého společníka.

Karilova ochranná slupka byla ale očividně mnohem silnější. Snad že byl lovcem o dobrých pět let déle, snad že ho mnohem víc zajímal zisk z lovu, na rozdíl od Gustava, kterého k tomuhle povolání přitáhla hlavně zvědavost na svět za bariérou. Každopádně blondatý muž v křesle pilota sice svíral páku křečovitěji než jindy a pozoroval cestu před vznášedlem s urputností buldoka, ale že by se chtěl vzdát úlovku, na to rozhodně nevypadal.

Gustav si znovu promasíroval spánky. Podivné bylo, že ačkoliv volání divokého odzadu cítil opravdu silně, neměl zvláštní nutkání s ním něco dělat. Vnímal touhu cítit tep lesa pod rukama, ale v té touze bylo pevně zakotvené i vědomí, že teď to nejde.

Teď ne. Teď ještě ne.

Gustav sebou trhl, když mu ta slova proběhla hlavou. Kde se vzala? Karil se věnoval řízení, pohled zarytý do cesty před nimi. Ten určitě nic neříkal.

Leze mi to na mozek, usoudil nakonec mladší lovec. Dovezeme tohohle domů a končím. Odcházím. Tak. Definitivně a nenávratně odcházím.

O zmizení Gustava Boroměje, který se ztratil v hlubinách pralesa, proběhla zprávami jen krátká noticka, a to ještě jen proto, že patřil ke dvojici, která objevila novou úroveň divokého, později zvaného Aurora. Koneckonců, povolání lovců je rizikové a podobné věci se stávají. Reportérka se ve zprávě zmínila, že jeho letitý kolega a přítel Karil Valenko je zlomen bolem a nechce se k celé situaci vyjádřit.

Pravdou ale bylo, že Karil byl docela sprostě opilý pod obraz. Do toho stavu se přivedl během oslavy úspěšného návratu z posledního lovu a od té doby se v něm udržoval, přestože už dávno nebylo co slavit. V alkoholu utopil veškeré peníze, které získal za dovezení tak vydatného zdroje energie, i zbytek naspořených z předchozích lovů.

Když finance došly, zmizel Karil také, i když nikoliv v pralese. S poslední lahví toho nejsilnějšího, co sehnal, nasedl do vznášedla, vypnul veškeré ochrany a plnou silou s ním najel do nejbližší zdi. Poslední, co řekl, bylo: „Mě nedostaneš.“ Ale jednak ho nikdo neslyšel a jednak tou dobou město trápily docela jiné problémy než sebevražda jednoho opilce. S lidmi se dělo něco zvláštního. Nejprve opustili planetu turisté, neschopní vysvětlit, co

je žene pryč, ale pevně rozhodnutí se sem nikdy víc nevrátit, a místní obyvatelé houfně propadali splínu a bloudili ulicemi jako tělo bez duše. Po pár dnech pak jeden po druhém opouštěli bezpečí městských hranic a nikdy víc se nevrátili.

Vůdcové města po prvních takových zmizeních rozkázali zesílit bariéru kolem kolonie, na úkor zábavních podniků, které beztak zely prázdnotou. Nijak to však nepomohlo, stejně jako pokus uzavřít výstupy z města a jeho opuštění dovolit jen prověřeným osobám. Elektronika jako by nové naprogramování vůbec nevzala na vědomí, nadále propouštěla za bariéru kohokoliv.

Mezi těmi, kteří ještě odolávali davové depresi, se záhy začala šířit panika. Ti, kteří si to mohli dovolit, se houfně hrnuli k terminálu mezihvězdné přepravy, ale naděje k úniku mimo planetu zhasla jak plamének sirky ve větru, když přístroje odmítly komunikovat se svými operátory. Elegantní turistické lodě i soukromé čluny, ba i nákladní rakety zůstávaly ve svých docích, nehybně se vysmívajíc marným snahám je uvolnit ze sevření planety. Čluny vyslané Hvězdnou aliancí neobdržely od terminálu žádnou odpověď na žádost o přistání a ty, které se o něj pokusily i bez svolení, do jednoho havarovaly.

Po několika takových pokusech byla na planetu uvalena přísná karanténa a byly zapovězeny veškeré pokusy ji kontaktovat. Město mezitím utichalo a jeho světla zhasínala jako jiskry v chladnoucím popelu.

Poslední světlo zhaslo roku tři tisíce sedm set dvacet mezihvězdné éry, přesně pět let, tři měsíce a šest dnů po zapojení entity zvané Aurora do energetického systému. Toho dne utichl šepot posledních strojů a uvnitř budovy, která kdysi bývala centrální rozvodnou, se s jemným úsměvem poslední ulovený divoký rozplynul v praménkách světla. Drobné jiskérky se rozběhly sítí, zanechávaje za sebou jen drobící se zbytky kabelů, kdysi napájejících město. Bariéra se s mámivým zamíhotáním zhroutila a kolonii, která si před lety bezostyšně uzurpovala kus země, na niž neměla nárok, pohřbila zeleň. Povrchem ulic prorazily stromy a po zdech domů se dovádívě rozběhly liány. Země znovu patřila pralesu, prosvětlovanému mihotavými plaménky bludiček.

Wegomle

Lucie Peřinová

Při dobývání Galie dorazil Caesarův legionář Silvius Brabo se svou družinou k řece Šeldě, kde v kamenné věži přebýval obr Druon Antigoon. Obr požadoval po všech, kdo chtěli Šeldu překročit, mýtné, jinak si museli utnout ruku a vhodit ji do řeky. Brabo se této dani odmítl podvolit, Druona přemohl, zabil a jeho useknutou ruku pak hodil do Šeldy na znamení nově dobyté hranice. Na místě kamenné věže vybudoval město Antwerpen – podle holandského *hand werpen* = *ruku hodit*.

(lidová pověst o vzniku města Antverp)

Bolí mě oči ze světla.

Od slunce? Ne, to by těch slunců muselo být aspoň šest. Asi to bude z rozjásaných barev obzoru přede mnou, kde se kýčovitě tyrkysové moře spojuje s nebem plným obláčků jak z cukrové vaty. Průzračná modř vody mi připomíná spíš Plitvická jezera, ale na tropickém ostrově jsem nikdy dřív nebyl, takže co já vím?

Kde to vlastně jsem?

Pláž s jemným pískem a lesíkem palmových stromů slibuje lokalitu jako Karibský ráj. Kam až dohlédnu, nikde nikdo. Mezi mnou a vlnami je ještě dobrých sto metrů. Nebo deset? Nebo kilometr? Proč nejsem schopný odhadnout vzdálenost, aspoň přibližnou?

Kousek ode mne se ve vánku pohupuje trs pampové trávy a za ním registruji nepatrný šedý stín. Krysa! Chvíli setrvá v klidu, aby se neprozradila, ale když vidí, že ji upřeně pozoruji, rozhodne se pro úprk do palmového lesíka. S údivem zjišťuji, že palmy změnilly listoví na jehličí a staly se z nich přímořské borovice. I krysa se mi zdá o dost větší, než byla před chvílí. Taková *krysa neobvyklé velikosti* jako v Princezně Nevěstě. Než si však stihnu prohlédnout to obří tělo do detailu, dojde k další změně: protáhnou se mu nohy, na

všech čtyřech se objeví dvouprstá kopýtka, hnědou srst pokryjí bílé puntíky. Koloušek skáče rozpustile ke keři na konci pláže, kde na něj čeká maminka srna. Nebo laňka? Lovím v hlavě mnemotechnické pomůcky, zda se jedná o příbuzné jelena, nebo srnce, ale rozhodování mi oba překazí tím, že dvěma ladnými skoky zmizí v lesíku. Tentokrát listnatém – i když pořád tom samém. Stromy se totiž znovu proměnily, nyní v baobaby a v husté křoví z myrhovníků a akácií. Vyhlížím, ze kterého keře znovu vyskočí kolouch s laní. V místech, kde čekám jejich hlavy, se však loudavě zjeví vybouleniny kolen. A mezi nejvyššími větvemi džungle se vynoří hlavy – dvou žiraf.

Z této další transformace pozorovaného zvířete se mi pomalu rozsvěčí. Žirafy, které mají na krcích růžové skvrny se zlatými okraji a uprostřed čela se jim skví jeden jako rozinka maličký roh?

Mám zcela jasno.

Mladá žirafa se ke mně sklání, jako když čeká, že jí podám do tlamy nějaký pamlsek, a pak mi svým modrofialovým jazykem překryje celý obličej. Není to nijak odporné, jazyk je suchý a voní po dezinfekci. Což je pro mě ona pověstná poslední kapka a řeknu nahlas heslo, které mám pro podobné případy: „No, chlape, tak to by stačilo, budeme vstávat, ne?“

Heslo mě vždycky zaručeně okamžitě probere. Někdy se ještě znovu vracím na „místo činu“ a seabemrskáčsky si nechávám dozdát pokračování nebo vylepšenou variantu snu. V té dnešní fantaskně infantilní záležitosti ovšem déle setrávat rozhodně nechci. Jak se mi vůbec něco takového mohlo zdát, když fantastiku přímo nesnáším?

Včera u piva se ale vedla nejedna fantasy diskuse. Některé mě dokonce i zaujaly, obzvláště ty o starověkých bájích z vlámské mytologie. Třeba když jsme testovali silné pivo Gouden Draak, přišla řeč na legendu o zlatém drakovi na gentském Belfortu. Nebo když nám v jednom baru naservírovali misku mandlových sušenek ve tvaru ručiček, dozvěděli jsme se, proč mají Antverpané v městském erbu ruce. Ale ostatních diskusí, které se týkaly spíše filmových a knižních klasik, všech těch Tolkienů a Pratchettů, jsem se se svými omezenými znalostmi aktivněji neúčastnil. To jsem s radostí přenechal Anetce a jejímu kamarádovi Bramovi, taky o generaci mladšímu než já. Před letními prázdninami byl na výměnném pobytu od Erasmu u Anetčiny rodící, teď na oplátku pozval Anetku na prodloužený víkend do rodných Antverp. Nehodlal jsem pokoušet štěstí

a vehnat svou dıvku do naručí takovému kolouškovi, proto jsem se nabıdł, že jí budu dělat garde.

Bram nám nachystal bohatý program. Prvním bodem hned po přiletu byl právě noční tah vyhlášenými bary a puby, ve kterých nás hostil jedním pivem za druhým. Sám nepil, protože nás poté musel odvést k sobě domů, do jiného městečka ještě kus za Antverpami. Ale díky tomu držel hovor na úrovni, neboť nám se už po několika pintách pořádně motal jazyk. Bram byl překvapivě sečtělý, plynulou angličtinou a jedním dechem nám podával informace o právě popíjeném ovocném krieku i navrhoval bruselské pamětihodnosti, které zítra určitě musíme navštívit. Rozhodli jsme se totiž jet do hlavního města, kde se snadno domluvíme anglicky, bez jeho doprovodu. Anetka hned o zıtřejším itineráři zpravila telefonicky i maminku, což s blížící se půlnocí nebyl zrovna nejlepší nápad, ale aspoň jsme na chvíli měli klid od jejího lehce opileckého filozofování typu: chtěli byste se proletět spíš na testrálovi, nebo na targaryanském drakovi?

Naštěstí náš dokonalý hostitel pochopil, že už máme nejspíš dost. Chtěl však náš večer stylově zakončit, a proto se na mě obrátil: „Víš, jak ses mě ptal, jestli je rozdíl mezi Vlány a Holand’any?“

S tajupným úsměvem vytáhl z kapsy pouzdro na brýle a ukázal nám v něm schované jointy a pár barevných pilulek. Pochopil jsem, že rozdíl mezi sousedními zeměmi není tedy – alespoň co se liberálního postoje k užívání drog týče – žádný.

Anetku polemiky o létacích příšerách okamžitě přešly. „Co se stane v Antverpách, zůstane v Antverpách!“ vykřikla bojovně a zapila jednu z pilulek posledním hltem trapisty.

Nechtěl jsem být za páprdu, a tak jsem stejně jako ona sáhl po zelené pilulce. Chutnala po grepu, byla cítit po medikamentech a na jazyku trošku šimrala, jako práskací prášek z lízátek. Uvolnil jsem se po ní možná víc, než bylo zdrávo, a uvědomil si, že tentokrát mám k Anetčině rozpravě taky co dodat. Vzpomněl jsem si na narůžovělé šupiny, psí obličej s úlisně přiblblým úsměvem a zneklidňujícím klidným dabingem Eduarda Cupáka a s lehce triumfálním tónem jsem Anetce vpálil: „Nejlepší na lítání je Falco!“

A pak už mám okno.

Jo, možná Cupákovi byly ty žirafy podobné. Takže odtud by mohl vítr foukat! Záhada prapodivného snu a příšerného bolehlavu vysvětlena. Bože! Radši už opravdu vstáváme, chlape.

Než jsem otevřel oči, chtěl jsem si je protřít od černé tmy s elektrickými hvězdičkami za víčky. Ale nešlo to, něco těžkého mi na nich leželo. Znovu jsem začal vnímat šum moře, teplý vánek, jemný písek pod bosýma nohama. S lehkou panikou jsem zjistil, že jsem zpátky, protože se mi právě z tváře odlepil modrofialový jazyk a já tak znovu pohlédl na jeho majitelku, mladší z žiraf v tropickém háječku.

„Přeji dobré probuzení,“ promluvila mladá způsobně a ukousla si pár šťavnatých lístečků z akácie.

„No, chlape, jak jsem řekl, to by stačilo, budeme vstávat! Takovouhle blbost si dozdvát nenechám.“

Zavřít oči.

Otevřít oči.

Kontrola situace – mladá se usmívá a přežvykuje akácii, jako by se neduhovalo.

Dobře, z nějakého důvodu heslo dneska nefunguje. Dám tomu tedy chvilku šanci, aspoň budu mít pro Anetku námět na hovor.

„Taky přeju dobrý ráno,“ odpověděl jsem tedy slušně mladé.

Hodila očkem po matce a obě dvě se rozvihňaly jak puberťačky v obchodě s erotickými pomůckami.

„To je ale wegomle!“ smály se, až jim slzy stříkaly z rozinkových rohů. Pochopil jsem, že mě ve své řeči považují za něco jako totálního kreténa v řeči naší, a uraženě jsem se posadil. Rozhlédl jsem se okolo sebe, abych si dobře prohlédl prostředí ztřeštěného snu.

Z růžovo-zlatých skvrn na žirafách se vyklubali roztomilí šnecci se zlatou nohou a růžovou ulitkou a připlazili se ke mně. Místo oslizlé cestičky za sebou nechávali drobné zelené kroužky. Připomínaly mi očkové cereálie, co si občas kupuju ke snídani. Žaludek mi zakručel hlady.

„No co, je to jen sen,“ povzbudil jsem se a jedno očko jsem si strčil do pusy. Nechutnalo zas až tak špatně, nahořklá chuť s chemickým ocasem, něco jako šumivý vitamín, i s tím bublavým efektem na jazyku. Spolkl jsem to s docela spokojeným výrazem, ale bezpuntíkové žirafy se zase mohly umlátit smíchy.

„Dáme dámu?“ zeptala se starší žirafa, ale mladší zavrtěla hlavou.

„Já bych radši *tic-tac-toe!*“

Za moment se rozezněl ohlušující zpěv. Nádherný song Sirény, který mi vehnal slzy do očí. Otočil jsem se po hlase a spatřil jsem něžně krásnou zebrou,

kteřá se na dva lokte ode mne procházela přerijní travou a zpívala tak procítěně, až z toho mrazilo. Vtom jí z předního kopýtka sklouzla podkova a zebra bezhlesně spadla na trávník. Kombinace černých a bílých pruhů vytvářela optický klam, kdy se tmavé proužky jako by rozpouštěly a stékaly zebře po bocích.

Jeden ze šnečků na mě vystrčil tykadla a zeptal se mě:

„Už to chápeš?“

„Jako proč se nemůžu probudit? Ne, nic tady nechápu.“

„Nacházíš se v jiné dimenzi svého vědomí. Tvůj mozek se brání přijmout to, co prožíváš v reálném životě. Proto tě poslal sem, abys utrpení snášel lépe.“

A tohle je zase co za snový žánr? Z Disney filmu jsme se přenesli do Matrixu?

„Chci se probudit! Nějak to přece musí jít. Štípni mě!“

Čím by mě asi šnek štípl? napadlo mě vzápětí, ale co je tady vlastně logické?

„Tvůj mozek je tak vykořeněný, že ani štípanec tě neprobudí. Chtělo by to mnohem silnější podnět, ale věř mi, vrátit se tam nechceš. Ne dřív, než bude po všem. Ber to celé tady jako takovou Objížd'ku. Zdlouhavější, ale bezpečnější.“

Objížd'ka! To už jsem přece slyšel! Krátce po našem experimentu s extází jsme nasedli do Bramova citroěnu a nechali se odvést. A po pár minutách cesty, u jedné odbočky s oranžovým dopravním ukazatelem, Bram právě zanađával: „Godverdomse wegomlegging!“

„Wegomle-co?“ uchichtla se sjetá Anetka.

„Á, sorry: zatracená objížd'ka. Tou bychom se k nám dostali snad až k ránu. Víte co? Vezmu vás jinam. Tady poblíž znám jedno parádní místo, kde občas přespávám, když nejsem autem.“

Ale kam přesně jsme nakonec došli, už zase nevím, přemohl mě mikroskopánek. Možná tedy, že šneček nekecá. Vybourali jsme se snad? Trpím teď někde v příkopě a pomalu umírám na vnitřní zranění? A spolknutá droga mě přenesla do sladkého stavu nevědomí?

„Co přesně se stalo?“ zeptal jsem se šnečka.

„Ukážu ti to,“ odpověděl zneklidňujícím klidným hlasem Cupáka, „ale mohlo by to pro tebe být těžké. Dívej se na to tedy jako na příběh jakéhosi Ondry.“ A promítl mi na své růžové ulitce, která se rázem zvětšila do velikosti kinoplátka, film.

Citroën přeřel malý most a zastavil na ostrůvku se starou vojenskou tvrzí, obehnaném kol dokola slepým ramenem Šeldy. Všichni tři vystoupili z auta a Bram je přivedl k jedné z budov z červených cihel a posvítil na ni baterkou z mobilu.

„Co tomu říkáte?“ otázal se nadšeně. Nízka stavba svým škeblovitým tvarem a střechou až k zemi zarostlou břechtanem připomínala hobití domeček. Měla své kouzlo, ale Ondra i Anetka se víc než na prohlídku těřili do pyřam.

„Tadaá!“ přidržel jim Bram těžké dveře a vpustil je dovnitř. Poprvé za celou dobu se usmál tak široce, až mu to odhalilo i horní řezáky. Ondrovi tím úsměvem připomněl jednoho herce z Harryho Pottera. Zrádného Petera Pettigrewa – Ronovu krysou.

Vzápětí se vysvětlilo, proč.

Jen co vstoupili do domečku, zakryl Ondrovi obličej modrofialový kapesník s ochromující látkou a během několika vteřin ho zbavil vědomí.

Když se po nějakém čase z chloroformového opojení probal, zjistil, že leží na operačním lehátku, překrytém jednorázovým, tyrkysově modrým prostěradlem. Na okraji lůžka ležela kupička narůžovělých vatových tamponů, které mu připomínaly nadýchané obláčky. Nic mu nebylo, alespoň žádnou fyzickou bolest nepocítoval. Ruce měl volné, ale přes kotníky a okolo krku byl k lůžku přikurtovaný koženými řemeny, v přezkách zajiřtěnými malými zámečky.

Kapesník přes ústa mu předtím přiložil zrádce Bram. Ted' cosi kutil u druhého lehátka po Ondrově pravici. Ondra tiše otočil hlavou doleva, co mu řemen pod bradou dovolil, a prohlédl si místnost. Kromě nemocničních lehátek a operační multilampy, která ho bolestivě oslňovala šesti reflektory, ničím dalřím operační sál nepřipomínala. Spíš autodílnu nebo sklad nářadí. Na pojízdném stolku hned vedle Ondrovy hlavy stála stará páková řezačka, dalří stroje spatřil na pracovním ponku u zdi s okny zatlučenými těžkými prkny. Na nich byla vytvořena improvizovaná nástěnka z různých novinových výřtřižků a z asi dvacítky ženských i mužských řidičáků. Ondra otočil hlavu zpět doprava. Bram k němu stále ještě stál zády, vysoký, rachiticky

vyhublý, na sobě dlouhou bílou zástěru potřísněnou krví a černé gumové rukavice.

Anetka! došlo náhle Ondrovi, co Bram nejspíš provádí, a zděšením mu uniklo lehké vyheknutí. Bram se otočil, upřel na něj nepřírozně vypoulené oči. Zvláštní, že si Ondra dřív nevšiml, jak moc vypoulené jsou. Stejně jako nepostřehl mateřské znaménko, které Bramovi sedělo uprostřed čela jako velká rozinka.

„Á, dobré probuzení přeju! Copak to bylo? Stařík omdlel?“ posmíval se mu Bram. „Nesnesl to, jak ta jeho siréna ječela, že?“

Ondra si okamžitě uvědomil, že toto probuzení není první od chloroformového dýchánku. Už jednou zřejmě vzhůru byl, ale omdlel hrůzou z toho, co Anetce její trýznitel prováděl. Sklouzl k ní očima, aby si ověřil, zda to všechno přežila. Ležela na boku zády k němu, ramena se jí trhavě zvedala a klesala těžkým dechem. Bílé proužky jemné a přitom pevné pokožky střídaly pruhy mnohem tmavší, skoro černé. Černě rudé pruhy obnaženého svalstva!

„Ne, Anetko!“

Bram odložil na pojízdný stolek u Anetčina lůžka skalpel, hrubě s ní trhl a převrátil ji z boku na čerstvě nazebržená záda. Zasténala. Hlava jí bezvládně přepadla a bradou se přetočila směrem k Ondrovi. Obličej, do kterého se však díval, už nebyl Anetčin. Chirurgicky jemné řezy vytvořily v její tváři mřížku na piškvoroky. Na tomto příšerném herním poli byla vyřezaná i dvě kolečka a dvě ixka, rozvržená tak jako v opravdové hře. Vítězné třetí kolečko však vyřezané není. Tvoří ho bulva, visící z prázdného očního důlku.

Málem se pozvracel.

Bram mlaskl, evidentně spokojený s odvedenou prací. Zhasl operační lampu, svlékl si zástěru a odhodil rukavice a na Anetčině stolečku začal třídít jejich osobní věci: mobily, doklady, klíče, i zásrubní prstýnek, který jí stále sklouzával z prstu. Z Anetčiny peněženky vyndal občanku a z Ondrova pasu vystříhl stránku s fotografií. Oba suvenýry připíchl na nástěnkou k průkazům dalších svých obětí. Pak si strčil oba telefony do kapsy a znovu se obrátil k Ondrovi:

„Už je ráno, takže vás na chvíli musím opustit. To abych si zajistil alibi.“ Vychloubačně Ondrovi vysvětlil, jak má promyšlené své následující kroky – odveze jejich mobily do Bruselu, někde je pohodí a druhý den nahlásí policii,

že se z výletu nevrátili. Když pak jejich mobily policisté vysledují, budou dokonale svedení ze správné stopy.

Ondrovy oči se podvědomě zatoulaly ke stolku s ostatními věcmi. Bram si toho pohledu bohužel všiml a pohrdavě se uchechtl: „No vidíš, na tvoje sportovní hodinky bych málem zapomněl. Tam nejspíš budeš také mít zapnuté polohovací služby, co? Máš můj obdiv, staříku, že umíš používat všechny tyhle technické vymoženosti, ale co chceš, mně je dvacet, tohle je pro mě běžná věc. Beru je s sebou! Za pár hodin jsem zpátky, tak mi pohlídej Anet, ať mi tady zatím neumře. A pak už přijde řada i na tebe.“

Když za nimi zaklaply dveře, Anetčiny zohavené rty se pohnuly. Ondra spíš odezíral, než slyšel: „Zachraň mě.“

A pak – snad – usnula.

Tady film skončil, plátno se zase zmenšilo do ulity. Byl jsem zpátky v Objížd'ce. Nevím, jestli mě er-forma dokázala od všeho toho hnusu dostatečně odosobnit. Na všechno jsem si vzpomněl. Ano, ležím v opuštěném vojenském objektu někde ve Flandrech. Je to pravda, do puntíku, ale i když tomu nejde jinak než uvěřit, věřit tomu se mi přičí. Nemůže to být pravda! Nechci umírat. Nechci ani žít s vědomím, že Anetka umře. Co mám proboha dělat?

„Musím se tam vrátit a pokusit se nás zachránit, než se Bram vrátí. Jak se odsud dostanu?“ zeptal jsem se zoufale šnečka.

Kdyby měl ramena, pokrčil by jimi. Z výrazu v tykadlech jsem pochopil, že si myslí, že komu není rady, tomu není pomoci, a že v tom případě si na to musím přijít sám. Otočil se a plazil se pryč. Pískal si u toho Stingovu *Message In The Bottle*. A já se opravdu cítil jako trosečník, uvězněný na pustém ostrově. A vtom mi to došlo! Jasně, musím poslat zprávu v láhvi a přivolat pomoc. V Objížd'ce i v realitě!

Prázdňá láhev i s již předvyplněným dopisem uvnitř se mi příhodně zjevila hned vedle ruky. Vzal jsem ji a hodil do moře. Příboj ji však obratem přinesl zpátky, byla moc lehká.

Zkoušel jsem to znovu a znovu. A příboj mi ji stále a stále vracel zpátky.

Musím ji něčím zatížit. Nic příhodně těžkého jsem okolo sebe ale neviděl. Zebřina podkůvka? Svlékl jsem si tričko a roztrhal ho na dlouhé cáry, kterými

jsem podkovu k láhvi přivázal. Znovu jsem hodil láhev do vody a znovu mi obličej zvrásnilo zklamání. Ani tohle závaží nestačilo. Chce to něco těžšího.

Jak to říkal šneček? *Chtělo by to mnohem silnější podnět než štípanec.*

Bylo rozhodnuto. Abych překonal vlny, musím zaplatit požadované mýtné.

Odmotal jsem znovu podkůvku, která se mi před očima proměnila v asi metr dlouhou, ostrou šavli, a obětoval jsem levačku.

Ochromující bolest v oblasti lokte mě vrátila z Objížďky na lůžko v pevnosti. Levačka, kterou jsem právě v Objížďce hodil i s láhví do moře a která konečně překonala příboj, nyní mrtvě ležela v louži krve na pojízdném stolku s řezačkou.

Stejně bezmyšlenkovitě, jako jsem v Objížďce řal šavlí z podkovy, jsem současně v realitě vložil loket do řezačky a pravačkou zatáhl za páku s ostrou čepelí.

Ne, já jsem jako Siréna nezněl, řev, který se mi dral z hrdla, zněl nelidsky a jako by mi nepatřil. Nevěděl jsem, že jsem tak silného zvuku schopný. Sílu hlasu dodal nejen nůž řezačky, ale i strach, že znovu omdlím a vykrvácím. Kéž by teď někdo okolo domku šel, určitě by mě musel slyšet! Hned by byla pomoc na cestě. Ale bylo mi jasné, že ten psychopat nás určitě nevzal doprostřed obydlené zóny! Nesmím znovu omdlít. Nesmím se té bolesti poddávat! Nesmím se tady z toho všeho podělat – musím jednat! Jinak tady oba chcípeme.

Koloušek Bram! Je sice mladíček, co zná všechny moderní vymoženosti, ale na rozdíl ode mě nezná vymoženosti nás staříků. Od bráchy jsem ke kulačinám dostal jako vtípek přívěsek ke klíčům s SOS tlačítkem. Bram ho držel v ruce, když třídil naše věci, ve svazku klíčů ho však považoval za flashku a bláhově ho nechal ležet na stolku. I kdyby tohle tlačítko znal, čekal by ho spíš u někoho ještě o pár dekád let staršího. Bratrův smysl pro černý humor a nadsázku, se kterou mi tenhle dáreček předával, jsem docenil až teď.

Na Anetčin stolek, který byl ode mě na dva lokte vzdálený, jsem nedosáhl. S tím Bram počítal, a proto na něm klidně nechal s našimi věcmi ležet i použitý skalpel. S čím už ale nepočítal, byla má ochota se zmrzačit, jen abych potřebný druhý loket získal.

S přesvědčováním se, že do živé ruky беру jen nějaký cizí předmět, který se mnou nemá nic společného, jsem uchopil svou bývalou ruku a jako plácačkou na mouchy s ní praštil o Anetčín stolec. Míchal jsem dlaní mrtvé levačky předměty na kupičce, až jsem odsunul svazek klíčů trochu bokem. Podařilo se mi jej posunout tak, aby flashka s SOS tlačítkem ležela na plocho. A pak už jsem tou provizorní plácačkou plácal jen tak nazdařbůh, dokud na mě kontrolka vesele nezablikala na znamení odeslané zprávy.

Věděl jsem, že brácha to za vtípek považovat nebude. Nejdřív mi zkusí zavolat, zaměří si mě ve sledování a když uvidí, že poloha mobilu a hodinek se od polohy SOS tlačítka liší, zburcuje místní policii. Při troše štěstí by nás tak mohli objevit dřív, než se Bram stihne vrátit z Bruselu.

Krvácející pahýl ruky a Anetčín stav mě ale děsily. Co když do té doby nevydržíme? Neměl bych se pokusit o něco víc? Připravit se i na horší variantu? Co kdybych zkusil mrtvou rukou plácnout do skalpelu tak, aby se zapíchnul do dlaně? Pak bych ho k sobě mohl přitáhnout, přeřezat si pouta a vydat se hledat pomoc sám? Za zkoušku nic nedám.

Bylo to stejně krkolomné, jako to znělo. Hned prvním pokusem jsem své naděje zmarnil. Plácnutím prodloužené ruky do stolečku jsem docítil jen toho, že skalpel spadl na zem a několikrát zacinkal o dlažbu.

Ve vedlejší místnosti ale něco zavržalo. Vrátil se snad Bram? Nebo dokonce vůbec neodjel a testoval mě, zda se o něco nepokusím? Musel by ale slyšet už můj řev předtím, když jsem se zbavoval levačky, proč by tedy o sobě nedal vědět už o těch pár minut dřív? Možná můj řev považoval jen za přirozený projev zoufalství a teprve zacinkání skalpelu ho znepokojilo?

Z dalších konspiračních teorií mě ale vytrhlo ženské prozpěvování. Náhodná kolemjdoucí, o kterou jsem se před chvílí modlil?

„Haló?! Pomoc! Tady jsme!“ zakřičel jsem co nejhlasitěji anglicky. „Prosím, pomozte nám!“

Klika dveří od operačního sálu se pohnula, ale bylo zamčeno. Zklamalo mě to – tak blízko od záchrany a pak takováhle nicotná překážka! Žena určitě nebude mít dost síly a odvahy na to dveře vyrazit.

„Zavolejte prosím policii! Jsme v ohrožení života! Někdo nás napadl, teď tu není, ale nemůžeme se hýbat. Už jsem vyslal nouzový signál z SOS tlačítka, ale jsme cizinci a nevím, jak dlouho to potrvá.“

Ztichl jsem a čekal na reakci ženy za dveřmi. Proboha, ať umí anglicky! A ať se nebojí a neuteče!

V odpověď mi ale přišlo zarachocení klíče v zámku. Sláva, Bram ho s sebou nevezl, konečně se na nás usmálo štěstí!

Dveře se otevřely a v nich se objevila vysoká, štíhlá dívka. Ve vykule-
ných očích se jí zračila špetka nejistého strachu, ale když viděla, že ležím
připoutaný na lůžku, usmála se ulehčeně a spěchala ke mně.

„Co jste říkal o tom tlačítku?“ zajímala se.

Kývl jsem hlavou směrem k svazku klíčů: „Má to GPS funkci. Mobily
nám sebral a odvezl je pryč, hned tak se nevrátí, nebojte. Když nám pomů-“

Bylo zvláštní, že mi nešla na pomoc. Že ji nijak nepřekvapil pohled na
polomrtvou Anetku. Zamířila rovnou k mým klíčům a prohlížela si tlačítko.
Zamyšleně si přitom odhrnula vlasy z čela a odhalila tak znaménko ve tvaru
a velikosti rozinky. „No vida, člověk se pořád učí. Ještě že tady vojáci mají
rušičku signálu!“

No, jasně. V Objížd'ce byly žirafy přece dvě. Ta druhá právě uklidila z pod-
lahy skalpel, natáhla do stříkačky flunitrazepam a vpravila mi ho do žíly.

Došlo mi, že obětovaná levačka sice příboj překonala, ale ve vlnách
správný směr nenabrala a bez naděje na doručení klesla i s láhví ke dnu.

Případ plavovlasé Ofélie

Vlasta Žáčková

Zazvonil zvonek, Magda žádnou návštěvu nečekala, a tak ji pronikavý zvuk překvapil. Neochotně se zvedla a vydala ke dveřím. Kdo by to mohl být, myslela si, když odemykala.

Za dveřmi stála její sestra Soňa, krásná jako vždy, ale poněkud rozrušená. Magda se usmála a pozvala ji dál. Pak šla postavit na kafe a na talířek položila pár sušenek. Ještě si vzpomněla, že má zbytek bílého vína, tak ho nalila a odnesla do pokoje. Pak se usadila do křesla a obrátila se na Soňu: „Čemu vděčím za tvoji návštěvu? Vůbec jsem tě nečekala, stalo se něco?“

„Musím s tebou mluvit, chci se s Alešem rozejít, nadobro. Dnes večer mu všechno řeknu a nepřemlouvej mě, už jsem rozhodnutá.“

Magda neměla v úmyslu ji přemlouvat. Spolkla i poznámku o tom, že ona se všemožně snažila Soni její unáhlený sňatek rozmluvit. Aleše neměla v lásce, nevěřila mu a teď se ukázalo, že měla pravdu. Žádný pocit zadostiučinění se ale nedostavil, spíš naopak, začala mít o sestru obavy.

Soňa, o pět let mladší než Magda, byla důvěřivá jako malé dítě. A hlavně krásná, ne hezká, ale doopravdy krásná, aspoň Magda ji tak vždycky viděla. Dokonalý ovál obličeje, tmavě modré oči a hlavně vlasy, dlouhé, husté, vlnité, se zlatavými odlesky. Magda neznala nikoho, kdo by měl tak krásné vlasy, a Soni je záviděla. Své sestře nebyla vůbec podobná, lišily se nejen vzhledem, ale i povahou. Magda na ni dohlížela a snažila se zabránit různým katastrofám, do kterých se každou chvíli po hlavě řítila.

Vše se ještě zhoršilo po smrti rodičů, kdy se musela o Soňu postarat. Obě zdědily značný majetek a bydlely spolu v bytě po rodičích. Jenže Soňa se chtěla osamostatnit, zařídit si život podle svého. Koupila si byt a odstěhovala se. No, a pak se seznámila s Alešem, charismatickým třicátníkem s uhrančivými očima, do něhož se zamilovala až po uši. Jenže na Magdu jeho kouzlo neplatilo, brzy zjistila, co je zač, obyčejná příživnická nula, topící se v dlužích jako moucha v sirupu. Bylo jí jasné, že se chystá Soňu využívat a záleží mu hlavně na jejích penězích. Když jí to řekla, byl oheň na střeše.

„Závidíš mi, proto ho nemáš ráda. Jsi protivná stará panna, o kterou nikdo nestojí.“ To se Magdy dotklo, pohádaly se a každá si začala žít podle svého. Přesně to se Alešovi hodilo. Oženil se se Soňou a vlákal ji do svých sítí. Platila za něho dluhy a před skutečností zavírala oči, nechtěla si přiznat, že Magda měla pravdu. Všechno se změnilo, když zjistila, že si Aleš našel milenkou. To byla poslední kapka, pohár její trpělivosti přetekl. Odhodlala se k rozvodu a rozhodla se Aleše vymazat ze života. Teď ještě zbývalo mu to oznámit, postavit ho před hotovou věc a ukončit tu falešnou hru na pár zamilovaných hrdliček. Sbírala odvalu a přišla se svěřit své odvržené sestře, u níž určitě najde zastání.

Magda se radovala, toužila po tom, aby se o Soňu mohla starat jako dřív. „Musíš být tvrdá, všechno mu na rovinu řekni a nenechej se oblnout sladkými řečičkami. Aleš je podrazák, celou dobu tě jenom využíval,“ řekla Soni.

„Já vím, všechno udělám, jak říkáš, slibuju. Rozvedu se a budeme zase spolu, žádnýho chlapa už nechci vidět. Jsou to samí lháři a vyžírkové, mám jich po krk,“ rozohnila se Soňa.

Pak se rozloučily, Soňa odešla a slíbila, že zavolá, jak to dopadlo. Po jejím odchodu Magda zjistila, že si u ní zapoměla mobil. Schovala ho v ložnici do nočního stolku a říkala si, že jí ho druhý den zanesou do práce a zjistí, co a jak. Uklidila nádobí a šla si lehnout. Než usnula, myslela na svoji krásnou sestřičku, která se k ní už brzy vrátí, nemohla se dočkat.

Soňa dorazila domů, sebrala veškerou odvalu a oznámila Alešovi svoje rozhodnutí. Kupodivu zachoval klid, jen jeho pohled ztvrdl na kámen a zatnul ruce v pěst. Byla ráda, že ji nepřemlouvá, neslibuje, nic nevyčítá, a naivně si myslela, že nejhorší má za sebou a Aleš respektuje její rozhodnutí.

Napustila si vanu, horká koupel byla přesně to, co potřebovala. Koupání pro ni představovala úplný obřad, jehož vrcholem bylo mytí dlouhých vlasů. Zavřela se v koupelně a mrzelo ji, že se nemůže zamknout. Nikdy se nezamykala, ale teď by to udělala docela ráda a dala Alešovi najevo, že už k ní nemá přístup. Klíč ale v zámku nebyl a Soňa si ani nebyla jistá, jestli ke koupelnovým dveřím vůbec někdy existoval. Vlezla do vany a ponořila se do vody plné nadýchané pěny provoněné levandulovou solí. Hned se cítila líp, starosti se od ní odlepovaly a rozpouštěly se ve vodní lázni.

Aleš přecházel po kuchyni a snažil se ovládnout vlnu vzteku, která ho zaplavila. Na to, co mu Soňa sdělila, nebyl připravený, nečekal, že v sobě

najde tolik odvahy. Bylo mu ale naprosto jasné, že její rozhodnutí je nevratné, ocitl se v pasti a netušil, jak se z ní dostane. Potřebuje Soniny peníze, bez nich je ztracený, musí se k nim dostat za každou cenu. V hlavě mu hučelo, slova rozvod a nový účet se mu zadírala do mozku. Ano, Soňa říkala, že se rozvede a všechny peníze předvede na nový účet, který si chystá založit. Ale ještě si ho nezaložila, peníze pořád leží na jejich společném kontě, z něhož by je mohl vybrat.

To by ale musel... napadlo ho to naráz, v jediné vteřině věděl, co musí udělat, zabít Soňu, sprovodit ji ze světa, jediné tak bude všechno jako dřív. Zajistí si přístup k penězům, zůstane mu auto a taky byt, do něhož si může nastěhovat milenku Milenu (jak příhodné), ze zavrženého manžela se stane bohatý vdovec. Nezalekl se svého rozhodnutí, naopak, s myšlenkou na vraždu si pohrával jako žonglér s barevnými míčky. Musí to ale udělat tak, aby vše ukazovalo na nešťastnou náhodu, jinak se z bohatého vdovce stane zločinec a stráví zbytek života ve vězení. Horečně přemýšlel, kombinoval a všechny možnosti, jednu po druhé, zavrhoval.

Pak náhle uslyšel zvuk vypouštěné vody a přesně věděl, co bude následovat. Soňa, když si umyje svoje dlouhé vlasy, napřed odpustí vodu tak, aby jí sahala jen do pasu, vezme fén a vlasy si vyfénuje. Dělá to tak vždycky, je to takový zvyk, chce, aby jí z vlasů nekapaly proudy vody. Kolikrát jí říkal, že je to nebezpečné, ale Soňa se jen smála a dělala to dál. Varoval ji, neposlechla, teď jen stačí jejího hloupého zvyku využít. Sama si o to řekla a strčila hlavu do oprátky.

Otevřel dveře a vstoupil do koupelny. Soňa ho neslyšela, hučení fénu přehlušilo jeho kroky. Přistoupil až k vaně a díval se na její nahé tělo. Zaregistrovala ho a obrátila k němu modré oči, v nichž se zračilo překvapení, vystřídané strachem. Zapracoval pud sebezáchovy bezbranného zvířátka chyčeného do pasti. Z výrazu Alešovy tváře pochopila, co se chystá udělat, ale na obranu bylo pozdě. Vytrhl jí fén a hodil ho do vody. Bylo to tak snadné, úplná hračka. Sonino tělo sebou zazmítalo, jak jím projel elektrický proud, hlava se zvrátila dozadu a pak klesla na prsa.

Aleš vyšel z koupelny, posadil se v kuchyni na židli a pozoroval pohyb hodinových ručiček posunujících se po své oběžné dráze. Počká půl hodiny a pak se půjde znovu podívat na Sonino tělo. Musí zkontrolovat, jestli je skutečně mrtvá, mohla třeba jen omdlít a pak se nějakým zázrakem probat.

Myslel na Milenu, smyslnou a poddajnou, kterou si přivede do tohoto bytu a začne s ní nový život. Takový, o jakém už dlouho snil, Soniny peníze mu ho umožní. Po půlhodině se zvedl a šel se podívat do koupelny.

Naklonil se nad vanu, vytáhl z vody Soninu ruku a zkoušel nahmatat puls. Nic nenahmatal, byla mrtvá, tělo zůstalo ve stejné poloze, v jaké ho opustil. Měla rychlou, bezbolestnou smrt, ani si nestačila uvědomit, co se děje, myslil si Aleš. Pak vzal mobil, zavolal na policii a oznámil smrt svojí ženy. Byl dokonale klidný, žádné výčitky svědomí se nedostavily, přesně věděl, co má dělat.

Během chvilky dorazil celý policejní tým vedený vyšetřovatelem Hynkem Rychnovským. Byl to jeho první samostatný případ, o tom ale Aleš neměl tušení. Vyšetřovatel se mu sice zdál mladý, avšak schopný, a tak mu instinkt velel, aby se měl před ním na pozoru. Otevřel dveře koupelny a zůstal stát na prahu. Rychnovský se protáhl kolem něho a vstoupil dovnitř.

Ve vaně uviděl dokonale tvarované ženské tělo, jehož nahotu jen z malé části zakrývaly dlouhé vlnité vlasy. Žena musela být velmi hezká, před malou chvílí si ještě užívající života. Její předčasná smrt Rychnovského zaskočila, zaplavila ho lítost, mnohem silnější, než si byl ochotný přiznat. U policie pracoval krátce, a ještě nedokázal přijímat smrt se samozřejmostí jako jeho starší kolegové. Zcela nepatříčně se mu vybavila slova jedné básně, kterou nedokázal zařadit, a vzpomenout si, kde ji slyšel...*a plavovlasá Ofélie se v noci utopila ve vaně...*

Ano, tato žena skutečně připomínala krásnou Ofélii, jejíž zbytečnou smrt obestírá tajemství, které je nutné odhalit. Rychnovský se vzpamatoval a rychle se vrátil do reality. Na dně vany ležel fén, běžný domácí spotřebič, který se v tomto případě proměnil v smrtící nástroj. Vše nasvědčovalo nešťastné náhodě, ale vyšetřování bylo teprve na začátku.

Kola policejní mašinérie se začala roztáčet, proběhla soudně nařízená pitva a výslechy svědků. Při pitvě bylo zjištěno, že Soňa trpěla srdeční vadou, o níž se nevědělo, a proto nebyla léčena. Její smrt to jenom uspíšilo, slabé srdce si nedokázalo poradit s náparem elektrického proudu a vypovědělo službu. Vodivost se také značně zvýšila přidáním koupelové soli. To všechno byly zajímavé okolnosti doprovázející její smrt, ale zcela jednoznačně nevylučovaly případné cizí zavinění.

Aleš Hudeček se u výslechu choval klidně, na všechny otázky ochotně odpovídal a působil vcelku vyrovnaně. Ze smrti své ženy byl náležitě zdrcený.

Svůj zármutek ale nepřeháněl, nehrál žádné divadýlko. Rychnovskému se nepodařilo ho nychtat, i když se o to vytrvale snažil. Bud' je to vynikající herec, navíc chladnokrevný, anebo je skutečně nevinný, myslel si Rychnovský, pozorující svého protihráče. Ale má motiv, dokonce velmi silný, po své ženě zdědí značný majetek, případ se nemůže uzavřít jako nešťastná náhoda, vyšetřování musí pokračovat.

Jenže Alešovi přálo štěstí, nic podezřelého se neobjevilo. Jedna Sonina přítelkyně uvedla, že manželé spolu vycházeli dobře, a pokud ví, k žádným neshodám mezi nimi nedocházelo. O Alešově milence neměla ani ponětí, protože Soňa se jí s tím nesvěřila. Jediný člověk znal pravdu, Sonina sestra Magda. Věděla všechno, a to, co se doopravdy stalo, si dokázala představit.

Byla také předvolaná k výslechu, pravdu si však nechala pro sebe. Snadno mohla utopit Aleše na lžičce vody, ale neudělala to. Vyšetřovateli řekla, že sestru dlouho neviděla, a potvrdila, že pokud ví, Soňa si vždycky fénovala vlasy ve vaně a fén jí mohl snadno vyklouznout z ruky. Ano, docela dobře se mohlo jednat o nešťastnou náhodu, řekla Rychnovskému a potvrdila Alešovu verzi.

V hlavě jí totiž uzrál plán na pomstu. Rozhodla se vzít spravedlnost do svých rukou a Aleše usvědčit. Kdyby vyšetřovateli řekla o Sonině plánovaném rozvodu, stal by se rázem podezřelým, ale měla obavu, že by se dokázal vykrotit a vražda by zůstala nepotrestaná. Ten ďábel se musí smažit v pekle, myslela si a byla zoufalá. Všechny její plány ztroskotaly, sen o společném životě se Soňou se stal minulostí. Věděla už ale, co udělá, pokusí se Aleše vyprovokovat, má přece Sonin mobil, toho musí využít.

Když přišla domů, pustila si televizi bez zvuku a zírala na pohybující se obraz nedávající smysl. Vždycky se snažila svoji krásnou sestřičku ochraňovat a teď je mrtvá, utopená ve vaně jako slepé kotě. Ten vyšetřovatel nemůže pochopit, o co ji Aleš připravil. Vylovila mobil z nočního stolku a našukala zprávu: *Miláčku, proč jsi mě zabil? Já jsem tě milovala...* a odeslala ji ze Sonina telefonního čísla. Představovala si, jak Alešovi přijde esemeska od mrtvé a on se vyděsí. Byla přesvědčená o tom, že vůbec netuší, že Soňa u ní byla, a už vůbec nemá zdání, že má u sebe její mobil. Zbaví ho klidu, nažene mu strach, možná v něm probudí i výčitky svědomí. I když tím si úplně jistá nebyla, moc dobře věděla, jaký je bezcitný sobec.

Aleš byl s průběhem vyšetřování celkem spokojený, nevyvíjelo se to pro něho špatně. Ten vyšetřovatel ho podezřívá, to mu bylo jasné, ale důkaz pro

jeho vinu nemá. Musí být opatrný, zachovat chladnou hlavu a neudělat žádnou chybu. Pak by mohlo všechno vyjít podle plánu. Hlavně se musí na nějakou dobu přestat stýkat s Milenou, to ho trápilo nejvíc. Nalil si sklenku vína a chtěl si jít zakouřit na balkón, rád se díval na ozářené město s blikajícími majáčky televizních obrazovek. Uklidňovalo ho to a naplňovalo pocitem bezpečí. Mrtvá Soňa zůstala pohřbena v minulosti, už si na ni téměř nevzpomněl.

Náhle uslyšel pípnutí mobilu. Překvapilo ho to, žádnou esemesku nečekal. Možná mu napsala Milena, i když jí to přísně zakázal. Otevřel zprávu a nevěřícně zíral na displej. Píše mu mrtvá Soňa, sám ji přece zabil, její tělo leží v márnici, bez života, nemůže vstát a psát esemesku. Naskočila mu husí kůže, celý se roztrásl a strach mu sevřel útroby. Jedním lokem vypil víno a zapálil si cigaretu, musel se uklidnit, soustředit se, pochopit, co se stalo. Soňa nemohla napsat esemesku, někdo má její mobil, někdo ví, co udělal... je tu nějaká osoba, která ho může usvědčit, zničit ho, zná jeho tajemství. Přecházel po pokoji a horečně přemýšlel. Musí zachovat klid a s chladnou hlavou vyhodnotit situaci.

Postupně se trochu vzpamatoval a začal si klást otázky. Kdo může mít Sonin mobil, jak se k němu dostal a jak to, že ví, co se stalo? Zavolał Sonině přítelkyni Ivetě, hrál si na manžela zmítaného žalem a zeptal se jí, jestli neví něco o Sonině mobilu, který marně hledá. Iveta nic nevěděla, popřála mu upřímnou soustrast a v jejím hlase zaslechl potlačovaný pláčivý tón. Už chtěl zavěsit, když náhle Iveta řekla: „Zavolej Magdě, ta by mohla něco vědět, Soňa se zmiňovala, že se za ní chystá.“ Aleše rázem osvítilo poznání, ano, Magda, že ho to hned nenapadlo. Magda má tisíc důvodů ho nenávidět, prokoukla ho a vidí mu až do žaludku.

Rázem všechno zapadalo do sebe. Soňa se zastavila za Magdou a se vším se jí svěřila. Řekla jí to, co později jemu: rozvod, nový účet, konec... Zapomněla u ní mobil a Magda ho teď má v hrsti. Stal se bezmocným ptáčkem, ukrytým v její dlani. Stačí jen trochu stisknout a ptáček navždy dozpívá. Pokud se ovšem nezačne bránit, klovat, mávat křídly, a tak se dokáže vyprostit ze smrtelného sevření. Zbývá jen zjistit, jestli je všechno tak, jak si myslí.

Zavolał Magdě a domluvil si s ní schůzku. Nezdálo se, že by byla nějak překvapená, spíš to vypadalo, jako by na zavolání čekala. To ho utvrdilo v tom, že jeho domněnky jsou správné. Dokud se ale sám nepřesvědčí, nebude mít jistotu, tu mít musí, jinak se zblázní. Při představě další esemesky od

mrtvé mu naskočila husí kůže. Magdu nesnášel, ostatně ona jeho taky, jejich antipatie byla vzájemná. Tolik se lišila od své sestry, přizpůsobivé a naivní, svou rozhodností a bystrým úsudkem. Dokázala odhadnout lidi, vidět jejich slabosti a využít je ve svůj prospěch. To ona určitě navedla Soňu, aby ho opustila, bez její podpory by se k tomu nikdy neodhodlala. Jestli zná pravdu, možná ho bude chtít vydírat a získat Sonin majetek pro sebe. Aleš přecházel po pokoji a připravoval se na setkání s Magdou.

Ted' seděl naproti ní v křesle a pozoroval ji. Dost dlouho se neviděli a Alešovi se zdálo, že za tu dobu zestárla, nad obočím jí vystupovala hluboká rýha. Hnědé vlasy, ostříhané nakrátko, rámovaly hranatý obličej, z něhož vystupoval dlouhý nos a špičatá brada. Nic ženského na ní neshledával, žádný náznak líčidla, jen nedbalé oblečení v podobě trička a plandavých kalhot, zahalujících její vytáhlou postavu. Vzpomněl si na Soňu, vždy pečlivě upravenou, a znovu se podivil, jak ty dvě mohou být sestry. Krásná Soňa je mrtvá a tato přísná energická osoba, připomínající spíš muže než ženu, se mu postavila do cesty. Bez ní by bylo všechno tak jednoduché.

Magda Alešovi nic nenabídla, seděla rovně, jako by spolkla pravítko, a mlčela. Pochopil, že se ho snaží znervóznit a donutit udělat nějakou chybu. „Dal bych si kafe, jestli by to bylo možný,“ promluvil a přerušil tím trapné mlčení. Magda se neochotně zvedla a odešla do kuchyně vyplnit jeho přání. Když zmizela, Aleš rychle vstal a jako duch se vplížil do ložnice, chtěl se tam porozhlédnout. První, co ho napadlo, bylo otevřít vrchní šuplík nočního stolku, a nemohl uvěřit svému štěstí. Sonin mobil v růžovém plátěném pouzdrě ležel hned nahoře, a i když sám nedokázal mluvit, rázem mu dal odpověď na všechny otázky. Zavřel šuplík, vrátil se na své místo, potlačil vzrušení a nasadil neutrální výraz.

Magda před něho postavila hrnek a sama se napila obyčejné minerálky. Kávu si nedala a Aleše to trochu zneklidnilo. Co když je ta káva otrávená, napadlo ho, ale hned tu myšlenku zahnal. Magda ho má dokonale v hrsti, může si s ním pohrávat jako kočka s myší. Zná pravdu a svojí výpovědí na policii ho zničí. Vydírání v tom nebude, Magda se ho jen snaží provokovat, prodlužovat smrtelnou agónii, která ho čeká. Musí se Magdy zbavit, ale jak?

„Moc mě mrzí, co se Soni stalo, ani nevíš, jak jsem teď nešťastný,“ řekl, ale sám cítil, jak to zní falešně. Magda neodpověděla, jen vráska na čele se jí prohloubila a v očích se objevil smutek. Alešovi nevěřila ani slovo. Dopil

kávu a opustil byt, venku se zhluboka nadechl. Zatím mu přálo štěstí, zjistil, co potřeboval, a Magda si ničeho nevšimla. Musí jednat, možná se dá ještě všechno zachránit.

Po Alešově odchodu Magda osaměla. Bylo jí mizerně, jeho pokrytectví a falešná lítost ji šokovala. Měla pravdu, Aleš Soňu chladnokrevně zavraždil, už jen to, že za ní z ničeho nic přišel, ji v tom utvrdilo. Nedá se nic dělat, hned ráno zajde na policii a všechno oznámí, měla to asi udělat hned, ale zítra to napraví. Ten vyšetřovatel se určitě postará o to, aby Aleš dostal, co si zaslouží. Uklidila nádobí a šla si brzy lehnout, nechtělo se jí přemýšlet pořád dokola o vině a trestu, Soňa je mrtvá, na tom se nedá nic změnit. Zasáhla ji prudká vlna lítosti, aby se v ní neutopila, vzala si dva prášky na spaní, po kterých tvrdě usnula.

Aleš vymyslel plán, byl trochu riskantní, ale s kapkou štěstí, jež se ho zatím drželo, by mohl vyjít. Pořád před sebou viděl Sonin mobil, ten musí získat za každou cenu. A zbavit se Magdy, ví všechno, musí zemřít, buď ona, nebo on. Věděl, že jeho plán je založený na rychlosti, nemohl si dovolit čekat. Magda půjde na policii, ale jistě počká do rána, zbývá mu celá noc. Vyhledal jednoho známého, otrlého kriminálního, o němž věděl, že za peníze udělá cokoli. I s takovými lidmi se stýkal, v podstatě vedl dvojí život a tento kriminálník, přezdíváný Šnek, mu hodně dlužil.

Sešli se v tmavé opuštěné uličce klikatící se na okraji města jako ocas jedovatého hada. Dva spiklenci domlouvající vraždu nevinného člověka. Šnek ho pozorně vyslechl a položil mu několik upřesňujících otázek. S tím, co má udělat, byl srozuměný. Aleš mu nabídl pohádkovou sumu a vyplatil zálohu z peněz, které se mu narychlo podařilo dát dohromady. Se smrtí Magdy nesmí být za žádnou cenu spojený.

Šnek se vloupá do Magdina bytu, zabije ji a bude předstírat loupežné přepadení, při němž byl přistižen svojí obětí. Potom zmizí a nezanechá po sobě žádnou stopu. To byla jeho specialita, přezdívku Šnek dostal proto, že se po činu vždy stáhne do své ulity, do bezpečí, kde ho nebude nikdo hledat. Takhle mu už prošlo několik přepadení, možná i vražd, o tom však Aleš vědět nechtěl.

Hynek Rychnovský na poradě seznámil kolegy s průběhem dosavadního vyšetřování. Majoru Ryšavému řekl, že podezřívá Aleše Hudečka, manžela oběti, který by mohl mít s její smrtí něco společného. Chybí mu ale důkaz,

a proto by navrhol jeho sledování. Major Ryšavý s tím souhlasil, i když ne příliš ochotně, připadalo mu to zbytečné. Sázel spíš na nešťastnou náhodu a byl by rád, kdyby se případ co nejdřív uzavřel. Nastalo zrovna období, kdy měli hodně práce, a Ryšavý nevěděl, kde mu hlava stojí. „Dobrá, když na tom trváš, zajistíme sledovačku, ale až od pondělí, mám málo lidí, všichni jsou v terénu. Však ono to nehoří, ten tvůj Hudeček, ať už to udělal, nebo ne, bude sekát latinu, určitě není padlý na hlavu.“

Rychnovský odcházel domů se smíšenými pocity. Na jedné straně byl rád, že mu šéf povolil sledování, na druhé straně se obával, že v pondělí by mohlo být pozdě. Byl pátek odpoledne a mohla se stát spousta věcí. Na tom případu mu něco nehrálo, všechno mohlo být jinak, než to na první pohled vypadalo. Nedokázal zaplašit obraz mrtvé ženy, jejíž nahé tělo leželo ve vaně. Musel někde něco přehlédnout, všechna fakta určitě nevyhodnotil správně.

Doma nervózně přecházel po pokoji a v duchu si pořád dokola přehrával výslechy svědků. Nejasné mlhavé pocity začaly dostávat pevné obrysy, najednou si byl jistý, že Hudeček svoji manželku zavraždil, a to, co předváděl u výslechu, bylo jenom dobře zahrané divadlo. Něco mu ale tajila i Sonina sestra Magda, pořád uhýbala očima, klopila hlavu a byla nervózní. Jako by mu chtěla něco říct a pak si to rozmyslela.

Nakonec to nevydržel, nasedl do auta a rozjel se k jejímu domu. Rád by si s ní znovu promluvil, snad by se mu podařilo přemluvit ji, aby se svěřila s tím, co ví. Jenže nebyl ve službě, netroufal si k ní jen tak vtrhnout, neměl na to právo. Venku se setmělo, začalo mrholit a ulice se vylidnila. V jejím okně se rozsvítilo, zahlédl tmavou siluetu postavy, jak zatahuje závěs. „Nejspíš se chystá do postele, je už docela pozdě a já se chovám jako blázen, kdyby mě viděli kolegové, potrhali by se smíchy,“ říkal si a rozhodl se vrátit domů.

Než ale stačil nastartovat, vyloupla se ze tmy nějaká postava v tmavém oblečení s kapucí staženou do čela. Zarazil se, oddělal nohu z plynu a ohromeně zíral před sebe. Ta postava, vysoká a štíhlá, měla přes ramena brašnu a kradla se přímo k domu, v němž Magda bydlela. Rychnovský ani nedutal, jen s napětím čekal, co se bude dít. Postava postupně dostávala konkrétní podobu. Je to muž, mladý a silný, a chová se jako zloděj, ano, nejspíš jsem přistihl zloděje přímo při činu. Jenže co teď, mám někoho volat? To by asi nebylo dobré, když nejsem ve službě, přemýšlel a snažil se rychle vyhodnotit situaci.

Tajemný muž obešel dům a zmizel z dohledu. V první chvíli si myslel, že se spletl, že se přece jen jedná o náhodného chodce spěchajícího domů. Jeho bušící srdce se uklidnilo a zrychlený tep se zpomalil. Kolem panovalo ničím nerušené ticho a dům, stojící před ním, byl zahalený ve tmě. Vystoupil z auta a pomalu kráčel k domu, chtěl se přesvědčit, že muž odešel. O svém jednání nepřemýšlel, choval se instinktivně, v dané chvíli nebyl schopný domýšlet věci do konce.

Obešel dům a zastavil se před zadním vchodem. Vzal za kliku, dveře se otevřely, k jeho překvapení nebyly zamčené. Vklouzl do chodby a zatajil dech. Zaslechl tichý šramot a nahoře na schodišti se mihlo světlo baterky. Tak přece je to zloděj, plíží se chodbou a chystá se vykrást nějaký byt. Rychnovský nezaváhal a rozběhl se za světlem. Dohonil tmavou postavu a zezadu se na ni vrhl. Nahrál mu moment překvapení, jeho protivník se nestihl bránit, sesunul se k zemi jako hadrový panák. Z brašny se vysypalo zlodějské náradí.

Hluk na schodišti vzbudil spící nájemníky. Jedny dveře se otevřely a vykoukla z nich rozčuchaná hlava staršího muže v pruhovaném županu. „Rychle, zavolejte policii, chytil jsem zloděje,“ křikl Rychnovský pevně držící zmítající se osobu, jež se rázem proměnila z nepolapitelného fantoma v člověka z masa a kostí. Šnek se nestihl včas ukrýt do své ulity, tak se chvíli snažil vyprostit a když to nedokázal, zůstal ležet a proklínal svoji nebetýčnou smůlu.

Policie dorazila během chvílky, hlídka byla nedaleko, a tak si mohl Rychnovský oddechnout. Šneka odvezli a zavřeli do cely předběžného zadržení. Pak už vše probíhalo ráz na ráz. Šnek nezapíral, označil svého kumpána a Aleš Hudeček skončil ve vazbě. Ke všemu se přiznal, jeho dřívější chladnokrevnost vzala za své. Za vraždu své manželky a za plánovanou vraždu její sestry mu hrozil výjimečný trest. Nakonec se jeho obhájci, který předvedl obdivuhodný výkon, podařilo uhrát dvacet let za mřížemi. Vrata vězení za ním zapadla na dlouhé roky a Magda mohla být spokojená. Jenže přišla o milovanou sestru, zůstala sama se svými vzpomínkami.

Na Rychnovského kolegové pohlíželi skoro jako na hrdinu, ale on si tak nepřipadal. Ze svého prvního samostatného případu měl smíšené pocity. Nedokázal sám sobě uspokojivě vysvětlit, proč se vydal k Magdinu domu, co ho k tomu vedlo. Jako racionálně uvažující člověk nespolehající se příliš na náhodu a nějaké podvědomé vnuknutí, se sám sebe snažil přesvědčit, že

ho před její dům dovedla znalost psychologie, kterou vystudoval a hodlal ji využívat v praxi. Popravdě si ale nebyl jistý, tak si zakázal o tom přemýšlet. Jisté bylo jenom to, že mu obraz Sonina mrtvého těla nikdy úplně nevymizel z mysli a s železnou pravidelností se k němu vracel. *A plavovlasá Ofélie se v noci utopila ve vaně...*, v této souvislosti ho pořád napadala tato slova, o nichž netušil, kde se vzala, a nedokázal je nikam zařadit.

Katalog hříchů

Miroslava Dvořáková

Vešel jsem do chladivého objetí chrámu a zamžikal, jak se můj zrak přizpůsoboval úlevnému příšeří. Nabral jsem svčenu vodu a pokřižoval se. Kolem špalíru lavic jsem zamířil ke zpovědnici. Zaznamenal jsem, že věčné světlo na oltáři hoří a že ve vázách voní čerstvé lilie. Tak to má být.

Zpovědní kabinka je z černého ebenového dřeva. Povrch napuštěný včelím voskem zrcadlí barevné odlesky z vitrážového okna, které zobrazuje svatou Perpetuu, umučenou v Kartágu v roce 203. Bylo jí 22 let, měla vznešeného manžela a novorozené dítě. Nechala se přistihnout se skupinou raných křesťanů, a protože trvala na svém, byla v den císařových narozenin vhozena do cirkusu pod kopyta zdivočelé krávy. Její víra byla tak silná, že se po ní dalo chodit.

Než jsem vzal za kliku, vzhlédl jsem k soše Spasitele na kříži nad oltářem. Moje víra, to je úplně jiný level. Otec, syn a Duch svatý. Trojjediný Bůh, kterému náleží všechna sláva světa. Ctihodní otcové v semináři nás učili, že On panuje jako absolutní autorita jak na Zemi i v Nebi, a že to platí po všechny věky věků, Amen. Teprve nedávno jsem se přesvědčil, že nám církevní otcové jednu zásadní informaci vyložili poněkud nepřesně. Od té doby mou mysl zaměstnává spousta zneklidňujících otázek.

Vešel jsem dovnitř, uvelebil se na sedátku a skřípavě za sebou zavřel dvířka zpovědnice. Sundal jsem růženec z krku, omotal jej kolem zápěstí a začal se modlit, abych vyplnil čas.

Zanedlouho jsem zaslechl, jak první adept Svátosti Smíření vstoupil do sousední kabinky. Je tady šero, a to záměrně. Dělí nás prkenná stěna, rozhovor proběhne skrze zamřížované okénko. Mřížka z tenkých dřevěných příček je tak hustá, že místo tváře kajícíka vidím jen světlou skvrnu. Mě ten příchozí neuvidí vůbec, protože sedím opřený o zed', mimo mizerný výhled, které zamřížovaný průzor umožňuje. Leda bych se předklonil, ale tím bych zdání diskretnosti narušil, proto jsem to dělal jen ve výjimečných případech.

Nahlas jsem pochválil našeho Pastýře na Nebesích. Poděkoval jsem, že mohu přivítat v jeho Jméně další ovečku ke svaté zpovědi. Pokřižoval jsem se

a vyzval příchozího k témuž gestu. Stíny za mřížkou se pohnuly, z čehož jsem vyvodil, že mě poslechl. Zjevně nepatřil k těm přirozeně sdílným.

„Povězte mi něco o sobě,“ vyzval jsem tu osobu. „Pocházíte ze sousedství? Chodíte na bohoslužby do našeho chrámu nebo k svatě Kláře? Kdy jste byl naposledy u svatě zpovědi?“

„Narodila jsem se v tomto městě, pane faráři,“ odpověděla kultivovaným a poněkud afektovaným hlasem. Tak tedy ne kající, ale kajícnice. Středního vyššího věku. „A naposledy jsem byla u zpovědi vloni v září u svatě Kláry.“

„Chápu,“ zamručel jsem. Kostel svatě Kláry se bude opravovat ještě dobrého půl roku. Všichni teď chodí k nám.

„Přicházíte se tedy vyznat ze svých hříchů,“ konstatoval jsem.

„Ano, samozřejmě.“

„Jistě tak činíte s lítostí a s upřímným srdcem. Bůh, který osvětluje naše srdce, kéž vám dá pravdivě poznat vaše hříchy a ukáže vám své milosrdenství...“ dál jsem opakoval stokrát ohranou litanii. Přistihl jsem se, že drmolím, tak jsem nuceně zpomalil. Kolikrát jsem se zapřísahal, že budu dbát na správný přednes? Každý kající si přece zaslouží mou plnou pozornost. „Bůh nyní mým prostřednictvím vyslechne vaši zpověď.“

Začala mluvit. Věcným tónem. Přehledně a srozumitelně. A ano, z jejích sdělení prosakovala lítost a upřímná snaha se polepšit. Vyprávěla o tom, jak moc nenávidí svou mladší sestru, která měla v životě štěstí, zatímco ona si vybrala jenom smůlu. Stěžovala si na nespravedlnosti tohoto světa, vzápětí se za to překotně omlouvala, že Bůh jistě ví, co činí. Trochu znechuceně jsem se ošil, když její hlas přešel do kňouravého tónu. Okamžitě jsem se zastyděl. Jako duchovní přece musím mít pochopení. Ale stejně. Srdceryvný pláč, vzlykání, křik i skřípění zubů. Všechno je to mnohem přijatelnější než kňourání.

Zatímco ona se vyznávala ze špatných skutků, a planě lamentovala na Boží účet, já ty činy zařazoval podle závažnosti v souladu s Katalogem hříchů sv. Pavla, abych na to mohl později příslušně reagovat. V mých útrobach se pozvolna shromažďovala tíha její viny, a působila mi lehkou nevolnost od žaludku. Bude se to stupňovat s každou další zpovědí. Ale jsem připravený tu zátěž zvládat, a činím tak k nekonečné slávě našeho Pána.

Jakmile ta žena vyznání dokončila, vyzval jsem ji k projevu účinné lítosti a k pevnému rozhodnutí více již nejednat špatně. Uložil jsem jí přiměřené

pokání, ona je přijala. Na závěr jsme se společně pomodlili. Pod Boží ochranou jsem ji propustil.

Pak se dostavil další kající. Na první dojem si nebyl jistý, jestli dělá správnou věc. Musel jsem jej opětovně ujistit o platnosti přísného zpovědního tajemství. Po mém povzbuzení se rozmluvil. Hrátky s mocí, přelévání majetků, samá vlivná jména. Každý člověk je hoden Hospodina milosrdenství, pokud přiměřeně lituje. Ale tento muž byl kající – oportunist. On o vině a lítosti jenom mluvil, ale uvnitř to tak necítil. Paradoxně si to, že lže sám sobě i mně, vůbec neuvědomoval. Nemohl jsem od něj převzít emoce, které neexistovaly. Ale protože to primárně myslel dobře, vhodně jsem se o něj postaral.

Oportunistu vystřídala mladá prostá žena podvádějící svého muže. Ne že by toho litovala, ale vinu cítila. Tvrdila, že si nemůže pomoci. Jak překerní. Po ní přišla zakřiknutá paní vybírající drobné z kabátů pověšených v nemocniční šatně. Každé ráno čelí pokušení jako uklízečka. Někdy odolá, ale častěji nikoliv. Jak smutné. Pocit hanby a lítosti ji úplně trhal na kusy. S radostí jsem ji té tíhy zbavil.

Když jsem „odbavil“ posledního adepta, byl pozdní večer. S hlavou plnou útržků prostých vět i komplikovaných souvětí jsem vstal, ztěžka vyšel ze špatně odvětrané zpovědnice do prostoru kostelní lodě a zhluboka se nadechl. Procházel jsem uličkou, kontroloval, jestli na některé z lavic někdo nespí. Přistoupil jsem k vstupním dveřím a pečlivě je zamkl. Vracel jsem se zpět kolem kněžiště. Mířil jsem do sakristie a provázela mě vůně lilií a kadidla.

V sakristii jsem minul stůl s otevřeným sešitem, do kterého si později poznamenám odkazy na odstavce z Písma, které budu citovat na zítřejší mši. Odsunul jsem stranou pojízdný věšák s mešními rouchy, který zakrýval klekátko natěsně přistavené ke kamenné zdi. Tuto stěnu jako jedinou zde nekryla omítka. Vystavovala se mému pohledu nahá. Perlově šedé dohledka opracované kameny spojovalo smolně černé pojivo. Klesl jsem na kolena, staré dřevo zaskřípalo. Zlehka jsem opřel předloktí o pultík a sepnul ruce.

Stěna se bíle rozzářila a zmizela. Místo ní se otevřel výhled, který mě nikdy nepřestane fascinovat. Moje klekátko, přestože zed' byla pryč, se dále opíralo o neviditelnou hranici, za kterou se rozprostírala zahrada s romantickou fontánou, vroubenou záhony růžových, indigových a purpurových květin. Travnatý palouk okolo fontány obklopovaly obrovské stromy s rudými

a zlatými listy. V průhledu cesty se rýsovaly bělostné stěny rozlehlého paláce, odkud se svižným krokem blížila osamělá postava mého Pastýře.

Jeho tvář nepřipomínala nic ze starých obrazů a fresek. Nebyl to ten dramaticky zachmuřený vousatý stařec vyobrazený na stropě Sixtinské kaple. Jeho postava byla vysoká a útlá, zahalená v mihotavém dlouhém plášti, o kterém se nedalo říct, jestli sestává z látky, nebo je tvořený pouhou představou. Moje srdce při té podívané divoce tlouklo, po zádech stékaly kapičky svědivého potu. Oči se mi zaplavovaly slzami, přesto jsem je nedokázal přimhouřit ani zavřít. Nenechal jsem se tím zaskočit. Mé smrtelné tělo jen reaguje na interakci s odlišnou verzí veškerenstva, než v které se běžně pohybují.

Zatímco jsem v nábožném vytržení obdivoval jeho vznešenou siluetu, můj Pastýř a zpovědník dospěl k fontáně a zlehka se posadil na její hrazení. On seděl a já klečel, ale naše tváře byly na stejné úrovni.

„Tebe už si pamatuju,“ pronesl přátelsky. „Jsi Teodor. Z toho malého města s tím hrozným železničním podjezdem.“ Mluvil tiše. Téměř šeptal. Přesto jeho hlas rozehvíval všechny buňky mého těla. „Tak co pro mě máš, otče Teodore?“

To bylo od něj laskavé, že mi neříkal „synu“. Nesnažil se nás manipulovat falešnou rodinnou sounáležitostí tak, jak to vyžadoval jeho předchůdce. A místo aby komunikoval s jediným vyvoleným náměstkem z Vatikánu, nebylo mu zatěžko navazovat osobní kontakty i s dalšími služebníky církve včetně mé maličkosti. Přitom dokonale respektoval stávající hierarchii, stejně tak uznával naše církevní profesionální kvality zaplacené tvrdým studiem a odříkáním. Ačkoliv jsme byli s Jeho příchodem postaveni před hotovou věc, přijali jsme to s pokorou. I já byl nakonec vděčný, že všechno mé úsilí pomáhat bližním nepřišlo vniveč.

„Tentokrát to za moc nestojí, můj pane,“ poznamenal jsem. „Jeden zastydlý třicet let starý incest. Jedno neposkytnutí pomoci nemohoucí osobě s následkem trvalé invalidity. Spousta účelových lží a pomluv. Tahanice o moc a peníze. Ale ty provázela absolutní absence viny, tudíž byl tento případ pro tvé potřeby nevyužitelný. Zachránilo to cizoložství a nějaké menší krádeže. Obojí opakovaně bez naděje na nápravu. Ale rozhrěšení jsem udělil, protože jinak bych ti ta provinění nemohl přinést.“

Pastýř vstal a udělal posledních pět kroků, které nás dělily. Sklonil se ke mně a šeptl: „Dej mi to.“

Naše nosy se téměř dotýkaly. Nedočkávě jsem se zachvěl. Jeho ústa se lehce otřela o ta má. Teprve pak se pevně přisál. Jeho polibek byl horoucí a cudný současně, ale především do sebe pojímající. Odčerpával z mých útrob všechnu špínu, kterou jsem do sebe během zpovědního procesu nabral.

Zatímco on se plynule sytil lítostí mých bližních, tíha mě opouštěla. Ta úleva! Ta lehkost!

Když bylo dokonáno, Pastýř se narovnal, šestiprstou ruku vztáhl nad mé čelo a udělal znamení ležatého kříže, poněkud odlišné od znamení krucifixu jeho předchůdce. Kdybych k němu nebyl osobně povolán, kdyby mi nebylo objasněno, že post absolutního vládce je putovní, nikdy bych tomu neuvěřil. Ale dává to smysl. Starozákonní trestající Hospodin seslal na lidstvo Potopu, pobořil Babylonskou věž, spálil Sodomu a Gomoru. Ten, co přišel po něm, novozákonní a Trojjediný, nám dokonce obětoval vlastního syna, abychom se naučili slitování. Před dvaceti lety jej nahradil tento zbrusu nový Pastýř. Ještě se naplno neprojevil. Teprve se, jak sám jednou připustil, rozkoukává. To, že se Absolutní autority v průběhu věčnosti na nebeském Trůně střídají, nám církevní otcové v semináři neprozradili. Ale já jim to odpustil. Jednu věc totiž mají všichni ti bohové společnou: Naši svatou církev. A to je uklidňující.

Oddané jsem vzhlížel k jeho žehnající ruce. Její prsty byly dlouhé a tenké, zakončené dlouhými nehty, jejich špičky se dále úžily, až se rozplývaly do nicoty. Ale já věděl, že pokračují dál do prostoru, kde se větví do rozměrů, které moje lidská mysl není s to pojmout. Jakmile podpůrné gesto dokončil, mé unavené tělo i mysl vzpružila nová síla.

Zatímco jsem si užíval tolik příjemný a osvěžující smyslový vjem, on se vrátil k fontáně a znovu se usadil na jejím okraji. Potěšilo mě, že se ještě nemíní loučit a že jej přinesená potrava uspokojila.

Byl stejně krásný jako to, co jej obklopovalo, a já se na něj nemohl vynadívat. Černý obličej se špičatou bradou brázdily hrany vystupujících kostí. Malá delikátní ústa se křivila k mírnému úsměvu. Nad nenápadným nosem se rozprostíraly velké očníce, a hluboko v nich doutnaly oči bez duhovek a zřítelnic. Lebku protaženou do výšky i do stran zdobila síť kostěné krajky, v mezerách prosvítaly zeleně světélkující tkáň. Špičatě zakončené uši okázale čněly do stran. Ale pokud by snad někoho napadlo, že by to mohlo působit směšně, tak to tedy ne. Směšného na něm nebylo vůbec nic.

„Tak mi pověz, Theodore, co je v tvém malém šedivém městečku nového.“

Vyprávěl jsem o rekonstrukci kostela svaté Kláry. Lidé jsou líní vážit cestu z opačného konce města. Ještěže ke zpovědi jich chodí více. „I tak mám podezření, že mi neříkají všechno,“ postěžoval jsem si.

Pokýval hlavou a poznamenal: „S tím se netrap. Nic není úplně dokonalé.“

„Ale jak je možné, že navenek se vaším příchodem nic nezměnilo, můj pane?“ otázal jsem se s respektem. „Celou tu agendu jste bez námitek převzal. Dokonce i ta komplikovaná a dávno překonaná liturgická pravidla jste beze zbytku zachoval.“

Jeho úsměv se rozšířil. Tenké rty se shrnuly a odhalily drobné ostré zuby. „Proč měnit něco, co funguje, drahý Theodore?“

Uhodli jste, na základě kterého obrázku je povídka napsána?

Odpověď najdete na následující straně.

Štístko Ougi

Štěpán Tůma

Vpluju do kokpitu, stále ještě ve skafandru, přilbu nechám viset ve vzduchu a přitáhnu se k ovládacímu panelu. Kontrolky svítí zeleně, jen ta nejvíc vlevo bliká oranžově. Výstražný nápis na displeji vpravo ode mě vyzývá zkontrolovat výměníky vzduchu. Vyťukám bezpečnostní sekvenci, ale lodní počítač moji žádost zamítne.

Zkontroluj výměníky, opakuje svoji výzvu stroj na dalším displeji.

Chvíli mi to trvá, ale nakonec pochopím, že jsem v tlustých rukavicích stiskl víc čudlíků, než bylo potřeba. Osobodím prsty a úspěšně zadám heslo, kterým potvrdím, že o problému vím. Nehodlám putovat celou lodí kvůli planému poplachu. Jenže počítač se nechce vzdát lacino. Vyvolá počítadlo se zbývajícím množstvím kyslíku pro let. Provede automatický přepočet. Nová

suma mi sice napovídá, že lézt z tahače ven možná nebyl nejlepší nápad, ale stejně si oddechnu. Hodnota kyslíku na displeji je dostatečná i na cestu zpět. Přesto mi vrtá hlavou, co se mohlo stát.

„Dvojnásobná spotřeba?“ mumlám si pro sebe. „Dvojnásobná, to nedává smysl.“

Vyslovit rozhořčení nahlas je k ničemu. Díky bohu za UI autopilota a další vychytávky, díky kterým jsou tahače one man show. Ale stejně si nedovedu pomoci. Mluvit sám se sebou je to jediné, co mě v kosmické temnotě ještě drží při smyslech.

Zpět. Začnu po jednom vyvolávat a procházet kontrolní hlášení – přesně tak, jak by mi radil korporátní manuál, kdybych ho nepřehráł dědovými zápasy. Hladina kyslíku je i přes zvýšenou spotřebu dostačující. Atmosféra nevykazuje stopy po narušení. Radiační štít běží. Zásoba vody odpovídá normě. Nákladové prostory bezpečně utěsněny.

Pro jistotu omrknu i pohon.

Množství štěpné směsi pro let vesmírem i vznětlivého paliva pro případné nouzové přistání je také v pořádku.

Zkrátka nic, co by snad naznačovalo, že došlo k porušení pláště. Uf.

Proč jsem sakra zase lezl ven? Přece znám rizika.

To byla řečnická otázka. Víím, proč. Jsem totiž zbabělec a pořád doufám, že to za mě vyřeší okolnosti. Jenže jakmile dojde na lámání ledu, vycouvám. Stejně jako teď s tím kyslíkem. Radši budu hodinu ověřovat stav na monitorech, než abych se vydal věci zkontrolovat na vlastní pěst.

Otevřu bezpečnostní přihrádku hned vedle procesoru, který slouží jako černá skříňka každého letu, a zabořím ruku do hory obalů od čokolád a proteinových tyčinek. Prázdné papírky spolu s drobkami vzlétnou a začnou se kroutit kokpitem. Jenže nehledám další dobrotu. Konečně nahmatám bezpečně ukotvenou rukojeť. Do umělého osvětlení kokpitu vytáhnu oprýskanou pistolí. Starou, ale plně funkční projektilovku. Žádný laser nebo plazma. Stará dobrá wolframová munice. Pootočím bubínek a ten v odpověď několikrát zacvaká.

Možná kdybych měl pistolí už tenkrát, neseděl bych dneska tady. Vzdychnu. To určitě. Při své zručnosti bych si spíš prostřelil koleno. Dědu bych stejně neuchránil a ty hajzly... Dost!

Nacpu pistolí zpátky a přitáhnu si k sobě arašídovou kapsičku, která se právě odrazila od kniplu. Zabouchnu přihrádku a odpadky odsunu bokem. Na

uklizení bude čas později. Když dožvýkám lepkavou hmotu, je mi líp. Cvaknu párem spínačů a otevřu ochrannou clonu kokpitu. Grafenovo-ocelové pláty se dají do pohybu a během chvíle obnaží výhled na trosky poletující všude kolem. Uvelebím se v křesle a naposledy zakroutím hlavou, abych z ní vytěsnil hloupou představu milionového nálezů. Spolu se zklamáním ze sebe shodím i obal od gumových bonbonů.

„Ougi, pilot tahače, milionářem,“ přečtu neexistující titulek zpráv, který sousedí s tím skutečným, momentálně nejskloňovanějším. Plazmáci v naší galaxii.

Jako by vesmír nebyl už tak nebezpečný. Trávím v něm měsíce zavřený v téhle plechovce a pořád čekám, až si pro mě přijde. Ale co? Osud? Smrt? Ježíš?

Radši přesunu prsty nad klávesnici a znovu nastavím kurz letu.

Týden po kaskadérském kousku, kdy jsem vplul mezi trosky fregaty a emzácké lodi, se můj život uvelebil zpět v pilotním křesle.

Zlověstné ticho vesmíru nestrpím, a tak si přehrávám to jediné, co mi zůstalo po dědovi. Jeden z fotbalových zápasů. Jo, přesně tak. Můj děda měl úchylku. Miloval pohárové zápasy ve sportu, kterému se říkalo fotbal. Nebo taky čutaná, kopaná a nevím, jak ještě.

Pustím si ten nejlepší. Finále z roku 2005! Dědův oblíbený Liverpool proti gigantům z AC. Průběh zápasu je jako pohádka. Poločas skončí 0:3 v neprospěch našich. Jde se do šaten a všichni hořekují, že je to nudné finále. Ostuda. Jenže kluci se nevzdají a po pauze vletí na trávník jako d'áblové. Za patnáct minut srovnají skóre a v následném penaltovém rozstřelu vyhrají.

Víc než samotný zápas žeru jediného hráče. Pracovitého kluka, který hraje někde uprostřed hřiště. Klasický defenzivní středopolař, který v druhé půli, jako by se nechumelilo, vypálí granát z pětadvaceti metrů a dá gól. Štístko. Tak mu říkali.

Tak mi říkával děda. Štístko Ougi. Kolikrát jsme s dědou u tohohle finále plakali dojetím. Až dokud ho ti hajzlové...

Otevřu přihrádku...

Je mi to líto.

Trhnu sebou a zastavím se uprostřed pohybu.

„Co?“ řeknu nahlas. Ale nikdo mi samozřejmě neodpoví. Nikdo tu totiž přece není. Asi se mi to jen zdálo. Jak dlouho musí být člověk sám, aby nepoznal vlastní vnitřní hlas? Měl bych se vyspat. Vypnu záznam, natáhnu nohy a sklopím prošoupané křeslo. Nejvhodnější to není, ale když člověk hodně jí, je rád, že se nemusí plahočit lodí do kajuty.

Nacpu si gelová sluchátka do uší a pustím si aspoň audio rozbor zápasu ze studia. Než usnu, mám zvláštní vtíravý pocit, že tu nejsem sám. Až se proberu, raději omrknu zásobníky kyslíku i fyzicky.

Vstávej! Vstávej! Poplach!

Probudím se z propodivného snu. Jedinou páčkou zvednu křeslo, mžourám na hlavní obrazovku. Poplašný signál tlumeně hučí a palubní počítač opakuje nahlas to stejné, co do mě buší vyskakující a zase mizející text monitoru.

Vytáhnu si sluchátka z uší.

„Hrozí kolize! Poplach! Hrozí kolize!“

Kontrolky blikají a hlásí hned několik problémů. První je nepřekvapivě kolizní kurz. Zdá se, že jsem udělal chybu v propočtu a odchýlil se od plánované trajektorie. Další důvod, proč nechodit ven. Naštěstí mám ještě dost času k nápravě. Vypnu poplach a potvrdím, že jsem při vědomí. U toho houkání se vážně nedá přemýšlet. Odfouknu si, promnu spánky a ještě s částečně splepenými očima uvedu vše do původního pořádku. Uf. Co dál?

Jasně, hladina kyslíku zase o něco klesla, a to i přestože jsem spal. Ale s tím jsem počítal. Někam dozadu do hlavy si uložím, že musím zkontrolovat přívody všech atmosférických plynů. Jenže pokud je únik takhle nepatrný, moc se mi nechce se někam plahočit a myslím, že ani časem mě touha vrtat se v rozvodech a trubkách nepřemůže. Soustřed' se!

„Chceš se zabít?“ okřiknu sám sebe, a i když vím, že do jisté míry asi ano, dám si za pravdu. Mrknu na to, uklidni se!

Rozbalím si proteinovou tyčinku v extra tlusté krustě čokolády a na monitoru vyvolám poslední chybové hlášení. Hm. Tohle je fakt divný. Tahač disponuje třiceti průlezy a pět z nich je otevřených. Přitom já nikam moc nechodím ani nelítám a vzhledem k tomu, jaké zažívám občas pocity a sny, tak za sebou vždycky zavírám. Že bych nezavřel, když jsem odnášel odpadky?

„To nic nebude,“ říkám si. Ougi, klid, prostě jsi jen zapomněl.

Nezapomněl, ale nebezpečí ti nehrozí.

Srdce mi poskočí a div si necvrnknu do gatí kombinézy. Hrábnu do otevřené přihrádky, vytáhnu pistoli a zamírím na zavřené dveře. Z tváří se odlepují kuličky potu. Minuty se vlečou, ale já nic neslyším. Jen pravidelné hučení motorů a tlumený chod filtrace vzduchu.

Bušící srdce se uklidní a já se začnu smát. Nejprve nuceně, ale nakonec propuknu v upřímný chechot. Pupek se vlní a každé zasmání mě trochu pootočí. To mě rozesměje ještě víc. Brečím smíchy a říkám si, že tohle je pocit, který bych chtěl zažívat častěji. Koukněte na toho tlustocha. Točí se tu ve stavu beztlíže a chechtá se jako magor. A jenom díky tomu, že zapomněl, co udělal před pár hodinami. Nejspíš proto jsou lidi, kteří zapomínají, šťastnější.

Když se uklidním, stále ještě v dobré náladě pozavírám dveře skrze kontrolní panel po levici a pustím si fotbal. Je to jen zápas ve skupině, navíc ho znám nazpaměť, ale stejně mě skandování fanoušků hřeje u srdce. Abych se přece jen i něco dozvěděl, pustím si zprávy. Jasně, ty ze Země mají roky zpoždění, takže jsou k ničemu, ale všude jsou roztroušené stanice a přijímače, které nás, dálkové piloty, alespoň částečně informují o tom, co se děje v přilehlých soustavách. Plynulý strojový text. Žádné kudrlinky, žádné fešné moderátorky ani uhlazení chlápci v oblecích. Dokonce ani roboti. Prostě jednoduchý kód.

Pohupuju se v pásech, pistole mi rotuje nad koleny a bedlivě luštím kódovaný jazyk. Jenže se stejně nic moc nového nedozvím. Zvýšili odměnu, kterou je Unie ochotna vyplatit za každého mrtvého plazmáka. Jako by nestačilo, jak lidi zpustošili Zemi. Teď ještě začínají mezigalaktickou čistku. Purifikátoři lítají vesmírem jako nějaká inkvizice a pálí všechny, co podle nich nemají dost humanoidní vzhled. Pecka...

Plazmáci... kde se tu vzali a co nám asi chtějí? Podle purifikátorů jsou extrémně agresivní. Jenže kdo dneska není? Na druhou stranu, jestli je to tak, možná by mi pomohli s problémem vlastní existence. Jen by jim zasvítla hlava, jak se prý děje, než zaútočí, a prd. Byl by konec. Ougi by byl fuč.

Kurňa, radši bych měl něco dělat. Vrátím pistoli do šuplíku zášti (fakt mu tak říkám), odstrčím se od křesla a odpluju pryč. Cítím se jako nějaká velryba. A není to vůbec špatné. Myslím letět. Úplně jsem zapomněl, jak svobodný je to pohyb. Byť stísněné koridory a vzdálené mručení motorů ve mně vzbuzují spíš úzkost.

Zásobníky i výměníky šlapou, jak mají. Maziva v mechanických částech stroje je dost a ani software nehlásí žádnou odchylku. Sakra, kde je problém? Kam ten kyslík mizí? Samozřejmě mě napadne, že mám černého pasažéra, jenže to by se přece měnily taky koncentrace ostatních plynů. Nic nepřehžije jen na kyslíku. Nebo jo? Sakra, myslí, Ougi!

Ougi, zaduní mi hlavou. Zamotám se, zrak se rozmaže. Chytím nejbližší trubku. Zasyčí to.

„AU!“ ucuknu. Z ruky se kouří. Během chvíle mám dlaň samý puchýř. Kůže kolem zrudne, zkrabatí se.

S popálenou rukou u těla prchám zpět do kokpitu. Proč jsem sakra vylejzal?!

Další cyklus, který se rovná třem stům třiceti šesti zemským dnům (nepetejte se), zmizí rychle jako karamelky. Takže fofrem. Přesto mě syntetická kůže na ruce pořád svědí a mám co dělat, abych si neprostřelil palici. Pořád se mi vrací pocit, že si občas něco myslím a myšlenka se mi vrátí jako bumerang. Jen hlasitější, a tak nějak rezonuje mozkiem. Dokonce jsem se nejednou přistihl, jak se svým novým hlasem diskutuju. Chápete to?

Na akční průzkum lodi jsem dávno rezignoval. Místo riskování v beztíži dlabu svačinky a čuším na fotbal. Za zamčenými dveřmi. Sám. Přesto mám stále slyšiny a občas i vidiny. Nedávno se mi zdálo, že mě někdo sleduje. Jakože se nějaký chudák rozhodl okrást tloušťíka *Ougiho*. O co asi tak? Jasně, neví, že vezu jen led, ale sakra, makám pro *Magnokorp*! Kdo příčetný by si to s nimi chtěl rozházet?

Podělaný vesmírný stalkeři! To si radši pokecám sám se sebou vy... vy... všivý, odporný a nabubřelí zlodějský šmejdi! Všichni jsou to hajzlové a oportunisti. Kdykoli se najde někdo, kdo se chce družít, nakonec se z něj vyklube pochybný obchod'ák, zloděj nebo prostitut. Kdykoli tak dokuju a někdo se chce „kamarádit“, začnu o fotbale. A když to náhodou nezabere, což je asi tak v jednom procentu případů, vyrukuju na ně s Natašou. Každý, kdo si začne představovat mě, stopadesátikilovou konzervu, jak se s někým intimně sbližuje, rychle vycouvá. Není to vůči ní hezké, ale ona mě taky podrazila. Nataša.

Při vzpomínce na zvuk jejího jména se mi sevře žaludek. Je to směs pocitů. Zbytek lásky, ale taky z větší míry znechucení. Jak mohla?

Nataša?

Jo. Zranila mě. Ne, to není dost přesné. Zadupala mě do země, pošlapala moji lásku. Zneužila mě. Okradla dědu. Okradla dědu a... Prostě to posrala! Všechno posrala! Mě, sebe, dědu...

To je mi líto, Ougi.

Utřu slzu. Jo, díky. Občas mě překvapí, kolik toho o sobě nevím. Vlastně tohle mě na posledních rozhovorech se sebou baví nejvíc. Není to, jako když se člověk chystá na zkoušku a ví, na co se ho budou ptát – zná odpovědi. Daleko víc se to podobá tomu, co říkají umělci, když k nim promlouvá múza. Vedou dialog. To je ono. Vedu sám se sebou plnohodnotný dialog. Sladký.

Jak ti budu říkat?

Jak chceš?

„Já?“ Tohle je taky zajímavý, když mluvím nahlas, moje já, jako by mě neslyšelo. Divný, že ano?

Co třeba Štístko? navrhnou.

To se mi líbí. Děkuju, Ougi.

Odložím nakousnutou tyčinku a otevřu clonu kokpitu. Hvězdy už mi nepřipadají tak vzdálené. Dřív jsem je vnímal jako studené a nehybné věci – samozřejmost. Ted' mám pocit, že každá jedna skrývá nějaké tajemství.

Já ti děkuju, Štístko.

„Nikdo není z podstaty zlej, lidi jen chybujou a dělaj špatný rozhodnutí,“ říkával děda, když vyplácel Magnokorpu daň za ochranu. Trapný, že jo? Měli jsme na stanici placenou ochranku, která se nakonec stala naší zkárou.

Když mi bylo čerstvě osmnáct, rozhodl se děda, že je čas udělat krok vpřed. Že musím vykročit vstříc realitě vesmíru, dospělosti a hlavně zodpovědnosti. Poslal mě proto s obálkou wuyenů, abych uhradil další cyklus ochrany.

Nebyl by to děda, aby mi nedal přednášku o tom, jak vystupovat a co dělat. Jak se mám tvářit a jak projevovat úctu bezpečákům, díky kterým si tady můžeme v poklidu žít. A nebyl bych to já, abych nehledal nějakou zkratku. Nemyslel jsem to zle, jen jsem udělal chybu. Přesně tak, podělil jsem se o svůj velký úkol s Natašou. A ta udělala špatné rozhodnutí a v nestřežený okamžik mě o obálku připravila.

Děda nebyl hloupý. Za prvé, v obálce nebyly wuyeny, ale prošlé kupóny se slevou do lázeňských kajut. A za druhé znal bezpečáka Magnokorpu, kterému pravidelně nosil platby. Věděl, že kdybych mu obálku donesl, v nejhorsším by mě propleskl. Nebyl zlý.

Kdybych si býval obálku zkontroloval, všechno by bylo fajn.

Jenže nebylo. Ne proto, že jsem došel až do kanceláří Magnokorpu a teprve tam zjistil, že žádnou obálku nemám. Ani proto, že jsem se bál, co s námi bude, protože jsem právě ztratil balík wuyenů. Ne, děda mě v tom nenechal. Hned se mi omluvil, že to byl hloupý test, že to nemyslel zle. Že vezmeme tu pravou obálku a vyřídíme to společně.

„Potom si zajdeme na čoko-vafle, co ty na to?“ řekl.

Problém nastal, když se Nataša pokusila zamáznout svůj dluh *Sangre y Espacio* tím, že místo peněz donesla prošlé lázeňské kupónky (zkontrolovala si, co nese, stejně dobře jako já). Když na ni uhodili, nenapadlo ji nic jiného, než říct, kde si myslí, že ty prachy jsou...

Než jsme s dědou vyrazili, zavedla Nataša ty grázly rovnou k nám domů. Sektáři *Sangre y Espacio* k nám napochodovali, jako by jim naše buňka patřila, a pustili se do toho, co jim šlo nejlíp. Prolévat krev. Napřed zastřelili dědu, a když zjistili, že nemáme žádné úspory, ale právě jen obálku (tu pravou, kterou děda nosil skutečně každý cyklus osobně) s jednou platbou, rozzuřili se ještě víc. Z naší buňky nezbylo nic a jediné, co nezkontrolovali, byla moje tajná skrýš za falešnou stěnou. Natašu odvěkli.

Vzpomínám na to a obrazy v hlavě jsou jasné a celé se mi to vrací jakoby nic. Přitom se potím a třesu. Koušu si vnitřní stěnu tváří. Nehty drápu syntetickou kůži křesla a žádná bolest není tak velká, aby otupila bolest v mém srdci.

Vysmrkám se do rukávu kombinézy a vytáhnu tyčinku. Cukr. Klid.

Vyšetřování bylo krátké.

„Je mi to líto, kluku, ale dokud neuhradíš pravidelnou platbu, nemůžu ti pomoci,“ bylo to jediné, co mi Albert tehdy řekl.

Bylo mi osmnáct, když mě vykopli ze stanice a poslali na Mimas. Nedlouho potom jsem dostal tuhle zakázku. Přesně tak. Pracuju pro Magnokorp.

Tohle všechno se mi honí hlavou ve chvíli, kdy civím do kosmu. Hvězdy tepou světlem a sem tam se ozve tlumené zadunění, když tahač v letu narazí na nějaký úlomek nebo zbytek asteroidu.

Zničehonic se tahač otřese. Tohle nebyl úlomek. Palubní počítač hlásí, že jsme byli zasaženi. Plášť zůstal neporušen, muselo jít o výstražnou ránu. Co to...?

Tentokrát se lod' neroztřeše, ale kokpit se rozsvítí jako vánoční stromček. Počítač hlásí děsivě prosté: Systémy detekovaly zaměření.

Zaměřili mě torpédy? Kdo? Proč? Co se to děje, Štístko? Nikdo mi neodpovídá.

Otevřu komunikační kanály transpondéru a čekám, jestli nedostanu nějakou zprávu. Netrvá dlouho a pípne mi žádost o přijetí informačního toku.

Potvrdím volbu. Přes monitor problíkne šum spojení. Raději vypnu kameru, můj exteriér má tendenci některé lidi rozčilovat. Ale třeba to nebude tak zlé.

Obraz se ustálí.

„Ve jménu *Sangre y Espacio* okamžitě vypněte motor a připravte se na nalodění,“ spustí chlápek, co má na lebce vytetovanou velmi špatnou kopii měsíce. Nebo má prostě jen hlavu obouchanou jak kopačák?

Je to zlé. Hodně zlé...

Tahač nedisponuje žádným systémem zbraní, protože se nepředpokládá, že by si někdo troufl na majetek Magnokorpu.

Nejsem hrdina. Zatímco se Kopačák chvástá a vykládá o tom, proč se pohybují po galaxii a proč kradou, využiju jeho monolog k jediné šanci zachránit si krk. Vypnu motor, popadnu pistoli a vyrazím. Kdyby mě náhodou objevili, skončím to raději sám. Nebo budu bojovat?

Stejně jako tenkrát se i dnes schovám a budu se modlit, aby mě přehlédli. Na lodi mám tajnou skrýš. To byla první věc, kterou jsem si na tahači potají zřídil. Normálně tam schovávám proviant, ale myslím, že se tam ještě vmáčknu.

Pluju blikajícími chodbami. Modrá se střídá s červenou a mechanický hlas odpočítává zbývající čas ke spojení lodí.

Zahnu a zhoupnu se podél jednoho z madel. Sklouzne mi ruka. Rozplácnu se o podlahu a vnitřní plášť zaduní. Odlepím se, seberu poletující pistoli. Sakra dělej, Ougi! Netrvá dlouho a ocitnu se u falešné stěny. Hlava mi třeští, srdce buší, funím, jako po fotbalovém zápase.

Neotevírej, Ougi.

Kdes byl? Potřeboval jsem tě! Zaváhám a stěnu ještě neotevřu.

Štístko jako by se zamyslel.

Nebude se ti to líbit. Nejsem, kdo si myslíš.

Na tohle vnitřní sebemrškačství bude dost času, až se schováme. Uklidni se. Tuším, na co naráží. Myslel jsem si, že když do svojí skrýše nainstaluju malé zrcadlo, odradí mě to cpát se. Já i Štístko víme, že to zrcátko tam vevnitř pořád někde je. Víme to, protože on je já a já jsem on.

Otevřu.

Měl jsem Štístko poslechnout. Jenže, co nadělám. Nejsem zlej a myslím, že jsem neudělal ani žádnou chybu. Jen jsem se prostě rozhodl a štěstěna byla zrovna někde na tahu po staničních putykách. Polknu nasucho a přestože chci, zbraň se mi zvednout nepovede.

Oválným průlezem skrýše poletuje mračno papírků od sladkostí a mezi nimi se s rukama zapřenýma o stěny hrbí plazmák. Tlamu tvoří osm výdutí, které připomínají rozložením oči pavouka. Uši má špičaté a svěšené jako utahaný pes. Víc si prohlédnout nestihnu, moji pozornost upoutá jeho lebka. Skalpem totiž prosvítá tmavě zelená tekutina, která se při sebemenším pohybu přelévá jako v plazmové lampě.

„Hej... Hej... Hej... Hej... Klid,“ soukám ze sebe.

Plazmák nereaguje. Temnými očima pozoruje pistoli, která mi klouže zpocenou levačkou.

Co budu sakra dělat? Místo odpovědi se stanou hned tři věci. Nejprve se ozve výstražná siréna, která ohlásí připojení pirátské lodi. Vnitřní plášť se lehce rozvibruje (vnímám to jako hutnou frekvenci vzduchu, protože stále ještě poletuju). Nakonec se plazmák zvedne. Narovná se a tím mě převýší o celý metr (a to nejsem žádný drobeček).

Zakroutím hlavou. Polknu a pokynu mu. Nevím, kam, ani proč. Prostě jen tak pohodím rukou. Asi gesto, co jsem okoukal z fotbalu. Bohužel máchám levačkou. To je ta, ve které stále ještě drtím pistoli.

Plazmákovi se okamžitě rozsvítí lebeční plazma.

Okej. Tak umřu a co. Stejně jsem si to kolikrát přál a relativně nedávno právě zrovna z hlavy plazmáka. Tak jo. Já můžu. Usmaž mě!

Roztáhnu ruce jako ten trouba, co ho ještě pořád lidi věší do průlezů svých kokpitů (asi pro štěstí). Zavřu oči. V hlavě mi duní skandování fanoušků: „Ougi! Ougi! Ougi!“

Stojím v bráně a plazmák si staví míč na penaltový puntík. Jo, jsem magor. Právě se mě mimozemšťan chystá roztavit na kompot a já si představuji rozhodující penaltu. Je to –

Je to dobrý zápas. Ozve se v mojí hlavě Štístko.

„Co?“ Co?

Jednou bych ho taky rád viděl, pokračuje. Myslíš, že bys mě nechal?

Otevřu oči. Čučím na plazmáka, kterému pulzuje hlava.

Nechtěl jsem tě vylekat, řekne a hlava mu při tom světélkuje.

„Štístko?“ Tupoune, dyť tě neslyší. Jsi to ty, Štístko?

Ahoj Ougi. Probereme to, až vypadnou, co ty na to?

Zaváhám. Co když je to past? Co když si nechce jenom povídat?

Štístko nakloní hlavu na stranu.

Risknu to. Vmáčknou se za ním do úkrytu (snažím se tvářit znechuceně, ale ve skutečnosti se spíš bojím, co si myslí o mně) a snad poprvé v životě nemám strach umřít.

To tys čerpal kyslík, že jo?

Přikývne.

A dveře?

Měl jsem hlad. Ukáže na mrak plovoucích obalů od čokolád.

Nervózně se zasměju.

Zachránili mi život! Vzpomenu si na ten sen. Vstávej! Vstávej! Poplach!

To já jsem tvým dlužníkem. Kdybys nezastavil u mého vraku a nešel ven, nepřežil bych už ve vakuu o moc déle, potřeboval jsem kyslík.

Maličkost. A protože celý život komunikuju stejně debilně, automaticky se uchýlím k jistotě. Počkej až uvidíš *ten* gól.

Vydá jen takový zvláštní zvuk a já vím, že se těší. Magor jeden! Vůbec mi nevadí, že z něj sálá taková zvláštní studená vlhkost. Jen tyčinky mi nemusel žrát všechny.

Polije mě horko. Dojde mi, že slyšel. Plazmák se ale nezlobí, jen mi v děsivě dlouhých prstech podává v zeleném svitu vlastní lebky karamelku.

Všechny ne.

Díky, Štístko.

Odložím pistoli mezi poletující obaly od čokoládiček. Vložím si karamelku do pusy a chytну Štístkovu slizkou pracku. To zmákneme!

Nebo taky ne. Ještě žvýkám karamelku, když se dveře našeho úkrytu otřesou. Kov duní a s každou další ranou, která dopadne, se víc a víc prohýbá. Couvnu. Kam jsem sakra odložil tu pistoli?

Skřípot praskající slitiny. Dostali se dovnitř. Štístko na mě hledí, špičaté uši se mu kroutí. Co asi slyšel on?

Oválný prostor, ve kterém se skrýváme, není příliš veliký a poletující odpadky ho opticky ještě zmenšují. Nejprve úkryt rozpůlí světlo baterky, pak mezi nás vpadne tmavá silueta člověka. Ve tmě mu nevidím do obličeje, ale cítím jeho nakyslý pot čpící proteinem. Nahrnu se zády na stěnu a zatajím dech. Šance, že by nás přehlédl, je mizivá.

„Jsem ti říkal, že ty papírky jsou čerstvý!“ křikne. „Jackpot!“

Dojde mi, že když jsem se tlačil do úkrytu, nejspíš jsem neuhlídal všechny obaly. Jako bych jim nechal perníčkovou stopu. Strachy se roztřesu.

Padouch chytne Štístka za útlé zápěstí a smýkne jím ven.

„Ale –“ nedokončím, protože mě něco zasáhne přímo na kořen nosu. Sílu úderu znásobí stěna za mnou. Před očima exploduje tisíc světel a bradu pokryjí bublinky lepkavé krve. V uších píská, přesto slyším, co se odehrává venku.

„Ani se nehni, emzáku. Kolik myslíš, že za něj dostaneme, Hardy?“

„Hlásili, že dvě mega.“

„Sladký! Co ten druhej?“

„Nejspíš pilot, neškodnej buřt.“

„Hardy!“

„Jo, rozumím...“ Něco pleskne o dlaň. „Hlídej emzoše. Jestli se mu rozsvítí řepa, sejmi ho.“

„Vole, nejsem včerejší.“

„Neříkej mi tak!“

Chvilí se ještě štěkají. Dají mi tak čas, abych se vzpamatoval. Nos vypouští bublinky krve a hlava třeští. Pokusím se odrazit od podlahy, ale něco se mi zaryje do dlaně. Pistole!

Vyhrabu se z úkrytu.

„Kurva, Hardy, co je to za vorvaně?!“ řekne ten menší (á, pan Kopačák) s brokovnicí v rukách. Jenže to už se držím nejbližšího madla a mířím na toho vyššího pistolí.

„Děláš si prdel?“ zvedne obočí Hardy. „Zahod' tu starožitnou píčovinu, než se naseru!“

„Radši to udělej,“ řekne pan Kopačák a nepřestává mířit na Štístka. „Jestli se fakt nasere, nic s tím neudělám...“

Ruka se třese. Pod nosem mě svědí krev, rty mám vlhké a záda kombinézy promáčená potem. Místnost se začne plnit dalšími odpadky. V nose mě šimrá vůně čokolády.

„No tak,“ vyzve mě Hardy nataženou rukou, v druhé palici, kterou rozlouskl náš úkryt.

Cítím se, jako bych byl dítě, které ukradlo lízátko a tím, že ho vrátí, mu bude odpuštěno. Pohlédnu na Štístka. Chci, aby mi poradil. Jenže není jak. Jakmile se mu rozsvítí lebka, je konec. Patová situace. Napadne mě, že jsem neměl vylézat. Jenže to bych se zachoval stejně jako tenkrát. Nejsem zlý člověk, dědo...

Natáhnu kohoutek starodávné pistole.

Tím si získám pozornost pana Kopačáka. „Poslední varování, hošo!“

Hardy zatne zuby a jeho obličej se zkříví vztekem. Klouby na topůrku magnetické palice zbělají. „Zahod'. Tu. Pistoli!“

Nedokážu to... Nejsem hrdina, jako kapitán Livpůlu, který tým dovedl k zisku trofeje, když už je všichni zatracovali. Promiň mi to, Štístko. Svěsím ruku.

Hardy se usměje. Pan Kopačák na něj kývne. „Skonči to!“

Prohrál jsem.

Místnost ozáří zelená a oba gauneři zbělají.

Naopak, Ougi, jsi hrdina!

První se z šoku probere pan Kopačák, jenže než se stihne otočit, Štístkova děrovaná ústa vychrlí proud plazmy. Trup se pod náparem vařícího slizu rozteče do prostoru, hrudník se roztrhne do doutnajících provazců masa a vnitřností, Kopačák splaskne.

Hardy zařve a vrhne se na mě. Vystřelím, ale kulka jen neškodně cinkne o stěnu a s hvizdem se odrazí pryč. Palice opíše děsivý oblouk. Nikdy nedopadne. Hardy mě s sebou do pekla nevezme. Další přesně mířený proud plazmy ho totiž připraví o paži. Hardy vřeští tak dlouho, dokud mu Štístko jediným trhnutím nezlomí vaz.

Odstrčím se a zalezu zpět do úkrytu.

Promiň mi to, nemohl jsem jinak.

Plakal bych, ale ještě stále jsem nepopadl dech. Když se konečně nadechnu, trochu se uklidním. Přesto mám co dělat, abych se nepozvracel.

Ougi? Jsi v pořádku?

Jo... Snad jo...

Zase jsi mi zachránil život.

Cože?

Kdybys neodlákával toho s puškou, nikdy bych nestihl zahřát tělo na bojovou teplotu.

Jasně, ale vyřídils je ty. Za Štístkem ještě stále plavou kusy pana Kopačáka. Odvrátím se.

To, že jsi odvedl pozornost, bylo... bylo jako střela z pětadvaceti metrů.

Zvednu hlavu. A přitom bych se potřeboval naučit střílet, vid'? V ruce stále ještě křečovitě svírám pistoli.

Štístko nakloní hlavu ke straně. Ted' ještě ne, nech mě projít jejich lod'.

Dobře.

Připravil bys mezitím ten zápas, Ougi?

Nápoj lásky

Martina Vránová

Jsi tak krásný, srdce moje. Spíš a svět kolem nevnímáš. Vykradu se z postele a zamířím ven. U dveří se ještě zastavím a ohlédnu přes rameno. Spíš na boku, dlouhá noha ti vykukuje zpod peřiny, svalnaté paže objímají polštář. Okýnkem naší chalupy se prodírá svítání a osvětluje ti rudé vlasy. Tak ráda jsem je vískala. Tak ráda se dotýkala tvého štíhlého hrudníku a nasávala vůni tvého potu. Neklidně se vrtíš, přerývaně dýcháš, srdce ti asi bije jako o závod. Já mám však srdce zlomené.

Vejdu do kuchyně a zakopnu o staré, na palcích dřevé bačkory. U všech d'áblů rohatých, co tu dělají? Vždyť jsem všechny její věci vyhodila! Zvednu ty odporné škrpály. No jo, jsou její. Ty díry jsou po jejích nechutných, plísni ožraných nehtech, co připomínaly drápy. Jak se sem dostaly? Vezmu je oba mezi dva prsty a s nataženou rukou je jdu vyhodit. Na dvoře letí za kůlnu na hnůj.

Jdu otevřít kurník. Slepíčky vyběhnou, ani si mě nevšimnou. Hned hledají, co by kde sezobly. I tak je pozdravím. Ptám se jich, jak se vyspaly, jestli náhodou kolem neslídila liška. Ta hezká kropenatá se už popelí. Nakouknu do kurníku. Najdu něco na snídani? Jistě. Seberu krásná bělounká vajíčka a dám je do ošatky. Ve světle pronikajícím otevřenými vrátky se něco zablýskne. Zašátrám v slámě. Do dlaně mi vklouzne zlaté vejce. A pak mě do ní klovně slepice. To je ta černá potvora! Ta snáší zlatá vejce a taky si je hlídá. Jedeš! Nech mě na pokoji, jinak půjdeš pod kudlu! Tu černou slepici taky někde sehnala ona. Jednou ji přinesla domů a napařovala se, jak budeme bohatí. Každý den zlatá vejce! Prý si za ně koupíme nový dům, ne tuhle rozpadající se barabiznu na samotě. Dlouho netrvalo, než obrátila. Zlaté totiž nebylo celé vejce skrz naskrz, jak si ve své hamižnosti představovala, ale jen vnější šlupička na skořápce. Napřed ho zkoušela seškrabávat, ale brzo jí došla trpělivost. Ušklíbnu se při pohledu na tu zlatou marnost a vši silou vejcem mrsknu o zed'. Fuj! Vyvalí se z něj neskutečný smrad. Je to pukavec jako obvykle.

Jdu do stodoly. Otevřu vrata jen tak na šířku hlavy a strčím ji dovnitř. Nasají omamnou vůni. Stodola mi slouží jako sušárna. Máta, meduňka,

kontryhel, vlaštovičník, plicník, kostival... na co si jen vzpomenete. Každý den chodím obracet kořínky, provětrávat lístky, natřepávat květy. Všechno musí pěkně uschnout, abych to mohla dál zpracovat na čaje, tinktury a mazání. Dole ve vesnici mi říkají mladá kořenářka. Líbí se mi to označení. Jen se mi nelíbí, že mě to taky naučila ona. Matka mne učila byliny znát. Sbíraly jsme je spolu. Nakonec jsem však zjistila, že matčino bylinkářství bylo jen snůškou pověr. Začala jsem sama studovat, navštěvovat léčitelky v jiných vesnicích, dělat vlastní experimenty. Předčila jsem ji stotisíckrát. To nesnesla. Házela mi do nálevů kuřince a přelepovala popisky. Nic jí to nebylo platné.

Vylezu po žebříku na hůru. I zde visí kytice bylin a na platech leží scvrklé bobule. Včera jsem nasbírala novou dávku těchhle nádherných růžových květů. Vsunu ukazováček do jednoho z květních kornoutů rostoucích v hustém hroznu. Sedí mi na něm jako náprstek. Vždyť se taky tak jmenuje. Náprstek švadlenu ochrání před píchnutím. Náprstník však nejen zachraňuje. I tohle mě naučila ona.

Vracím se do stavení. Je čas na snídani. Udělám ti, lásko moje, čerstvá míchaná vejce. Ty máš rád. A k tomu velký hrnek kávy. Ta skryje hořkou pachutí přidaných květů. I když se snažím soustředit na vaření, moji pozornost neustále přitahují jedny dveře. Od malého děcka jsem v té komoře pořádne nebyla. Vlastně mi to matka zakázala. Kdysi dávno přitáhla domů obrovskou bichli a zavřela se s ní v té komoře. Dva dny nevylezla, ale ozývaly se zevnitř příšerné skřeky, vrzání, bouchání a nervy drásající chechtání. To tenkrát jsem uslyšela ten hlasitý uštěpačný smích poprvé. Matka se taky uměla jízlivě vysmívat, ale její smích to nebyl. Když nakonec vylezla, pochlubila se, že si zařídila čarodějnou kuchyň a bude vesničanům prodávat zaklínadla, elixíry mládí a vůbec všelijaké čáry a kouzla. Tímto se z ní stává mocná, a v budoucnu jistě i bohatá, kouzelnice. Stejně jí nakonec všichni říkali stará čarodějnice.

Jaké je to být dcerou čarodějnice? Posud'te sami. Na trh jsem chodila jen já. Tam jsem ostatně prodávala bylinky a koření, které jsem sama nasbírala a nasušila. Matky se lidé ve vesnici báli. Snad kvůli jejímu zjevu, ale ušmudlaných starých babek tam bylo dost. Snad kvůli tomu, že tušili, že opravdu čarodějnice je. Kolovaly pomluvy, že prý obcuje s ďáblem. To by ale ďábel musel mít hodně zvrácený vkus na ženské. Nejhorší byl ten její hadí jazyk. S usměvavým šklebem dokázala urazit i tu nejnevinnější duši. Trvalo mi dlouho ji přesvědčit, aby mě na trh posílala samotnou. O přesvědčování

vlastně vůbec nešlo. Dávno jsem se naučila, že přesvědčit matku znamená předhodit jí nějakou výhodu, kterou bude mít jen ona – peníze, pohodlí, povýšenost. Tak jsem jí po troškách podsouvala myšlenku, že prodávat na trhu je pro mne trest, že tam chodím nerada a udělám cokoli, abych se té povinnosti vyhnula. Ani si nedokážete představit ten d'ábelský lesk v jejích očích, když mě komandovala, co všechno si mám do nůše nabalit a na co nesmím zapomenout. Když jsem se vrátila, čekaly na mě jen nadávky, že jsem přinesla málo peněz. Já jsem přece jen postávala za stánkem, zatímco ona se stačila postarat o zvířata, a ještě k tomu navařit pár lektvarů. V noci, když si myslela, že spím, mi pak prohledávala kapsy, jestli jsem si nějaký groš neulila. Ale já jsem na trh chodila nesmírně ráda. Alespoň na pár hodin jsem utekla. Ve vesnici to byl jiný život než u nás na samotě. Všude spousta lidí, kteří se smáli, chlapi popíjeli ve stínu lípy, děti se honily a povykovaly, děvčata si vybírala pentle a chlapi se předháněli, který jim ponese koš s nákupem domů.

A pak jsi tam byl ty. Nesměle jsi otálel na kraji návsi, než ses odvážil zapojit do trhoveckého mumraje. Ani pak sis ale svými vyjednávacími schopnostmi nebyl jistý. Mnozí prodavači tě vzali na hůl, protože jsi neuměl handlovat. Ke mně sis chodil hlavně pro majoránku. Když jsem se tě jednou ptala, nač kupuješ takové množství, celý jsi zrudnul a s chlapeckým úsměvem jen dodal: „Do bramboračky. Mám ji strašně rád.“ Modré oči se ti pak zaleskly jako nikdy jindy a já se v tu chvíli chtěla celá posypat tou majoránkou, co sis koupil, jen abys měl tolik rád i mne. Když jsi od stánku odcházel, nemohla jsem odtrhnout oči od tvé vysoké postavy, která se tyčila nad ostatní. I když jsi už byl na druhé straně návsi, stejně jsem dokázala rozeznat tvoje zlaté vlnité vlasy.

Ty pravé obchody se však odehrávaly právě u nás v chalupě na kopci u lesa nad vesnicí. Lidé sem potají za šera šplhali, aby si koupili svoje nejtajnější přání. Ačkoli tvrdili, jak se jim ta stará čarodějnice hnusí, když touha zavelela nebo se dostali do úzkých, svůj odpor docela lehce překonali. A tak za matkou chodili pro lektvary na přivolání milence a pak znovu na vypuzení plodu, když prase dostalo červenku anebo kráva nechtěla zabřeznout, když chtěli přivolat skřítku hospodářička, aby jim rozmnožil peníze, anebo když se ze závisti snažili sousedova hospodářička zapudit.

O těchhle matčiných šmelinách jsem však věděla jen velmi málo. Nikdy jsem se jich neúčastnila. To byl matčin píseček, svoji moc si strážila. A tak, než měl večer přijít zákazník, poslala mě na byliny do lesa. Prý za svitu měsíce

mají větší moc. Blbost. Nijak jsem však neprotestovala. Šla jsem jí z cesty. Šla jsem za tebou. Temný les mi nenaháněl strach. Pospíchala jsem nejkratší stezkou k tvojí chalupě na kraji vesnice. Už zdáli tvůj domek svítil bíle zasněženým dvorkem. Ten sních byly piliny, odřezky a odštěpky od tvé práce. Tesař i stolař v jednom. Zvládl jsi jakoukoli práci s dřevem. Dokonce i večer jsi seděl na zápraží a vyřezával figurky místním dětem pro radost. Neodvážila jsem se vyjít z lesa a zajít na kus řeči. Asi by na tom nebylo nic divného, ale já byla zamilovaná a neopětovaných citů se bála.

O to víc jsem se těšila, když jsem zaslechla, že i ty zajdeš na hodovou tancovačku. Chlapi si tě na trhu dobírali, že z tebe bude nevrlý starý mládenec, když si žádnou dívku brzo nenajdeš. Hned odpoledne jsem začala s přípravami. Zašla jsem k lesnímu jezírku se vykoupat. Z ledové vody mi hned naskočila husí kůže, ale nevadilo mi to. Lepší než poslouchat matčiny výčitky, že plýtvám vodou ze studně a zatápět v létě určitě nebudeme. Doma jsem si pak pečlivě vyžehlila slavnostní oblečení, vyčesala si vlasy vysoko, abych zdůraznila linii krku, obzvláště pevně si zašněrovala korzet a na líce nanesla ruměnc. Bohužel mi přípravy zabraly dost dlouho, aby si jich matka všimla.

„Co to máš na sobě? Vypadáš jak flundra. A kdes vůbec vzala peníze na tu novou sukni? Stejně ti to nepomůže. Jseš tlustá, zadek máš jak almaru. Že si něco namaluješ na ksicht, to nespraví. Co do vesnice vůbec lezeš? Myslíš, že tam o tebe stojí? Víš, kolik bude na tancovačce hezkých holek? Ty se umíš v kole otáčet. Ty se zatočíš a všechny kolem porazíš. To já v tvém věku byla nejhezčí holka z okolí. A žádný šminky jsem na to nepotřebovala. Byla jsem štíhlá jak proutek, to až po tobě jsem přibrala. Všichni chlapi z vesnice si na mě mysleli. Mohla jsem mít, na koho jsem prstem ukázala,“ prošla před zrcadlem, prohlédla se v něm a z obou stran si rukama upravila vrabčí hnízdo na hlavě.

„Tak proč sis vybrala mého otce? Sama jsi říkala, že to byl budižkničemu, co neměl ani na novou košili.“

„To teda byl obejda! Ale až potom, co se ke mně nastěhoval. Předtím to na mě pěkně hrál. Beztak chtěl jen moje peníze a tohle stavení. A já hloupá jsem to neprohlídla,“ lomila rukama.

„Když chtěl tvoje peníze, tak proč utekl?“ Věděla jsem, že se mi to nevyplatí, ale nemohla jsem konfrontaci odolat.

„Utekl? Co to meleš? Naverbovali ho a z války se už nevrátil.“

„Raději se nechal naverbovat, než aby tu s tebou byl. Tak se to ve vsi povídá.“

„To jsou všechno pomluvy!“ řvala na celé kolo. „Tos už byla na cestě a on se určitě zalekl, že by si mě musel vzít a začít pořádně pracovat, aby uživil ten tvůj nenasytý chřtán. Víš, co to stojí, vychovat dítě? A já jsem na to byla sama. Vděčná mi musíš být!“ hrozila mi otevřenou dlaní přímo před obličejem. „Jedině já se o tebe dokážu postarat. Jedině já to s tebou myslím dobře. Cizím se nedá věřit. Tak si tu parádu svlíkni, zůstaň doma a dělej mi společnost.“

Chtěla jsem ji srazit na zem, vysmát se jí do obličeje a utéct. Ale dokázete zaútočit na vlastní matku? Já měla ruce jako svázané. Nemohla jsem udělat jediný krok, jak mi najednou zkameněly nohy. Neodešla jsem, ale ani se ze mě nestala hodná dcera, co si po večerech s maminkou vesele povídá. Zamkla jsem se v pokoji, tiše brečela a poslouchala, jak si matka v kuchyni polohlasem mumlá, jak jsem hloupá a nevděčná.

Ta možnost, že si někoho snad opravdu najdu a odejdu z domu, ji popudila. Asi to byl tenhle večer, kdy jsem si začala všimát, že matka mládne. Po setmění se pravidelně zamykala v té své čarodějně dílně a nevycházela dřív než po půlnoci. Napřed jsem si myslela, že už úplně blázní, protože odtamtud vycházelo přerývané pochechtávání, které mi nahánělo husí kůži, avšak další ráno jí ubyly vrásky u očí. Druhý den měla mnohem méně šedivých vlasů a za další týden se jí narovnal hrb na zádech.

To největší překvapení však na mne teprve čekalo. Vracela jsem se z vesnice, když jsem si všimla, že kus našeho vyvráceného plotu zase stojí a za ním stojíš ty. V parném odpoledni sis otíral pot z čela a sekyrkou přioštroval další kůl, než ho zarazíš na své místo. Matka tě zjevně najala na nespočetné opravy v domě. Mužská síla nám chyběla. Srdce mi radostí poskočilo, že k tobě budu mít blíž, ale okamžitě jsem si uvědomila svůj omyl. Matka přeci peníze jen tak nerozhazuje, natož na opravu starého plotu a napůl skácené kůlny. A už za tebou taky běžela. Ano, moje stará matka, co se před pár týdny štrachala do schodů půl hodiny, kmitala nohama jako laňka a ve dřívě vetchých rukou ti nesla džbán studené vody na občerstvení. Nic jí však to falešné mládí nebylo platné. Koukal jsi na ni s vyděšeným pohledem, džbán sis vzal na délku natažených paží, a ještě jsi k vodě nedůvěřivě přičichl. Při téhle scéně jsem se sama pro sebe potichu zasmála. Byl to ale smích zoufalce. Je možné, aby se matka nějak dozvěděla, že právě na tebe si myslím? Zase mě schválně ponižuje?

Nedala jsem na sobě nic znát. Nepletouvala jsem kolem tebe, když jsi každý den přišel odvést kus práce. To obstarala matka. Bavila jsem se tím, jak

jsi od ní vždy o krok ustoupil, když se k tobě přiblížila. Jen jednou denně jsem s tebou mohla být. Nosila jsem ti ven oběd a u něj jsme si na zápraží povídali. Za těch několik dní jsem tě poznala mnohem víc než za celé ty roky ze sobotního trhu. Ačkoli jsme většinou probírali jen klepy z vesnice, pokaždé jsi mi odhalil kousek sebe. A s každým kouskem ses mi líbil víc a víc. Než ses dal opět do práce, pochválil jsi mi jídlo a vypil pořádnou sklenici vody.

To jednou jsem ti šla opět pro vodu, ale místo džbánu stály ve světnici na stole dvě sklenice vína. Vůbec jsem nepřemýšlela, kde se vzalo. Jen jsem se zaradovala, že ti mohu posloužit něčím lepším než obyčejnou vodou. Popadla jsem víno a spěchala za tebou. Přistoupila jsem k tobě o krok blíž než obvykle, podala ti sklenici a jemně přitukla tou svojí. Nemusela jsem tě pobízet. Pil jsi plnými doušky a díval ses mi do očí. I já se napila a opětovala tvůj upřímný pohled. Dál už mám všechno jaksi v mlze. Jako by se svět kolem nás dvou zahalil do mlhy a kouře. Někde v dáli slyším matčino zlostné nadávání, ale nedokážu rozpoznat ani slovo. V nose mě pálí štiplavý dým, podrážděné oči mi slzí, ale já ani nemrknou. Dívám se ti do očí. Kdesi se někdo příšerně chechtá.

A dnes ti místo vína chystám na snídani kávu s tajnou příměsí. Co to k čertu dělám? Vždyť tě tolik miluju! Přesně takového muže jsem si přála. Jen jsem si nepřála, aby v tom zase hrála roli matka. Nemůžu se zbavit představy, že tě chtěla i ona, že jsi měl být její, že mě asi miluješ jen díky jejímu přičinění. Když už se jednou člověk naučí nenávidět, je těžké se to odnaučit. Udělám si nový nápoj lásky. Ten už budu dělat já. To já si přičaruju pravou lásku. Nebude v tom pachutí té báby.

Vstupuju do matčiny čarodějně dílny. Od té doby, co zmizela, jsem se sice snažila z domu i dvora odstranit všechno, co mi ji jen trochu připomínalo, ale vejít sem jsem odvahu neměla. Smrdí to tu sírou. Nos mě štípe stejně jako tenkrát, když jsme si na zápraží zamilovaně hleděli do očí. I když všechno pokrývá tlustá vrstva prachu a husté předivo pavučin, dokážu na podlaze jasně rozeznat spálenou skvrnu a nad ní na stropě očazený flek. Tu černotu na zemi obejdu a zamířím si to přímo k té obrovské knize vzadu na polici. U všech pekelníků, ta je ale těžká! Žuchne na stůl a sama se otevře na straně s obrázkem sklenice rudého vína.

„Už jsem si myslel, že nakonec odoláš,“ ozve se někde nade mnou jízlivý hromový hlas. „Ale jaká matka, taká Katka. Tak to vy lidi říkáte, ne?“

Láska klepe na dveře

Kateřina Inachis

„Mamí, ten pán má hezkej růžovej kufr, koupíš mi taky takovej?“ vyruší mě z myšlenek tenký hlásek. Přestanu pohledem hypnotizovat krajinu ubíhající za oknem vlaku a zadívám se na děvčátko v odporně růžových šatech. Už po několikáté se zakousnu do rtu a v ústech se mi rozlije železitá pachuč krve. Po zádech mi přeběhne mráz, který mě vrátí v čase do doby, kdy jsem sám sebe musel hledat v tom nejhorším pekle. Kdy jsem se slepý a napůl živý brodil bahnem, které jsem musel polykat, abych se neutopil.

Mám to dopoledne vyryté v paměti, jako by se to stalo včera. Bylo sychravo, podzimní plískanice podlézala pode dveřmi domů a mokkými prsty připomínala jejich obyvatelům, že dny léta jsou definitivně sečtené. Vracel jsem se z nemocnice, kam jsem chodíval darovat krev. Na lehkou hlavu po odběru jsem byl už zvyklý, jen náplast na předloktí mě svědila a vpich nepříjemně páčil. Nebylo to nic, co bych nevydržel, ale jako záminka k nicnedělání mi to posloužilo dobře. A tak jsem se rozhodl svůj volný den oslavit v kavárně Černé slunce, kam jsme často chodili s kamarády z vysoké.

Oprýskané dveře mě se slabým zavrznáním a zacinkáním zvonečku vpustily dovnitř. Setřásl jsem z ramen podzim a rozhlédl se. Kromě podivně zkroucené postavy na gauči a servírky s očima zabodnutýma v tlustém románu byl podnik prázdný. Ve vzduchu se vznášel slabý odér kávy, čerstvě upečeného čokoládového perníku a dýňového latté. Dívka za barem zvedla oči, odložila knihu a usmála se.

O několik minut později jsem už seděl u nízkého stolku, nasával vůni borůvkového koláče a kouřícího zázvorového čaje a užíval si den, kdy jsem díky dobrému skutku nemusel do kanceláře. Po očku jsem sledoval pokroucenou štíhlou postavičku u vedlejšího stolu, která s rukama zkříženýma před sebou hypnotizovala sklenku vody. Nebyla vůbec ošklivá. Dlouhé blond vlasy jí splývaly na záda a rámovaly kulatý obličej s vodnatýma, světle modrýma očima. Halila se do růžového šátku a upírala před sebe prázdný pohled. Spíš než ženu připomínala kuklu podivného motýla zmraženou v čase. Jako zdatný lovec okamžiků vyčkávala.

Vtom se pohnula. Pomalu otočila hlavu a zářivě se na mě usmála. Zvedla se a houpajíc boky se sebejistým krokem dovlnila až ke mně, aby si přisedla na koženkový gauč a mou vlastní vidličkou odkrojila dobrou čtvrtinu mého oblíbeného zákusku.

„Máte to dobré,“ mrkla na mě a bez optání usrkla mého čaje.

Nezmohl jsem se na jediné slovo. Nevěřicně jsem sledoval, jak kousek po kousku snědla celý kus koláče a vypila polovinu konvičky čaje.

„Objednáte další?“ otázala se a koketně olízla vidličku.

Kdyby se mě v tu chvíli někdo zeptal, jak se jmenuju, asi bych odpověděl něco jako Bourec Morušový, protože jinak si nedovedu vysvětlit mentální rozpoložení, které mě vedlo k tomu, abych kývl hlavou a objednal další dva kousky zákusku a dvě cappuccina.

Neuběhly ani čtyři týdny a Alena se přestěhovala do mého bytu. Nikdy jsem se s ní nenudil. Nevěděl jsem, co přijde v příští minutě, ale zároveň jsem si byl jistý, že čím větší tajemno obklopovalo nadcházející moment, tím hlouběji se mi vryje do paměti. Hodinu po hodině jsme si psali scénář vlastního italského romantického filmu, který byl plný vášně, žhavého sexu a vzrušených debat, z nichž nás občas vyrušili sousedé bušící do stěn. Byl jsem jí naprosto posedlý. Dostala se do každé oblasti mého života. Prosákla jím jako červené víno bílým kobercem. Nečekal jsem, že by se něco mohlo pokazit. Že něco není tak úplně v pořádku, jsem začal tušit až nedávno.

„Miláčku, co je tohle?“ беру do ruky podivně vyhlížející keramickou sošku růžové lilie a prohlížím si tu příšernost ze všech stran.

„To jsi přece chtěl, Barty, když jsme byli ve starožitnictví,“ zapře Alena a obtočí mi ruce kolem pasu.

„Jak bych něco takového mohl někdy chtít?“

„Chceš říct, že si vymýšlím?“ zavrčí a já cítím ve vzduchu další nepředvídatelný okamžik.

„Ne, samozřejmě že ne. Já... jsem na to asi zapomněl,“ zamumlám omluvně a otočím se ke své přítelkyni.

„A ten arogantní tón, Bartoloměji, ten si vyprošuju!“ sykne a namíří na mě ukazováček s růžově nalakovaným nehtem.

Je mi z toho najednou podivně úzko. Nějaká růžová ohavnost mi ale za hádku nestojí, tak Alenu přitáhnu k sobě a umlčím ji polibkem. Když je za půlhodinku po všem, už se jen spokojeně usmívá a oddychuje. Než zavřu

oči i já, ještě zachytím pohledem nové růžové závěsy, ale kus látky snad také nějak vydržím, když jí udělá radost.

Následujícího rána, ještě napůl ve spánku, do sebe cpu pohankovou kaši s mrkví, kterou nesnáším, ale moje nejdražší vytrvale tvrdí, že ji mám rád. Jednou nohou stále v říši snů nabírám nahnědlou hmotu a vidlička se slabým skřípěním napichuje jednotlivé kousky zeleniny z růžového talíře. Podobnou barvu měla babiččina oblíbená rtěnka. Počkat...

„My máme nový talíře?“ probudí mě pohled na porcelánového vetřelce.

Alena se sladce usměje.

„Říkal jsi, že ty starý jsou moc omlácený. A taky že chceš, abych si tady připadala jako doma a tyhle se ti v katalogu líbily,“ zamrká a se slastným zamručením do sebe vpraví další kus té odpornosti.

„Jo, mně se líbily,“ hlesnu, odložím příbor a musím jít tu novinku rozdýchat do koupelny.

„Tak snad se najíme spolu, ne? Co to má znamenat?“ vřískne za mnou moje milovaná, ale já jsem v tu chvíli už pohlcený šuměním ledové vody, která se mě ze všech sil snaží vytáhnout z téhle podivné grotesky.

Růžová, růžová, všude jen růžová, vrčím a házím do odpadkového koše růžový kelímek na kartáčky. Alena moc dobře ví, jak tuhle barvu nesnáším. Vtom mě z rozčilení vytrhne podupávání drobné sedmatřícitky v růžové pantofli.

„No?“ založí ruce v bok a výhruzně zvedne hlavu.

„Jen se mi neudělalo dobře.“

„Já jsem to viděla. Vyhodil jsi náš kelímek,“ sykne.

„Děje se něco?“

„Nic,“ procedí mezi zuby a prostřelí mě pohledem. Je sice o hlavu menší, ale když se rozjede, i yetti by se raději přestěhoval ze severního pólu do teplých krajů.

Protáhnu se kolem ní, skoro zakopnu o růžový kobereček, naštěstí se však výbuch mé milované sopky nekoná a já se mohu na chvíli ztratit do ulic jarní Prahy. *Kdy se to jen stalo? Jak se to stalo? Proč se to stalo? A co se to vlastně stalo?!*

Dny a týdny mi najednou ubíhají v podivném narůžovělém oparu. Zvonění budíku, jedna z Aleniných nepředvídatelných nálad, práce v kanceláři přerušovaná několika telefonáty mé nejdražší, návrat do bytu, ze kterého mám čím dál větší pocit odcizení... Jako bych v něm snad ani být neměl. Jako bych do něj ani nepatřil, jako by to byl jen prostor, ve kterém se shodou

sadistických náhod nacházím. Jako bych byl jen špatně vybraným hercem v černé komedii. *Jsem já ještě já?* Ruce, kterými se dotýkám světa, jsou najednou zvláště cizí, nepřirozeně světlé a s popraskanou kůží. Na zápěstí se zarůžoví tenký náramek přátelství. Smotek bavlnek posměšně vytyčuje své území jako ostnatý drát. Proti své vůli se nadechnu, a ani ten nádech mi nepatří. Kyslík, který mi roztahuje plíce, chutná jako kradené kyselé víno.

Kdykoli se však snažím vrátit do svého časoprostoru aspoň kousek svého starého já, skončí to buď nezapomenutelně žhavým sexem, anebo nezapomenutelně hnusnou hádkou. Večer co večer uléhám s neodbytným pocitem, že se možná ráno neprobudím. Že je to možná naposledy, co jsem mohl jít alejí rozkvetlých kaštanů s větrem ve vlasech a sluncem na tváři. Že je to naposledy, co můžu snít o tom, že se probudím z toho podivného snu a všechno bude jako dřív. Už si ani nedokážu vybavit, jak chutnají jahody, jaké je to cítit moře na nahé kůži, které barvy tónů se ozývají z klavírního křídla... Nedovedu si připomenout jedinou z věcí, jež jsem kdysi miloval. Celá moje existence je vybledlou fotkou na dně krabice se vzpomínkami z dovolených.

Když se jednoho dne vrátím domů, byt je podivně tichý. Jen z kuchyně se ozývá odkapávání vodovodního kohoutku na neumyté nádoby. Na stole se skví čerstvě vyžehlený růžový ubrus a na něm růžová cukřenka. *Že bych byl blázen a všechny tyhle věci Aleně doopravdy odsouhlasil?* Z té myšlenky mě polije horko a chlad zároveň. Po zádech mi steče kapka ledového potu a vsaje se do látky boxerek, které jsou – jak jinak – růžové. *Co když jsem zešlel? Jak se mi to mohlo vůbec stát?*

Třesoucíma se rukama otevírám zásuvku se spodním prádlem. Všechno oblečení do posledního kousku se mi zarývá do mozku padesáti odstíny růžové. *Ne, to nemůže být pravda...* Vběhnu do kuchyně a zotvírám všechny skříňky, abych našel aspoň střípek své minulosti. Bezúspěšně. Ze všech stran se na mě valí růžové květináče, koberečky, vonné svíčky, kapesníčky, závěsy, sošky a záclonky. Všechno růžové. Hučí mi v hlavě. Slyším jen svůj tep, krev ve spáncích, jak se mi valí mozkiem a maže mou duši růžovou gumou. Třesou se mi ruce, jsou ledové jako smrt. Jako růžová smrt. Vletím do koupelny, a aniž bych rozsvěcel, svezu se na podlahu. Můj azyl je teplý a vlhký jako počátek samotného života. Do zad se mi zarývají dlouhé růžové nehty. Zanechávají za sebou rudé šrámy. Krev se mi dál valí krevním řečištěm a trhá jednotlivé cévy na růžové cáry. Zamykám.

Někdo klepe na dveře. Zakrývám si uši.

„Bartoloměji? Okamžitě odemkni!“ doléhá ke mně i přesto růžový hlas.

„Za chvíli,“ dostanu ze sebe.

„Ne, odemkneš hnedka. Nebo volám policajty,“ vřískne moje láska.

„Jen se osprchuju. Nemusíš nikomu volat,“ odpovím tak klidně, jak jen v tu chvíli dokážu.

„Tak odemkni. Osprchujeme se spolu,“ nevzdává se a snaží se v tu chvíli znít přívětivě.

„Chci se jen v klidu umejt. Co po mně chceš?“

„Chci jen tebe, láska,“ zapře, a když nereaguji, třískne pěstí do dveří.

„Ale já asi ne,“ zašeptám a přemýšlím, jestli se protáhnu odpadní rourou.

Jak jsem se dostal až sem?

O několik minut později se ozve hlasitá rána a dřevo zapraští. S další ránou se ozve lupnutí a do koupelny se vetře proužek světla. Alena s kladivem v ruce se nevzdává. S každým úderem se otvor ve dveřích zvětšuje, až se v něm objeví celá její tvář zrudlá vzteky. Pod pomněnkově modrýma očima se rozkládají nafialovělé kruhy připomínající křídla noční můry. Nebo anděla pomsty.

„Aleno, běž prosím pryč.“

„Bartoloměji, nemáš to v hlavě v pořádku.“

Vtom se ve mně vzedme vlna vzteku. *Já že to nemám v hlavě v pořádku? Já snad stojím s kladivem u rozmlácených dveří?!*

„Běž pryč,“ odpovím s jistotou, kterou mi dodal čerstvý závan rozumného uvažování, a abych dodal svým slovům váhu, namířím na Alenu ze tmy sprchu a naplno ji pustím.

„Přestaň, ty debile! Takhle si představuješ respekt? Akorát mě pořád urážíš. Ty vypadni!“ vřískne a kopne do zbytků dřeva. Za několik okamžiků se ozve už jen třísknutí dveří od bytu.

Jako v mrákotách se po chvíli odvážím vylézt ven. Z kuchyně se stále ozývá kapání vodovodního kohoutku. Kapky dopadají na modré střepe mého oblíbeného hrnku. Na čerstvě vyžehleném růžovém ubruse vedle růžové cukřenky leží kýčovitá růžová krabička pokreslená drobnými kvítky s nápisem *Na tvé srdce a další důležité věci*. Vedle ní je položený nůž s růžovou rukojetí. Zhluboka se nadechnu a třesoucí se rukou vezmu do ruky nástroj, který pro mě Alena přichystala. Můj cestovní kufr je také růžový. Na druhou stranu z mého života tolik trosek hodných záchrany nezbylo. Je čas. Čas

odměřovaný buclatými růžovými hodinami. Čas, který se nepozorovaně vteřinu po vteřině proměnil v růžovou noční můru. Čas, který mě dělí od okamžiku, kdy vezmu do ruky jednu z těch růžových věcí a se vším skoncuju. Kufr, nebo nůž.

„Mamí, na tom kufru je hezká kočička. Prosím,“ žadoní dítě a žmoulá růžového plyšového jednorožce.

„Nech si ho,“ posunu k ní poslední věc, která mě spojuje s mým mrtvým já, jež zůstalo v troskách pražského bytu, a z vlaku vystoupím jako svobodný člověk.

O tvář se mi otře vánek prosycený vůní Severního moře a ze skleněné výlohy mě nesměle pozoruje pobledlý vyhublý muž. Zvedne ruku na pozdrav. Váhavě mu odpovím. *Bartoloměji?*

Láska s vůní kopru

Miroslav Hokeš

„A jaké vy máte zkušenosti s Olekty, pane Berwicku? Musel jste jich už taky pár převážet, ne?“ Doktor Druckenweld se přes opěradlo ohlédl k zadní stěně pilotní kabiny, jejíž účelově nudný šedivý povrch zdobilo několik průzorů vedoucích do hangáru pro pasažéry nevyžadující zvláštní péči během letu. V tuhle chvíli zel prázdnotou, ocelové pláty, podstavce ani záhony se všemožnými druhy zeminy nehostily žádné cizince, jen v zadním koutě se skromně krčil nevelký květináč s Dozem. V místě, které - jak se Johnův věrný klenoský parťák nechal slyšet - téměř dokonale odpovídalo tepelným, světelným i vlhkostním podmínkám jeho domoviny, i když nepochybně pouhou náhodou.

„Olekty neradi cestují,“ odsekl John. „Mají toho doma k vidění dost.“

Nebyla to tak docela pravda, několik jich už využilo jeho služeb, jednou dokonce vezl celou desetičlennou skupinu přímo na Zemi. Obvykle to byli, podle měřítek své rasy, podivíni a naivní romantici, naschvál vyrostli do tvaru překvapivě přesně napodobujícího lidská těla a doufali, troubové, že mezi pozemšťany zapadnou a asimilují se. Těm prvním, se kterými se při svém džobu setkal, se ještě snažil vysvětlit, že takhle to opravdu fungovat nebude. Že ať mají tvar, jaký chtějí, pořád jsou akorát rostlinami z cizí planety, co se nedokáží samy hýbat, chodit, jíst, pít a ještě milión dalších věcí lidem vlastních. A oni zase namítali, že je to hloupost, že ani lidé nemají všichni stejné tvary a stejné zvyky, a dokonce ani nejedí stejné věci... U dalších, které na palubě Medelighu přivítal, už toho raději nechal a jejich básnění o pozemšťanském ráji jen tiše příkyvoval. Koneckonců je obyčejný převažec, žádný psycholog, ať si pak s tímhle materiálem poradí jiní.

Druckenweldovu básnění ovšem nevydržel příliš dlouho ani mlčky naslouchat. Vodopády nadšených slov proložených výrazy stejně nevyslovitelnými a nezapamatovatelnými jako jeho vlastní jméno ho dokázaly unavit rychleji než maratón v rytířské zbroji - a na Olekty, směšně nevědomé, ale přinejmenším srozumitelné, už vzpomínal téměř s láskou.

„To rád věřím, pane Berwicku. Rozhodně mají pestřejší výhled než jiné mimozemské rasy.“ Mladý vědec, nejspíš čerstvě odpromovaný, a přesto – nebo právě proto – nadšený víc než leckterý starý docent, pokýval hlavou. „Však jsou jediným známým druhem schopným si při růstu komplexně určit požadovaný tvar a podobu. Doktor Jansen tvrdí, že už při jejich primární endosymbióze došlo k jistým zásadním odchylkám, které následně...“

„Zajímavé, zajímavé. Těším se, až doktora Jansena uvidím,“ skočil mu John rychle do řeči. „Povězte mi, jak dlouho už se znáte?“

Tak. To bude nejspíš taky otravný proslov, ale budu aspoň chápat, o čem se právě mluví.

„Byl mým profesorem první dva roky na univerzitě, ale to už jsem nejspíš říkal, že?“ Druckenweld se lehce, trochu omluvně pousmál. „Studenti ho moc rádi neměli, já vlastně ze začátku taky ne. Podle většiny z nás prostě byl do xenobiologie až příliš zažraný.“

„Nojo, mlad'asové. Možná jste to byli vy, kdo byl až moc zažraný do starých brakových knížek.“ John pokýval hlavou, v tomhle měl jasno za všechny ty roky, co se stýkal s podobnými junáky a dost možná s lidmi obecně. „Tenkrát, když se ukázalo, jak to s emzáky doopravdy je a jak jedineční jsme my Pozemšťani v celé galaxii... No, byl to prostě až moc velký šok. Nikdy jsme se z něj tak docela nevzpamatovali a předáváme si ho z generace na generaci.“

„Myslíte, že když jsme pochopili, že tady venku nežijí lidé se špičatýma ušima, co potlačují emoce, ani inteligentní chobotnice nebo dvoumetrové mouchy... že jsme jaksi přestali brát mimozemšťany dostatečně vážně?“

„Nějak tak,“ přitakal John. Mám tě, chlape, prozradil ses. Jak je vidět, ve středověké fantastice budeš mít vážně slušný přehled – na akademika, co ji nemá jako studijní obor. „A hlavně to, že neznají vědu ani techniku. Takovou dobu jsme se třásli, kolik udělatek a vychytávek od nich my zaostalé opičky dostaneme – a pak zjistíme, že sami neznají ani kolo, ani pazourky na rozdělání ohně. K čemu by jim taky byly, když mají blíž k našim stromům a kytkám a nemají si ani čím škrtnout...?“

„Je to možné... Každopádně jakmile doktor Jansen poznal, že mám chuť specializovat se právě na Olekty, náš vztah se úplně proměnil. Jestli má pro cizince obecně prostě jen trochu silnější vášeň, pak Olekty je přímo posedlý. Dozvěděl jsem se od něj za ty dva ročníky spoustu informací, které bych obtížně hledal i ve studijních materiálech. Víte například, že rozdíl

v tloušťce a struktuře jejich buněčných stěn a cytoplazmatických membrán je větší než...?“

„Jistě, samozřejmě – a proč vás, ehm, tedy neučil i v dalších letech? Hádám, že to už asi odešel z vyhrátého profesorského hnízdečka do terénního výzkumu, co? Právě tam, kam vás teďka vezu...?“

„Ano.“ Druckenweld viditelně posmutněl a několik krásných, dlouhých a pokojných okamžiků trvalo, než se znovu zmohl na slovo. „Scházel mi po celý zbytek studia, bez něj to už zkrátka pro někoho jako já nebylo ono. Přisahal jsem si, že hned, jakmile získám doktorát, pokusím se s ním znovu spojit. A on, představte si, na mě nezapomněl! Odpověděl hned, jak jsem se mu ozval, pamatoval si celé mé jméno a nabídl mi účast na svém výzkumu na Lanfasu 2.“

„Tak to gratuluju. Ostatně dočkáte se už brzy, zdá se, že jsme právě dorazili.“ John stiskl několik tlačítek na ovládacím panelu a na monitoru před ním jako zářivý šperk, jímž se bohové vesmírných cest rozhodli ozdobit fádňní interiér Medelighu, vyskočil obraz cíle jejich cesty. Hnědo-modro-bílá koule, kde tenhle učený cucák konečně najde sobě rovného na pokec, já shrábnu odměnu a poletím si po dalších kšeftech. A možná se předtím ještě porozhlédnu a poptám, jestli některý z domorodců náhodou nezatoužil zakořenit na pár let na nějakém jiném světě.

„Tak to je on. Lanfas 2, domovina Olektů...“ Doktor to pronesl s takovým důrazem a fascinací, až to Johna málem rozesmálo – takhle nějak se musel tvářit a mluvit první vesmírný pionýr, co tuhle planetu kdysi dávno pro lidstvo objevil, jenže to už je pěkných pár pátků. „Dokážete mě dopravit až k doktoru Jansenovi?“

„A co jste čekal, že vás vyhodím někde v pustině? Říkal jste, že Jansen žije v lidské kolonii, ne? Ta je tu jen jedna a není moc velká, ostatně jako na většině planet.“

Druckenweld kývl. „Psal mi, že ho najdu tam. Ale neznáte doktora, pane Berwicku – jestli ho výzkum opravdu pohltil, mohl se přestěhovat třeba stovky mil daleko...“

„Každopádně by o něm osadníci měli aspoň vědět, tak dlouho tu zase není. Přinejhorším nás navedou.“

„To doufám.“ Druckenweld udělal další krátkou odmlku, pak se znovu nevinně pousmál. „A copak váš listnatý společník? Těší se, až se zase potká s nějakými těmi kamarády?“

Dřív, než John stačil vymyslet aspoň trochu korektní odpověď, ozval se z reproduktoru pod stropem Dozův hlas: „Pane doktore Druckenwelde, rád bych vás upozornil zaprvé na to, že díky pozemské technice nejen disponuji verbálními schopnostmi, ale zároveň slyším i vše, co se povídá v pilotní kabině – tedy pokud pan Berwick dovolí, a to tentokrát dovolil bez omezení. A za druhé, má vizuální podobnost s Olekty či jinými inteligentními druhy nezakládá sama o sobě relevantní důvody pro přátelství. Navazujete snad vy sám přátelské vztahy s šimpanzi a orangutany?“

To už John nevydržel a zcela bez zábran vyprskl. Tak, ten ti to nandal, kamaráde! Kdepak Doz! A největší fór je, že to udělal po tvém, tak, jak bych to já nejspíš nikdy nesvedl.

„Ovšem.“ Druckenweld zrudl jako rak, koutky úst se mu lehce rozechvěly. „Moc se omlouvám, nechtěl jsem vás urazit, pane... eh...“

„Jmenuje se Dozelena Spirálovitě,“ pospíšil si John, aby se vyhnul dalším nepříjemným okamžikům. „Já mu říkám Doz, ale to nepoužívejte, snese to jen ode mě. Klenosové jsou na krácení svých jmen velmi citliví.“

„Dobrá, omlouvám se, pane... Dozelena Spirálovitě,“ pokračoval doktor stále ještě s rozpaky. „Přesto vám samozřejmě přeji, abyste nějaké nové přátele našel. Pokud si to samozřejmě přejete i vy sám...“

„Dost řečí, Jansen se na vás už určitě třese nedočkavostí.“ John rutiními pohyby zadal palubnímu počítači cílové souřadnice a Medelight zamířil dolů k povrchu planety...

Lod' dosedla na malém astroportu víc než míli daleko od osady i od míst, kde rostly větší skupiny Olektů. Plochu tvořil, tak jako na většině podobných míst, popraskaný beton plný rýh s prorůstající trávou, květinami a sem tam i menšími keříky vinoucími se už i okolo pultu zaparkovaných loděk se zaprášenými průzory a zanesenými tryskami. Na tom by ještě nebylo nic až tak zvláštního – planety celoplošně obydlené inteligentní rasou obvykle neokupovali zbohatlíci, ale okrajové skupinky cvoků a podivínů, co neměli potřebu nikam létat a nikdo jiný neměl potřebu létat za nimi. Kontakty s mimozemšťany dávno ztratily příchut' romantických dobrodružství a získaly podobu křečovitých a často dost bizarních nátlaků na interakci, která

povětšinou zajímala jen účastníky pocházející ze Země. Cizí rasy netoužily po ničem jiném než růst, fotosyntetizovat, vypouštět semena a pokud se jim snad zachtělo dumat nad něčím hlubším, našly si k tomu radši vlastní soukmenovce než Pozemšťany, jejichž přístup k životu jim byl naprosto cizí.

Na přistávací ploše byla špína, zpustlost, nedostatek péče, všechny tyhle obvyklé příznaky nastupujícího zmaru ještě v pořádku. Jenže pak přišla na řadu vesnice...

Ne, nevypadala zchátrale. Domky, jednoduché, lehké a na údržbu nenáročné plastové kostky měly na zápraží zameteno, čistá okna, vypleté, okopané a rozkvetlé zahrádky a veliká budova uprostřed, nejspíš kombinace skladiště, obecního úřadu a kulturního domu, měla dokonce fasádu čerstvě omytou a natřenou. Štiplavý odér barev stále ještě visel ve vzduchu jako připomínka neurvale expandujícího a neurvale aktivního člověka rozumného pohyblivého. Všechny věci a zařízení tu byly poklizené, obstarané a načančané – tím děsivější ovšem byl dojem, že ani tady už léta nikdo nežije.

„Kde jsou všichni?“ Doktoru Druckenweldovi zamrzala slova v hrdle, po nadšení a upovídání, tak otravných během letu, nezůstalo ani stopy. „Jasně, je to díra na konci vesmíru – ale neměl by někdo třeba pracovat na zahrádce? Chodit po ulici? Hrome, neměl by aspoň někdo prostě *být venku*?“

„To mi povídejte,“ odfoukl John stejně přiškrceně; sakra, jak si teď člověk může být jistý, že mu tady někdo neskočí po krku, když bude až moc nápadný? „Smrdí to tady na sto honů – a teď nemyslím ten šílený email, co tu s ním nedávno barvili. Ani smrad, co jde z těch vašich miláčků.“

„Smrad, pch...“ Druckenweld se zatvářil dotčeně. „Náhodou je to velmi decentní vůně. Mně vždycky připomínala kopr – ty nejdelikátnější odrůdy ze středomořských polí, kde je pro pěstování ideální teplota, vlhkost, průměrný atmosférický tlak i...“

„Jo, kopr, to sedí přesně. A já ve škole nad koprovkou vždycky zvracel.“ John sklonil tvář ke květináči se svým společníkem, který nepřestával pevně svírat v náručí. „Dozi, vnímáš tu někoho? Nebo jsme tady fakt úplně sami?“

„Sami tu docela jistě nejsme.“ Hlas z reproduktoru mluvítko umístěného na Klenosově stonku mezi dvěma největšími svazky listů zněl pokojně, nezáčástně právě tak, jak svět vnímal jeho uživatel, a v tuhle chvíli dokázal snad i částečně uklidnit. „Lidských bytostí je tu dost, jen čelí jistému mentálnímu diskomfortu, v jehož důsledku nemají chuť vycházet ven. A krom toho...“

„Krom toho co?“ téměř vykřikl John, když se Doz odmlčel.

„Mám dojem, jako by všichni přítomní patřili výhradně k jistým formám vašeho druhu, pane Berwicku. A jiné formy zase docela scházejí.“

„Sakra, nemůžeš to říct trochu víc jasně, kytkáči?“

Dřív, než Klenos stačil jakkoli zareagovat, ozval se Druckenweld: „Pane... ehm, Dozelena Spirálovitě, dokázal byste lokalizovat doktora Jansena? A zjistit, jak na tom je?“

„Už mě to napadlo. Ještě nemám úplnou jistotu, ale zdá se, že doktor Jansen v osadě není. A podle všeho patří právě k oné formě lidského druhu, kterou zde nevnímám.“

Mladý učenec se zatvářil, jako by se mu právě zhroutil svět, a ještě ho pohřbil pod troskami – snad měl chuť něco namítnout, na něco se zeptat, jenže v dalším okamžiku už jejich pozornost zaměřila docela jiným směrem.

Zpoza rohu na křižovatce dvou ulic vyšla žena – docela obyčejná, tuctově oblečená vesničanka okolo třiceti let, za normálních okolností by ji nejspíš zajímali stejně málo jako ona je – jenže tohle zkrátka normální okolnosti nebyly. Když si všimla příchozích, vytřeštila oči, jako by spatřila příšery z hororů, uskočila o několik kroků, teprve pak se jí tvář maličko uvolnila, což trochu upokojilo i oba muže před ní. Příliš předčasně, jak se vzápětí ukázalo, když se rozkřičela, jako by chtěla sem, na tohle malé ztracené nároží, svolat celý Lanfas 2.

Což – vzhledem k tomu, že seběhnout se mohli pouze jeho lidští obyvatelé – bylo nejspíš přesně to, co si přála.

Z jejího jekotu v první chvíli číselo stejné zděšení jako z výrazu obličeje, a stejně tak se i během pár vteřin proměnil – jako mávnutím proutku se z něj stal nadšený výskot naplněný radostí a úlevou, až Johna napadlo, jestli se nešťastnice snad něčím nezfetovala. A nejspíš nejen ona, nakonec, to, že všichni polehávají uprostřed dne, musí mít taky nějaký důvod. Že by se snad nakonec přiotrávili tím nátěrem? Ale ne, to je pitomost, ani takovíhle šílenci nejsou až tak hloupí, navíc ho určitě nepoužili poprvé...

„Holky! Pojd'te sem, honem!“ vmísila se konečně mezi kvílení první srozumitelná slova. „Tak dělejte! Vracejí se!“

Ať už tím myslela cokoli, na vesnici zapůsobily její výkřiky jako živá voda. Dveře domků se rozlétly dokořán a na ulici začala horempádem proudit záplava jejich obyvatel. Netrvalo dlouho a za zády mladé ženy se shlukl houf

lidí jako vojenská jednotka svolaná kaprálem – malí, velcí, všichni tu stáli, hlučeli, ševalili, nejdřív nadšeně, pak trochu zaraženě a rozpačitě, potom už docela zklamaně a nakonec...

Nakonec zmlkli úplně. Zjevně nepřišlo tak docela to, co očekávali.

„Jenom tihle?“ zakňoural kdosi. „Kde jsou ostatní?“

„Já nevím, ale když se vrátili tihle, tak musejí i další, ne? Dřív nebo později...“ I ženu-kaprála začalo živelné nadšení rychle opouštět, o to urputnější aktivitu vyvinula, aby z něj udržela naživu aspoň něco. „No tak, holky, ke komu z vás tihle dva patří...?“

Dlouhé dusivé ticho, těžké a nemilosrdné jako žulový blok dopadající na sotva dostavěný domeček z papíru.

John se ještě jednou rozhlédl po shromážděných – a v tu chvíli mu to konečně došlo. Nebyl mezi nimi ani jeden muž. Jen ženy a děti, zoufalá torza rozvrácených rodin, jimž se na okamžik zjevila kratičká a falešná vyhlídka na uzdravení, na návrat něčeho, co si všichni přáli mít zpátky, ať už o to přišli jakkoli.

Aha, tak takhle jsi to myslel, Dozi. Zatraceně...

„Poslyšte, tohle bude omyl.“ Druckenweldovi už to zjevně docvaklo taky a John mu byl vděčný, že se v tuhle chvíli rozhodl chopit slova jako první. „Nejsme odtud. Právě jsme přiletěli zvenčí, jsme tu poprvé, no, ehm... aspoň já tedy určitě.“

„Copak jste neslyšeli moji lod', když jsme přistávali?“

Žena před nimi pokrčila rameny. „No, něco slyšet bylo. Ale já myslela, že je to bouřka někde za horami, tady bývají docela často...“

„Dobře, tak si pojd'me vyjasnit i ten zbytek. Co se tady stalo? Kam se poděli všichni vaši chlapi?“

Žena se slabě rozvzlykala, vzpomínka, kterou se z ní snažil vydolovat, musela být ještě příliš čerstvá – a právě zmařená naděje jí nejspíš taky na náladě nepřidala. „Je to asi týden, co přišly, jednou takhle navečer, když jsme se chystali spát. Divné ženské, s oholenými vlasy a natřené nějakou zelenou barvou, a hned se začaly lísat k našim chlapům. Myslely jsme, že se jim vysmějí, nám to tedy aspoň ujeté přišlo, ale oni...“ Další slova se smísila s vodopádem vzlyků. „Oni se prostě sebrali a... a odešli s nimi jako ovce, ani se za námi neohlédli... Přemlouvaly jsme je, prosily, naléhaly, ale... ale všechno zbytečně. Ani děti je nepřesvědčily...“

John se otočil k Druckenweldovi. „Doktore, je možné, že by se Olekti nějak naučili pohybovat? Víte, jak rádi narůstají do lidských tvarů, no a kdyby...“

„To nebyli Olekti, určitě ne,“ skočila mu okamžitě do řeči sama vypravěčka. „Cítily jsme jasně jejich pot a taky jak jim páchne z úst, když dýchaly – copak cizáci se potí a dýchají? Ne, byly to docela určitě Pozemšťanky, akorát nechápu, jak těm našim troubům mohly přijít sexy!“

„Má pravdu, pane Berwicku,“ kývl i vědec. „Pohyblivá mimozemská rasa – to už samo zní až příliš šíleně. Slyšel jsem nějaké neověřené fámy, že pár jich k tomu má nakročeno, a některé taky ovládají ve slabé míře telekinezi, aby mohly směřovat let svých semen, ale pokud jde o Olekty... Ne, ty znám až příliš dobře, něco podobného mohu vyloučit.“

„Takže myslíte, že se tu spíš potuluje nějaká sekta bláznivých bab s pořádně silnými feromony?“

„To mi přijde podstatně pravděpodobnější,“ kývl Druckenweld a otočil se ke zbytku zvolna se rozcházející skupiny žen. „Eh, možná je to ode mě trochu necitlivé v takovéhle chvíli, ale nevíte, jestli s těmi... osobami odešel i doktor Jansen? Víte, žil prý ve vaší osadě a já vlastně dorazil hlavně za ním...“

„Doktor Jansen už mezi námi není asi měsíc. Nebo ještě dýl?“

„Proboha, snad...“

„Ale ne, není mrtvý, tak jsem to nemyslela.“ Žena se krátce zasmála, tohle nedorozumění ji na rozdíl od toho prvního zjevně i pobavilo. „Vlastně mezi námi nikdy ani doopravdy nežil. Před dvěma měsíci nám pomohl založit osadu a zase odešel někam do kopců na východ, prý tady má málo Olektů na zkoumání. Takže možná... možná ho ty bestie ještě nedostaly. A kdybyste ho našli...“

„...tak by nám mohl něco říct k tomu, co se tu děje. A možná i pomoci, jestli je ještě komu.“ Nejen těm vašim pitomcům, ale i mně, blesklo Johnovi hlavou. Když to vyjde, celá tahle čerstvě založená osada mi bude vděčná – a jakmile nějaký Olekt v okruhu sta mil jen docela maličko zatouží po jiných světech, budu první převažec, co se o tom dozví. A to už se může sakra vyplatit.

„Mají recht, doktore,“ kývl na Druckenwelda. „Ať je to jak chce, najít toho vašeho tutora bude asi to nejrozumnější, co teď můžeme udělat...“

Ještě dřív než Jansena ovšem našli něco docela jiného.

Cesta na souřadnice, kde obyvatelky osady přibližně očekávaly jeho habitat, vedla vcelku přehlednou krajinou, nad zatravněnými údolími a křovím obrostlými pahorky a nízkými kopci, které jen velmi neochotně přecházely v hornatější terén. Olektům se tu dařilo víc než dobře, jejich korpusy vytvarované do nejroztodivnějších podob dominovaly bezlesé oblasti na míle daleko všemi směry – jako by se někde vysoko na nebi rozpadl obří zelený meteorit a zasypal zem pod sebou svými úlomky, nebo jako by se poblíž usídlil bláznivý umělec a už roky tu pokrýval zem nekonečnou sérií brčálově zbarvených, většinou abstraktních soch.

A jedna z těch soch, usazená na pruhu rovné půdy sevřeném dvěma prudšími svahy, byla až příliš velká.

Olekti zpravidla dorůstali přibližně lidské výšky, málokdy přesahovali tři metry, natož několik desítek metrů na délku i na šířku. Možná se občas najdou výjimky, to bylo první, co Johna napadlo, když ten podivný kus rostlinné hmoty okénkem Medelighu zahlédl. Možná někteří z těch neřádů mají prostě zdravý kořínek, vydrží tady trochu dýl a víme snad, jak až dokážou narůst, když mají dost času? Nakonec, ten houf menších, co rostou okolo něj, se musel odněkud vysemenit, takhle hustě při sobě normálně nerostou. Pak se zadíval podruhé, pozorněji – a čelist mu spadla až na bradu.

Ne, to velké nebyl domorodec, ale stojící loď, což rázem poněkud změnilo perspektivu – jako Olekt by byla skutečný cvalík, spíš titán, v případě kosmického plavidla ovšem degradovala na prcka, jen trochu větší pomocný člun. Přesto se zdálo, že se ji někdo snaží za Olekta maskovat, vrstva zeleného obložení dokonale skrývala cokoli, co by ji mohlo určit jako technologický artefakt, a pokud šlo o ty vysemeněné potomky okolo, John se až zastyděl, že ho nenapadlo okamžitě, co jsou zač.

„Podívejte, támhle jsou!“ upozornil ho už celkem zbytečně Druckenweld. „Tak tyhle... osoby odvedly muže z osady? Proboha, co jsou vlastně zač?“

„To vám nepovím, ale jestli chcete do vesmíru, tak si zvykejte. Ten už dneska přitahuje spíš exoty a úchyly. Vlastně bych spíš řekl, že jenom ty. Dozi!“ houkl John, aniž spustil zrak ze scenérie venku. „Dokážeš o nich něco zjistit? Odkud přišly, co tu chtějí... „

„Neumím číst myšlenky, pane Berwicku,“ zareagoval okamžitě Klenos, stojící už opět ve svém oblíbeném koutě nákladového prostoru. „Vnímám a ovlivňuji mentální stopy, nic víc. Někdy mají natolik výrazné a vypovídající rysy, že lze prostou indukci myšlenky subjektu odvodit, ale...“

„Dobře, dobře. Dokážeš aspoň zjistit, jestli tam dole mají ty ukradené osadníky?“

„To by neměl být problém. Dejte mi chvilku.“

Doz se odmlčel a Johna znovu naplno pohltil výjev dole pod nimi. Ženy se zelenou pleť, bez vlasů a až na krátké suknicе obarvené stejným odstínem jako jejich pleť zcela nahé, pobíhaly sem a tam bez zjevného smyslu a účelu – skoro jako by si taky přály jen tak zakořenit do půdy, navždy zapomenout na všechny starosti a jejich vlastní pohybový aparát už jim byl jen na obtíž. Muže nikde vidět nebylo, to ale ještě nemuselo vůbec nic znamenat, mohly je naložit do té své zazeleněné piksly a chystat se s nimi na odlet kdovíkam...

„Myslím, že tu nejsou,“ uřal vzápětí jeho úvahy Klenos. „Vnímám jen ty samice, osadníky ne. Stoprocentně jistý si být nemohu, myslím však, že na tuto vzdálenost už bych je měl být schopný odlišit.“

„To stačí, Dozi, nech to zatím plavat. Ať na tebe nepřijdou moc brzo, nevíme, koho nebo co tam můžou mít... A nakonec, teď hledáme hlavně Jansena, zaměř se na něj.“

„Přesně tak,“ přikývl souhlasně Druckenweld. „Doktor nám docela jistě řekne víc k tomuhle všemu. Určitě i něco o těchhle...“ Znechuceně nakrčil nos. „O těchhle osobách.“

John se sklonil nad řídicím pultem, aby zkontroloval, jak postupuje skenování krajiny pod nimi – a jako by neviditelná, ale milosrdná vesmírná božstva čekala jen na tenhle okamžik, rozsvítil se v pravém horním rohu monitoru zelený bod a kontrolka kousek nad ním se zuřivě rozblíkala na znamení, že zadaný cílový objekt byl právě nalezen.

„Sídlo doktora Jansena identifikováno,“ potvrdil vzápětí i hlasový výstup palubního počítače Medelighu. „Přejete si v dané lokaci přistát?“

„Jestli je to mezi všemi těmi šutry možné...“

„Zaznamenávám vhodnou plochu zhruba čtvrt míle východně,“ odpověděl počítač.

„Doktor Jansen je možná samotář a trochu podivín, pane Berwicku, ale ne blázen,“ ozval se Druckenweld. „Nikdy by se neusadil někde, kam se za ním nedostane aspoň malá loď. Pro všechny případy, nikdy nevíte, co můžete potřebovat...“

„Tak fajn,“ kývl John. „Počítači, dostaň nás tam!“

Stavení doktora Jansena bylo jasně viditelné už z dálky – nebo přinejmenším z výšky. Ne že by snad bylo samo o sobě natolik výrazné – tvořila ho stejná levná prefabrikovaná konstrukce jako budovy v osadě kolonistů, navíc ještě obložená travou a uschlými větvemi – to, co jej prozradilo, byli sami Olekti. John se v nich nevyznal ani zdaleka tolik jako akademičtí specialisté, i on však věděl, že semena svých potomků nedokáží nijak usměrňovat – pokud tedy někde rostli ve třech soustředných kruzích, jedna zelená skulptura vedle druhé, nemohlo být pochyb, že je tak záměrně vysadil někdo schopný pohybu. Johnovi a zřejmě i jeho pasažérovi nezbývalo než doufat, že muž obývající domek v samém středu zřídil tohle famózní dílo se souhlasem všech zúčastněných domorodců.

Cesta dovnitř připomínala tak trochu průchod labyrintem – Olekti stáli skutečně velmi blízko u sebe, každý kruh měl úzkou branku jen v jednom jediném místě a každé bylo posunuté o sto osmdesát stupňů proti předchozímu. Když tedy konečně dorazili až doprostřed celého útvaru, byli už atmosférou Lanfasu 2 a jeho obyvatel nasáklí víc než dokonale, včetně lehkého koprového oděru, který měl v úzkých uličkách mnohem lepší šanci se koncentrovat než kdekoli jinde. John cítil, jak se mu s každým krokem víc a víc obrací žaludek; snad aspoň v té Jansenově chatrči bude dýchatelný vzduch – anebo miluje tyhle smradlavé zelené hroudy tolik, že... ale ne, jenom to ne!

Doktor je očekával u dveří, dávno připravený na jejich příchod – musel mít někde venku instalované kamery, dost možná na některém ze svých domorodých přátel, a vidět už z dálky jejich příchod, nejspíš i přilétající Medelight.

„Pane profesore!“ Druckenweld předvedl divadelní výstup připomínající cosi mezi návratem vojáka z válečného tažení zpátky k rodině a mnichem, jemuž se právě zjevil anděl z nebes. „Tak dlouho jsme se neviděli, poznáváte mě ještě?“

„Thomasi, kluku ušatá, jak bych vás nepoznal! Vypadáte pořád stejně, jen uhrů máte už trochu míň.“ Jansen se zasmál právě tak, jak se od počátku věků smějí kantoři dobírající si své žáky. „Pojďte dovnitř, váš přítel nějak bledne, asi mu tady venkovní ovzduší nesvědčí.“

„No ovšem, to je John Berwick, převažeč, co mě sem vzal,“ kývl ledabyle Druckenweld. „Olekty prý moc nevozí, sám to říkal. Není na ně zvyklý.“

„Ovšem, ovšem. Rád vás poznávám, pane Berwicku. Náklady na cestu jdou samozřejmě na mě, dejte mi číslo účtu, uhradím je hned. Zatím pojd'te dál, odpočiňte si chvilku i se svým klenosským přítelem...“

Vnitřek Jansenova obydlí připomínal, zcela dle Johnova očekávání, kombinaci laboratoře a zabordeleného staromládeneckého bytu. Doktor ledabyle shodil na zem změť zaprášených přístrojů, politých fólií se zápisy a obalů od trvanlivých potravin pro vesmírné průzkumníky a nahradil je trojicí plastových kelímků s čímsi, co alespoň podle barvy snad byla káva.

„A copak bych mohl nabídnout vašemu společníkovi?“ kývl Jansen na Doze. „Má nějaký... oblíbený druh zálivky nebo něco takového?“

„Děkuji, doktore,“ ozval se okamžitě Doz. „Mám vcelku optimální podmínky ohledně půdní i vzdušné vlhkosti, nic nepotřebuji.“

„Ach, ovšem, Klenosové, struční a asketičtí, to se dá čekat.“ Jansen opatrně usrl ze svého kelímku. „Musím pár těchhle mluvítek taky pořídít. Ještě pořád se jich trochu bojím, ovšem pravdou je, že by výzkum značně zefektivnily.“

„To určitě udělejte, Olekti jsou úžasní.“ Druckenweld vyhlédl z okénka na nejbližší ze soch s barvou brčálu a vůní kopru a tvář mu zaplavil zasněný výraz. „Investovat do jejich výzkumu trochu víc prostředků by lidstvu dozajista přineslo...“

„Nepřineslo by mu to vůbec nic, milý kolego,“ přerušil ho Jansen. „Olekti nebo jiní mimozemšťani, co na tom sejde? Nemají nám co dát a většina z nich od nás ani nic nechce, nejvýš tak vozit ze světa na svět od lidí, jako je tady pan Berwick... Jestlipak víte, proč jsme nakonec zůstali na Zemi a nemáme žádné pořádné vesmírné kolonie? Sem tam nějakí ti těžaři a jinak už jenom hrstka bláznů a dobrodruhů jako my... Vždyť bychom mohli obsadit každý svět, kterého by se nám zachtělo! Jaká rasa by se nám dokázala bránit účinněji než tím, že by na protest uschla?“

„Některé dokážou celkem účinně ovlivňovat naši mysl,“ namítl Druckenweld trochu rozpačitě a překvapeně, zřejmě nebyl zvyklý slyšet svého starého tutora mluvit takhle.

„No ano, ale jak by tím zastavily třeba kapsle s nákazou a umělou inteligencí místo pilotů? Kdepak, hochu, nedobýváme galaxii prostě proto, že tu

není koho porážet. Ve dvacátém století soutěžilo na Zemi pár nejsilnějších států o prvenství na orbitě, na Měsíci, na Marsu – a co přišlo potom? Nechali to tam ležet ladem, i se všemi těmi zdroji energie a surovin... A tady dál od Soustavy je to úplně to samé. Těšili jsme se na mocná cizí impéria, na bojovné ještěry a hmyzáky, se kterými po sobě budeme střílet v lodích i na planetách, nakonec je zadupeme do prachu a budeme se kochat, jak bezmocně skučí pod podrážkami našich bot – a když nám došlo, že tohle tu na nás nikde nečeká...“

„Myslíte, že jen kvůli tomu netoužíme objevovat, dobývat, expandovat...?“

„Dobývat co? Další zeleninu, která chce jen dobře zakořenit a mít dost sluníčka? Kterou můžeme bez boje vyhladit, když se nám zachce, a jí to dost možná bude úplně jedno? Nějaký ten ztřeštěný miliardář si občas rád předělá planetu podle svého, ať už na fabriku nebo na přepychové sídlo, ale pokud jde o lidstvo jako celek... My jsme nikdy neměli potřebu růst proto, abychom byli větší, ale aby někdo jiný byl vedle nás menší. V tom to celé vězí.“

Druckenweld se nadechl, slova, která se chystal pronést, musela v hrdle drhnout hůř než drátěný kartáč. „Mám dojem, že... že jste se dost změnil, pane profesore...“

„Já? Kdepak.“ Doktor Jansen se krátce zasmál. „Miluju tyhle zelené krasavce právě tak, jak jsem je miloval vždycky. Jen už si prostě nepotřebuju hrát na to, že za tím stojí velké věci. Fascinuje mě jejich biologie, jejich duše, všechno nové, co o nich zjistím, a to mi stačí. Věřte, že až budete starší, pochopíte to líp, kolego.“

„Ano, možná... Eh, když už jsme u těch bláznů a dobrodruhů...“ Mladý vědec se několikrát zhluboka nadechl, na čele mu vyrazily krůpěje potu. To, co se ještě cestou sem zdálo snadné, najednou muselo stát víc kuráže než skok do kilometrové propasti. „Už jste zaregistroval, kdo se vám usadil za humny...?“

„Myslíte ty primadony, co si stříhají vlasy a barví se nazeleno?“ Jansen si opovržlivě odfoukl. „Těch si nevěšmejte. Létať sem už nějakou dobu, vzaly si do hlavy, že si s Olekty chtějí užívat nějakou tu mládeži nepřístupnou zábavu, jestli chápete. Nevysvětlíte jim, že tihle krasavci se podobají našim jednoduchým rostlinám, že něco jako sex neznají a vůbec nechápou. Nechte je být, časem je to samotné přestane bavit. Jsou to pomatené existence, ale v zásadě neškodné.“

„Možná ne tak docela. Z osady prý odvedly všechny muže...“

„Vážně? Už zase? Proboha, to jsou komediantky.“ Doktor se hlasitě zasmál a pobaveně zabušil pěstmi do stolu. Jakási chemická baňka, kterou se mu nepodařilo shodit už při jejich příchodu, s tichým cinknutím spadla na podlahu a vypustila loužičku namodralé tekutiny na listinu s chemickými diagramy. „Zaslechl jsem, že potřebují nějak speciálně kondicionované mužské feromony, že to pak prý všechno bude lepší – zřejmě si ty chudáky odvezly, aby je od nich získaly.“

Druckenweld zbledl. „A nebudou je přítom...?“ přejel si výmluvně prsty po hrdle.

„Ale ne, kdepak. *Tolik* šílené zase nejsou. Prostě si vezmou, co potřebují, a vrátí je zpátky, nebude to poprvé. Nechte to být, možná jsou už teď všichni zpátky u svých rodin.“

„Dobrá. To nám spadl kámen ze srdce.“ John se zvedl od stolu. „Rád jsem vás viděl, doktore Jansene, mohl bych si trochu prohlédnout i tu vaši zahrádku?“

„Ale ovšem, pane Berwicku. Jen je, prosím, moc neosahávejte. Jsou na to poměrně citliví – i když úplně jinak, než si myslí ty svůdkyně tam venku.“

„Žádný strach, ani se jich nedotknu.“ John natáhl ruku a zdvihl květináč s Dozem. „Tady můj parťák se s nimi rád seznámí taky. Je velmi, velmi společenský – i když to tedy občas nerad přiznává...“

„Doufám, že už se nebudeme vracet do té živé laboratoře, pane Berwicku.“ Hlas z mluvítko na stonku zněl snad až prosebně, Dozovy listy se chvěly samozřejmě jen pod doteky vánku, přesto se John neubráníl dojmu, že se jeho přítel chvěje odporem. „Netuším, jestli takhle má vypadat psychika typických Olektů, ale dobře mi tam nebylo ani trochu.“

„Chvíli jsme si tu jeho botanickou prohlížet museli, jinak by to bylo podezřelé. Jemu určitě a možná i jim. Ale neboj, kamaráde, už tam zpátky nepůjdeme, aspoň ne hned. Akorát teda nevím, jestli nás tam, kam chci jít, nečekají daleko horší věci...“

„Napadá mě v tuhle chvíli jen jediné místo, které můžete mít na mysli, pane Berwicku. Jste si jistý, že je moudré se k těm lidským samicím přibližovat?“

„A kde jinde se teď dozvíme víc, Dozi? Doufal jsem, že nám pomůže doktor Jansen, ale...“ John vyloudil povzdech, před nímž zahanbeně utichl i vítr okolo nich. „Ta chvílka, co jsme u něj strávili, mi úplně stačila. Viděl jsi toho jeho mlad'ocha, jak z něj byl vedle? Něco tu nesedí a dokud nezjistíme víc, na informace od Jansena se spoléhat nebudeme.“

„Nemůžete soudit na základě osobních pocitů. Já jsem nic nezvyklého nevnímал, vy sám neznáte doktora o nic déle než já, a co se týče jeho bývalého žáka... Zkrátka se až příliš dlouho neviděli. Doktor Druckenweld může leccos vnímat zkreslenou optikou.“

„Ne takhle moc, Dozi. A pak, jsou tu nesrovnalosti, které zarazily i mě – a nejsou to jen tak nějaké dojmy a pojmy. Slyšels třeba, co říkal o těch unesených osadnících? Že prý to nebylo poprvé... Když jsme potkali ty ženské tam ve vesnici, měl jsi snad dojem, že podobné věci jsou pro ně všední záležitost?“

Klenos dlouho neodpovídal. Tak dlouho, až Johna napadlo, jestli se mezi citlivými součástkami jeho mluvítko něco neporouchalo. „Jak chcete postupovat, až tam dorazíme?“ zeptal se nakonec věcně.

„Nebudeme to hrotit, prozatím. Prostě jim nabídnu své služby jako převažec, jim nebo jejich Olektům, to je fuk. Orgie s nimi se nemusejí odehrávat jenom na téhle planetě, ne? Už jsi zapomněl, jak rádi se s námi tihle zelenáci bratříčkují?“

„To je rozumné. Možná z toho bude i nějaký zisk, že?“

„Přesně tak, Dozíku. Vidím, že konečně začínáš rozumět našemu chlebu...“

Zblízka už nevypadala loď převlečená za obřího Olekta ani zpoloviny tak bizarně a strašidelně jako z paluby Medelighu. Vlastně to byl opravdu jen starý vyřazený výsadkový člun, orezlý, oprýskaný a se zbytky armádního označení skromně vykukujícími v mezerách mezi halabala přilepenými brčálovými pláty. Ty docela jistě neměly za úkol plavidlo maskovat, spíš jen vyjádřit sympatie jeho majitelů k domorodcům, ve skutečnosti tenhle vrak odkoupený za babku z výřadu vesmírné flotily Olekty spíš zesměšňoval. Ještě že nemají smysl pro vkus a estetiku, napadlo Johna při tom pohledu. Aspoň ne takový jako my, jinak by nejspíš zapomněli, že se nedokážou hýbat, a pořádně těm bosorkám nakopali zadky.

Asi dva tucty mladých žen s dozelená vybarvenou kůží bloumaly kolem – ne že by snad měly něco užitečného na práci, venku byly prostě proto, že pobyt uvnitř té plechovky by musel působit klaustrofobii i sardinkám a nikdo tam určitě nechtěl pobývat ani o minutu déle, než bylo nezbytně nutné. Většina jich jen tak posedávala nebo bloumala kolem, některé opečovávaly opodál rostoucí Olekty, oprašovaly je smetáčky, hladily hrubý povrch jejich korpusů a vlnily se při tom v tanci pohybů natolik chlípných, že John nevydržel a navzdory všem předsevzetím o opatrnosti se začal smát.

„Co čumíš, páprdo?“ všimla si ho první z nich. „Neříkej, že bys měl ještě choutky... Anebo jsi snad taky na tyhle fešáky?“

„Kdepak, on si našel svýho, koukejte!“ mávla další ke květináči s Dozem v Johnových dlaních. „Ale nějaké mrňavej, ne? Asi už lepšího nezvládneš, ve svém věku, co?“

„Hele, strejdo, vrať se do tý vaší osady,“ promluvila konečně další klidným a relativně přívětivým hlasem, aspoň na tuhle skvadru. O chloupek rozumnější – anebo prostě jen o chloupek míň sjetá. „Máš snad doma starou, tak si jdi užívat s ní. Tady ti pšenka nepokvete.“

John neodpověděl hned a pozorně se zaposlouchal. Se svým klenosským parťákem, který už teď ze všech sil skenoval mozky všech přítomných, se už cestou sem dohodli, že zachrčí mluvítkem pokaždé, když se je některá bude snažit obelhávat. Jen docela slabě, aby nebudil podezření – jenže teď se z jeho stonku neozývalo vůbec nic, ani to nejtišší pípnutí.

Co to znamená? Že žádná z nich v téhle chvíli nic netají? Netuší, že z vesnice odešli všichni muži – anebo už je vážně vrátili na svá místa, jak říkal Jansen?

„Ale kdepak, milé dámy. Jsem převažeč, moji lod' jste už musely vidět. Na Lanfas 2 jsem vezl jednoho vědátora za jiným, co už tu nějaký čas bivakuje, a než odtud zase vypadnu, chci omrknout, jestli mě tu někdo náhodou nepotřebuje.“ Tak, a je to. Vždycky je lepší přijít s pravdou a přimíchat do ní lež docela nenápadně jako kapičku jedu, než se zamotávat do sítě vymyšlených bludů. „Některý z těch vašich fešáků by mohl chtít změnit prostředí, ne? Pár už jsem jich vezl a vím, jak prahnou po lidské společnosti. A vy, kočky moje zlaté,“ ušklíbl se, „ani při nejlepší vůli nemůžete obšťastnit všechny na téhle planetě.“

„Co ty o tom víš, prd'ochu? Však sem nelítáme jen my,“ štěkla jedna z žen, jejich mluvčí ji však mávnutím ruky zarazila.

„Fajn, strejdo,“ otočila se pak zpátky k Johnovi. „Zajdu za Adelaide, to je něco jako šéfka naší party a zná nejlíp všechny domorodce tady kolem. Určitě bude vědět o nějakém takovém, jakého hledáš. Zatím počkej tady a chovej se slušně, za chvíličku si tě tu najde.“

Kývla hlavou, snad se i nepatrně pousmála, odkvapila někam k lodi a i ostatní ženy přestaly Johnovi věnovat pozornost. Převažec se posadil na kámen opodál a zdvihl Klenose, jehož mluvívko chrčelo jako rozladěný tranzitorák z předkosmických věků.

„Stačí, Dozi, díky. Tahle levárna docvakla i mně, nejsem úplně jelito.“ Kývl k lodi, natolik zaprášené a odřené, že se ve světle lanfasského slunce ani neleskla. „Určitě se nechystají dohodit nám kšeft a rozloučit se jako se starými kamarády.“

„To opravdu ne,“ souhlasil Doz. „Pokud jde o to, k čemu se doopravdy chystají, pak...“

„Pak to radši ani vědět nechci. Ale než vypadneme, ještě to hlavní: vnímáš tu někde otisk nějakého Pozemšťana? Teda kromě nich.“

„Osadníci tu určitě nejsou. Ale někdo je docela jistě v lodi, tedy také myslím někdo kromě nich. A mám dojem, že ten otisk je mi povědomý...“

„Dobrá, ještě to zkoušej.“ John vstal, zdvihl květináč do náručí a letmým pohledem se ujistil, že ho žádná ze zelených žen opravdu nesleduje. „A než se vrátíme k Medelighu, snaž se vzpomenout, koho by to tam mohli mít. Jak to vypadá, na hledání osadníků jsme zůstali úplně sami...“

Bylo to až příliš šílené, než aby se tomu dalo uvěřit.

Kruh Olektů okolo domku doktora Jansena se v krajině přehlédnout nedal, dokonce ani ze země a ani ve chvíli, kdy už k němu neměli namířeno. John mu věnoval jen letmý a trochu sarkastický pohled, když ho cestou ke své lodi zdálky míjel, jako vzdálené vzpomínce, která už ztratila význam, a pak...

A pak se podíval ještě jednou. Pozorněji. Protože na tom malém přetvořeném kousku cizího světa bylo něco špatně.

Domorodci nebyli sami. Obklopoval je houf Pozemšťanů, právě tak, jak to viděli krátce předtím – tentokrát to však nebyly ženy se zelenou kůží, ale muži v prostém domácím oblečení, s upravenými, i když trochu přerostlými

vlasý a vousý a s pletí možná trochu osmahlou lanfasským sluncem, jinak ovšem zcela v mezích pozemské normy. Totéž se ovšem ani zdaleka nedalo říct o jejich chování.

„Teda doufal jsem, že je najdeme, ale že to bude takhle rychle, to bych nečekal.“ John se instinktivně příkrčil, teď už by i největší hlupák poznal, že se blíží potíže. „Dozí, jak jsou na tom? Stačí ti tahle vzdálenost, vid’? Já teda blíž nejdu...“

„Stačí, pane Berwicku. Jejich mysl je něčím ovlivněná, něčím velmi silným, nedokážu ji spolehlivě zkoumat ani na ni působit. Dáte mi ještě několik minut?“

„Dobře, ale pospěš si, prosím tě. Rád bych vzal roha, dokud můžu. Nevím, o co tu jde, ale tohle už začíná vypadat jako případ pro poldy, ne pro nás...“

Osadníci se rozestavili rovnoměrně kolem kruhu domorodců, každý přistoupil k jednomu z nich, položil dlaně na jeho povrch, opatrně, zlehka, jako by měl před sebou křehkou skleněnou vázu – a najednou byla veškerá opatrnost tatam a všichni se jako mávnutím proutku proměnili v cosi, vedle čeho i parta zelených poběhlic vypadala jako skupina jeptišek na ranních bohoslužbách.

„Panebože...“ John několik nekonečných okamžiků sledoval jejich oplzlé pohyby, paže dychtivě přejíždějící sem a tam po hrubém povrchu olektských korpusů, těla tisknouce se k hroudám živé hmoty, která jim ani náhodou nemohla jejich erotickou vášeň oplácet, a nakonec se znechuceně odvrátil. „Co má tohle znamenat? To už i oni založili nějakou zvrácenou partu prznitelů cizích ras?“

„Kdepak, pane Berwicku,“ prohlásil rezolutně Klenos. „Nemohu si ještě být úplně jistý, ale myslím, že oni nevidí Olekty. Vidí atraktivní samice vašeho druhu a podle toho se i chovají.“

„Jako před týdnem v osadě, ovšem! Ale tam za nimi přece Olekti dojít nemohli. Ledaže...“ John se krátce zamyslel, pak se jediným dlouhým skokem přesunul k malé skalce po levé straně a položil květináč s Klenosem vedle ní. „Dozí, chvíličku tě tady nechám, dělej, co můžeš. Já zatím doběhnu na Medelight, přiletím trochu blíž a naberu tě, ale zatím je sleduj, a bedlivě! Jestli se tu děje svinstvo takového kalibru, bude fajn, když se o něm dozvíme co nejvíc, než dáme vědět patrole.“

Přátelsky poplácal nádobu se svým přítelem – Doz to nepozná fyzicky, ovšem, ale co přítom cítí on, to mu docvakne - a vyrazil dál k lodi. Rychlým

krokem přecházejícím chvílemi v běh, a bez ohledu na opatrnost – stále ještě věřil, že je v okolní krajině sám. Nebo přinejmenším jediný přítel.

Zasyknutí omračujícího výboje ještě zaslechl, jeho směr a původ už ovšem zjistit nestačil, než ho pohltila tma...

Ještě dřív, než otevřel oči, měl dokonale jasno v tom, kam se dostal. Bylo to až příliš snadné. Šero tlačící se pod víčka, suchý vydýchaný vzduch bez nejmenšího větrného závanu, odér zatuchliny provázející všechna vyřazená, neudržovaná plavidla – a mezi vojenskými vlastně i leckterá udržovaná... Tohle všechno napovídalo procitajícímu vědomí od první vteřiny, to a zjevný fakt, že nikam jinam se na Lanfasu z prostě dostat nemohl.

Interiér chátrajícího výsadečného člunu ho nepřekvapil ani v nejmenším. Co ho trochu zarazilo, byl párek dvoumetrových Olektů v plastových květináčích u protější stěny – a taky ten, kdo s ním tohle nepříjemné místo sdílel. Díky Dozovi už věděl, že tu má očekávat dalšího uvězněného Pozemšťana, jen nějak nepředpokládal, že jím bude zrovna doktor Jansen.

Jakmile si starý vědec všiml, že je vzhůru, přeměřil si Johna zvědavým a trochu nejistým pohledem. „Co jste zač? Nevypadáte jako někdo z osady...“

John se na kratičky okamžik zarazil. Co jsem zač? Ty to nevíš, dědulo? Copak jsme spolu před chvílí nemluvili přímo u tebe doma? Nepovídali jsme si spolu a s tvým žákem o tom, že...?

Ne. Nepovídali. Tvoje výlevy o lidstvu a mimozemšťanech byly velmi působivé a vcelku trefné – ale jestli byly opravdu tvoje, to pořád ještě netuším.

„Jsem John Berwick, převažec“, představil se místo toho. „Přivezl jsem za vámi doktora Druckenwelda, na vaše pozvání.“ A na vaše náklady, které jsem považoval za splacené, a zatím jsem z nich ještě nedostal ani zlámanou grešli.

„Ach, můj milý Thomas! Daří se mu dobře?“ Jansenova tvář se roztáhla do širokého úsměvu a hned zase stáhla smutkem. „Moc dobře teď asi ne, že? Kde jste ho vysadil?“

„Šli jsme za vámi do vašeho domku – ehm, máte domek se třemi kruhy Olektů kolem, ne?“ Když doktor přikývl, Johnovi se navzdory všemu přece jen maličko ulevilo. „A tam jsme se setkali s... s vámi. Nebo jsme tomu aspoň věřili. Počkat, jak dlouho jste vlastně tady? Myslím tady v tomhle vraku.“

„Je to asi tři dny, co mě sem ty bestie unesly. Stalo se něco venku...?“

„Jo, stalo, sakra moc se toho stalo! Ty zelené kudlanky si přivezly halucinogen poslední generace, a jak to vypadá, nemusejí s ním nijak šetřit. Neunesly jenom vás, odlákaly hlavně osadníky, úplně všechny, a ti teď chodí prznit vaše Olekty, místo kterých viděj krásný kočky! A my jsme zase viděli vás, v domku, kde jste vůbec nebyl, povídali jsme si s vaším přeludem, oběma nám na tom všem něco smrdělo, ale...!“

„Klid, pane Berwicku, počkejte!“ Jansen pozdvihl paže v konejšivém gestu a když postřehl, že se John uklidnil, pokračoval už tišším hlasem. „Tyhle ženské nejsou žádné svěťce, ale to, co se stalo... je moje vina.“

„Vaše?“

„Ano, moje. Nebo především moje.“ Starému doktorovi se začal slabě trást hlas. „Víte, chtěl jsem tady v klidu, daleko od civilizace, bez všeho toho shonu a starostí, výzkum Olektů doopravdy posunout. Ty své u domku jsem hnojil a přižívoval vším možným, ne všechny ty látky byly úplně legální – chápete, ne? - a oni... no, prostě zmutovali. To oni vytvářejí v našich mozcích všechny halucinace...“

„Ale byly to nakonec ty bosorky, kdo toho zneužil, ne?“

„Kéž by to bylo tak prosté. Ovšem já... no, ne že bych někdy byl kdovíjak společenský, ale... zkrátka, Olekti jsou přece jen rozumné bytosti, ať už se od nás liší jakkoli, a pro mě to tady byly jediné rozumné bytosti, jaké jsem mohl po většinu dní potkat. A tak jsem je začal považovat víceméně za kolegy, snad i přátele. Aspoň ty, co žijí u mého domku...“

Johna zamrazilo při představě, co všechno teď může přijít dál.

„Vyprávěl jsem jim o nás, o Zemi, četl jsem jim z knížek, však jistě víte, jak mají náš svět rádi, aspoň někteří. No a jednou jsem jim četl i z učebnice entomologie... Víte, pane Berwicku, že u nás existují hmyzosnubné rostliny, které tak trochu klamou své opylovače? Když vykvetou, květ se podobá samičce jejich hmyzího druhu – a samečci je pak opylují v domnění, že jaksí zachovávají svůj vlastní rod...“

„Chcete říct, že...?“

„Co jste si myslel, pane Berwicku? Že se snad do těch zelených stvůr zamilovali? Olekti jsou jednodomí, tyčinky i pestíky mají na povrchu těl a tisíce let si vystačili s větrem. Jenže teď poznali, že fyzický kontakt s námi je jaksí pohodlnější a jistější. Zatím ovšem měli k dispozici jen naše ženy...“

„A napadlo je, jestli my chlapi náhodou nebudeme ještě lepší opylovači?“ Johnovi začalo vysychat v hrdle. „Jenže žádný borec, co by se s nimi dobrovolně šel muckat, zkrátka nebyl po ruce...“

Doktor Jansen mlčky kývl. „Až doted’.“

„Přesně tak. A nepotrvá to dlouho, doufám, že si toho miláčekové užijí.“ Od dveří modulu se ozval nový hlas, ženský hlas, a dovnitř ladným krokem vplulo šedesát kilo zeleného sexappealu. Tentokrát výjimečně i s vlasy, načechranou zrzavou hřívou částečně zakrývající i škodolibý úsměv na tváři. „A my si to těch pár dní rády užijeme s nimi. Je to úžasný zážitek, vidět pány tvorstva, když se chovají jako nadřazený hmyz.“

„Slečno Morganová, vy dobře víte, že Olekti nic jako erotiku neznají. Žádná cizí rasa ji nezná,“ zareagoval Jansen okamžitě. Podle nalomeného tónu jeho slov to nejspíš nebylo poprvé, co se snažil vůdkyni téhle úchylné party přesvědčit. „Prostě vás využívají k přenesení pylu, to je celé.“

„No a co? Není snad početí svatou úlohou styku?“ Adelaide Morganová se sarkasticky zašklebila. „Hele, starouši, mně je v zásadě fuk, jak to je. Sestry tomu věří, dělá jim to radost a to mi stačí. Lanfas 2 patří nám, naše družky sem létají už skoro padesát let, a žádné mizerné přivandrovalce tu prostě nechceme. My ani naši drahoušci.“

„Takže jste našly cestu, jak je vyvraždit?“

„Kdepak, doktore, tu jste našel vy. Ti naši nám jen slíbili, že nás osadníků zbaví, víc neřekli. S vašimi se domluvili vlastně bez nás. Ale musím uznat, že spojit příjemné s užitečným zvládli dokonale.“

„Jsme připraveni, Adelaide.“ Emulovaný mužský hlas přibarvený programovou aplikací do roztoužené dychtivosti zněl spíš směšně – anebo děsivě, pro ty, kterým zrovna do smíchu nebylo. John si teprve teď všiml mluvítka podobných tomu, jaké měl Doz, jen větších, zabodnutých zboku do těl obou Olektů. „Trojitý kruh si chce dát přestávku – mohou nyní posloužit nám?“

„Že váháte,“ usmála se nevinně zrzka a kývla ke svým zajatcům. „Umlujte je k smrti. Oba.“

Tak to je konec, blesklo Johnovi hlavou v posledním záblesku jasného vědomí. A ještě při tom budu muset celou dobu čuchat kopr – aspoň nezapomenu, kam právě míříme. My i celé mužské pokolení na téhle svinské planetě...

Nedalo se odolat. Nedalo se vlastně ani pomyslet na to, *chtít* odolávat.

Cizí síly odněkud zvenčí se prodraly do mysli jako pancéřovaný bojový stroj, jediným mávnutím ocelové paže srazily k zemi všechno, co ji dosud obývalo, a jediným dupnutím chodidla těžkého jako náklad'ák to zarazily hluboko do nevědomí. Pak vydaly příval vítězného řevu a začaly pod lebeční klenbou zavádět úplně nové pořádky.

Jak je možné, že jsem dodneška netušil, co kočkám opravdu sluší? letělo Johnovi hlavou, když se díval na nakrucující se zelené krásky tam, kde ještě před chvílí – na což už si ovšem nevzpomínal – stála dvě neforemná těla domorodců z Lanfasu 2. Proč mě nikdy nenapadlo, že ne hnědá ani žlutá ani černá, ale barva letní trávy je to, co rozrajuje každého správného chlapa? A nějaký vlasy – pch! Vždyť je to hnus, když je ženská zarostlá jako opice! Tohle jsou skutečný fešandy a všichni Pozemšťani by nám dali za pravdu, kdyby dostali šanci je potkat, tak jako my. Jenže nedostali – to jen my jsme ti šťastní, požehnaní, vyvolení!

„Beru si tu nalevo!“ sykl na Jansena. „Je dokonalá! Moje! Chci ji! A nebudu se o ni s nikým dělit!“

„Jen si ji klidně nech,“ zachechtal se doktor a otřel z brady stružku stékajících slin. „Mně se stejně víc líbí ta vpravo! To je panečku bohyně sexu!“

„Tak jdeme! Panebože, jak já tě strašně chci, kotě! Pojd', pojd', jdeme na to!“ John vyrazil k tomu živoucímu ztělesnění krásy, půvabu a ženské ladnosti, v chůzi už odhazoval svršky jako hloupou nepotřebnou přítěž – nejdřív koženou převažčeskou bundu, pak košili, boty, kalhoty... Když se dostal ke spodnímu prádlu, kdosi ho opatrně, ale rázně chytil za levou paži a stáhl ho o několik kroků nazpátek.

„Doktore Jansene. Pane Berwicku.“ Nějaký další chlap. Ale třetí kráska už tu není, hochu, dneska máš prostě pech.

„Vypadni odtud! A najdi si svoji, tyhle už jsou zadaný!“ Vyškubl se, pro jistotu ještě vetřelce odstrčil a pokračoval ke své vyvolené. Honem, nátělník dolů, proč se sakra musí přetahovat přes hlavu...?

„Pánové, jste volní,“ ozval se zase ten protivný ničema vzadu. „Musíme rychle zmizet, než se vzpamatují...“

„Tys neslyšel? Sám zmizni!“ usadil ho tentokrát Jansen. „Tohle jsou naše děvčata a nikdo nám do zelí lézt nebude! Padej!“

Tak, konečně nátělník dole. Těch pár nekonečných vteřin, kdy mu látka blokovala výhled, přišlo Johnovi jako celé věky. Kde jsi, chci tě zase vidět, ukaž se honem, chci...

Bože můj, *tohle* vážně chci?

Na místě zelené krásky teď stálo cosi, co jen hodně vzdáleně připomínalo obrysy lidské postavy – no, vlastně spíš trčelo než stálo, čnělo to nehybně vzhůru z nádoby z hlinou jako odporný pahýl, který tam někdo před okamžikem zabodl. Krásné oči i smyslná ústa byly pryč, vlastně cokoli, co by vůbec ukazovalo na lidskou tvář, natož na tvář atraktivní baby. Pryč bylo úplně všecko – jen to obsesivní puzení ne.

John si překvapeně uvědomil, že stále touží se k té divné věci přiblížit, obejmout ji, třít se o ni nahatým tělem, jako by to byla ta nejúžasnější sexbomba ve vesmíru – a to, nad čím před pár okamžiky jásal, ho naplnilo zděšením a odporem.

„Co to je za hnus?!“ zařval a těsný prostor s kovovými stěnami, podlahou i stropem se roztrásl ozvěnou jeho hlasu. Pohled mu padl na doktora – jak se zdálo, prožíval právě něco podobného, jen místo hněvu a křiku zezelenal tak, že mu to vedle těch příšer snad až slušelo, a tiše zvracel k nohám, nebo přesněji ke květináči té, co před chvílí sváděla jeho.

„Podařilo se, doktore Druckenwelde,“ zaslechl John za zády další hlas, tentokrát mechanický a z reproduktoru. „Ale neudržím to dlouho, měli bychom je co nejrychleji odvést.“

Bleskurychle udělal čelem vzad a spatřil je, oba. Mladíka, jehož jméno ochromená paměť ještě nedokázala vylovit ani udržet, a další cosi ve květináči, jenže tentokrát mnohem menší a jak se dalo soudit, i přátelštější. Tenhle tvor se před nimi určitě nebude vydávat za ženskou, už jen proto, že při jakémkoli pořádném tělesném kontaktu by mu orval listí, polámal stonek a kdo ví, nejspíš i duši.

„Správně! Odved'te nás odtud!“ Hlasivky maličko snížily výkon, jak i u něj musely začít bojovat s bouřícím se žaludkem, pořád ale měly sil víc než dost. „Ať už jste kdokoli a přišli jste odkudkoli, odved'te nás, proboha, odtud...!“

„Doktor Jansen mi už tam v domku přišel velmi zvláštní.“ Druckenweld stále kráčet jako první, i když se jim hnízdo zelených žen dávno skrylo za lesíky a skalisky, a teď, když už nemusel držet Doze, při chůzi okázale rozhazoval oběma pažemi. „Ty bestie napodobily vaši osobnost vcelku přesvědčivě, doktore, ale já vás znám až příliš dobře, než aby mě oklamaly. Víím, jak mluvíte, mám jasno i v tom, co byste nikdy neřekl, a... odpusťte, ale chvílemi jste se choval opravdu jako úplný pitomec.“

„Nemáte se zač omlouvat, kolego.“ Jansen se lehce ušklíbl. „Kdyby vás moje pitomost nezarazila, pak bych požadoval omluvu... A dál?“

„Vymluvil jsem se podobně jako předtím tady pan Berwick a odešel jsem. Olekti se mě pochopitelně snažili odradit a svést, tak jsem prostě zavřel oči, zadržoval dech, a tak jsem šel většinu cesty.“

„Krucí, měl jsem vědět, že je to až takhle jednoduché...“ zabručel John otráveně.

„Nebylo to jednoduché, pane Berwicku. Vrážel jsem do všeho možného, i do nich, doufám, že se mi nepovedlo některého, ehm... *opylit*.“ Druckenweld si odplívl. „Nenapadlo mě, že vyvolávají takhle dokonalé halucinace, myslel jsem, že doktora prostě omámili něčím, co vylučují, a teď se budou pokoušet dostat podobným způsobem i mě... Chtěl jsem najít vás, pane Berwicku, a poradit se, jak dál, ale pak jsem narazil tady na pana... eh, Dozelena Spirálovitě. Nejspíš mě k sobě navedl, už víím, že tohle Klenosové dovedou. Vylíčil mi, co se stalo, no a pak jsme si pro vás prostě došli. Ochromil jejich myslí dost na to, abych jim mohl sebrat blastery jako bonbóny dětem, no a pak už to šlo tak nějak samo.“

„Štěstí, že jsem ho tam nechal,“ kývl John. „A že si ho nevšimly. Na Doze je spoleh.“

„Jsme tu.“ Jansen kývl ke kopcům, k místu, kde se v dálce krčil jeho domek sevřený třemi kruhy zmutovaných Olektů. „Jdeme akorát včas. Podívejte, už se zase chystají na ty chudáky...“

Měl pravdu. Kratičká epizodka ve člunu zřejmě nevyčerpala Olekty ani zdaleka tolik, jak by měla, a zákeřní podvodníci bez zbytečných průtahů rozjžděli další kolo. Houfec Pozemšťanů, roztřesených, pobledlých, pohublých a otrhaných, ale s roztouženým výskotem na rtech, už se opodál znovu roze-stavoval do řady, aby se mohl lépe přiblížit svým trýznitelům.

„Měli bychom se skrýt,“ navrhl Doz. „Prozatím o nás nevědí, jsou až příliš zaměřeni na osadníky, a eliminací vizuálního kontaktu získáme chvilku času.“

„Fajn, kámo. Nevím, jak kdo, ale já na ně nakonec taky nechci koukat.“ John se přikrčil za nedalekou vyvýšeninou a oba vědci ho bez dlouhých řečí následovali. „A co teď? Dokážeš ty iluze odstínit, jako u nás dvou tam vevnitř?“

„Je mi líto, pane Berwicku. Jde o velmi komplexní proces, však víte, že iluze doktora Jansena oklamala i mne. To, co jsem provedl tam v lodi, mne stálo většinu sil. Nezvládnu to tak rychle znovu a už vůbec ne u tolika jedinců naráz. Navíc se obávám, že Olekty podruhé stejným trikem nezaskočíme...“

„Ty tedy umíš člověku zvednout náladu,“ houkl zklamaně John. „A něco jiného udělat nemůžeme? Něco jednoduššího...“

„Mohl bych se pokusit iluze nikoli rušit, ale pozměnit jejich výstupní hodnoty,“ navrhl Klenos. „To by bylo podstatně snazší.“

„A toho si ti neřadí nevšimnou?“

„Neměli by. Olekti halucinace nevytvářejí přímo, pouze podnítí mozky jedinců vašeho druhu, aby je generovaly dle zadaných požadavků. V tomto případě požadavků na ideální erotický kontakt. Pokud bych tyto požadavky modifikoval dle našeho plánu, aniž bych zasahoval do základních premis, pak...“

„Počkej, počkej, Dozíku, trochu jasněji.“ John se rozhlédl po svých společnících. „Co tedy vlastně máme dělat?“

„Musíme předpokládaný ideál erotiky definovat jinak. Tak, aby namísto touhy ve skutečnosti budil děs a odpor. Poznal jste sám, že modifikace vizuální složky iluze oslabí dostatečně její celkový vliv, že?“

John mlčky přikývl. No jasně, přestal jsem vidět krásnou kočku a hned jsem dostal chuť zdrhnout. A Jansen zase zvracel, i když jsme oba pořád byli pod vlivem mutantů. Výborně, takže tohle možná opravdu bude cesta ven.

Vytáhl z vnitřní kapsy pad, chvíli kmital špičkou stylusu po jeho displeji a nakonec ukázal Dozovi výslednou kresbu. „Zkus jim poslat třeba tohle, to zabere. Teda když to uvidí trochu lepší, než jsem to načmáral já.“

„Žádný problém, pane Berwicku. Jen bych potřeboval trochu vaší mentální energie – jak říkám, po vašem osvobození jsem poněkud vyčerpaný...“

„A to pro nás znamená co?“

„No, v zásadě jen to, že tyhle věci odtud uvidíte také.“

„Tak v tomhle případě se pokochám docela rád.“ John se hlasitě zasmál. „Do toho, kamaráde! Nauč ty šmejdy, že k opylování mají svůj mizerný vítr a ne nás!“

Z reproduktoru Dozova mluvítko se ozvalo slabé zachrčení, jedna z těch kratičkových bezvýznamných poruch přenosu, o nichž si John tak rád nalhával, že jsou projevem neexistujících Klenosových emocí. Tentokrát v nich zaslechl výtrysk škodolibého, zlomyslného smíchu, mimoděk k němu přidal svůj vlastní – a pak už smyšlené dojmy nahradily jiné, mnohem reálnější.

Přinejmenším tedy reálnější ve svých důsledcích.

Jansenovi Olekti se znovu začali měnit, tentokrát ovšem docela jinak než do podoby okouzlujících krás. Neforemná těla zhnědla a pokryla se chlupy, z boků vyrostly dlouhé, jako hůlky tenké paže s obrovitými dlaněmi, zepředu zase hranaté hlavy se zakroucenými d'ábelskými rohy. Nejděsivější a zároveň nejkomičtější však byly veliké vodnaté oči, na jejichž žlukle bílém povrchu tepala zářící, višňově rudá srdce.

První z démonů hlasitě krákově zavřeštěl, párem chapadel trčících zpod brady zalovil kdesi na své bohatě osrstěné hrudi – a najednou mu na ní visel náhrdelník s dalším srdcem, o něco větším a prostřeleným skrz naskrz šípem. V místě, kde se Olektův korpus stýkal s půdou, vyrostl keramický hrnec naplněný vroucím, bublajícím rudofialovým slizem, jedna z tenkých paží do něj náhrdelník ponořila a chvíli jím točila sem a tam. Když jej vytáhla, olepený odkapávajícím šlemem, stvoření se znovu zachechtalo a začalo natahovat paže ke svému zkoprnělému milenci.

Další a další Olekti jej v bizarní proměně následovali, vzduchem zakmitaly další páry rukou a natáhly se k osadníkům, další prostřelená srdce na náhrdelnících se obalovala nechutnou matérií z hrnců, další vlny jekotu naplnily vzduch, další rudá srdíčka v nažloutlých bělmech zablikala jako výstražné majáky. Za některými se ještě na okamžik objevily přízraky dřevěných stěn, zaprášených oken, knihoven nacpaných laciným erotickým čtívem, baňky s lektvary na povzbuzení žádosti, a všechno vyřvávalo do světa zvrácený démonický chtíč se stejnou urputností, s jakou tu ještě před chvílí defilovaly trávozelené krasavice.

Láska, láska, láska! Pojd'te a užijete si milování! Dotýkejte se nás, oplodňujte nás, tady máte lásku, tady máte, po čem doopravdy toužíte – anebo snad ne?

Osadníci polekaně odskočili, někteří s křikem, jiní jen s tichou hrůzou, ti kurážnější se začali rozhlížet okolo sebe po něčem, co by mohli použít jako zbraň, a když nic vhodného neobjevili, následovali své druhy v ústupu. V ústupu stále ještě váhavém a rozpačitém, navzdory všemu, co viděli, navzdory všemu, co už museli začít chápat.

„Panebože, oni se snad s nimi budou ocucávat i takhle,“ vydechl nevěřičně Druckenweld.

„Kamaráde, tys to z nás tří jediný nezažil,“ ušklíbl se John. „Nemáš páru, jaké to je. Dej jim ještě chvíličku.“

A opravdu – netrvalo dlouho a reakce zmatených mužů se začaly kvapem měnit, víceméně podle vzoru, jaký docela nedávno nastavili on a doktor Jansen. Jedni nahradili polekaný jekot bojovným rykem a znovu vyrazili, tentokrát už podstatně jistějšími kroky, pryč od natahujících se paží, od ďábelských rohů i srdíček obalených růžovým šlemem. Jiní se chvíli potáceli v předklonu sem a tam, vyprazdňovali žaludky a teprve pak trochu nemotorně, ale stejně odhodlaně klopýtali za svými druhy.

„Že uhadnu, kam mají namířeno?“ uchechtl se John.

Druckenweld přikývl. „Z osady je odvedly zelené ženy, půjdou za zelenými ženami. Olekti si měli své iluze líp promyslet, tentokrát partě slečny Morganové moc dobře neposloužili...“

„Můžeme jim s tím nějak pomoci?“

„Ale ovšem.“ Mladý doktor se jízlivě pousmál, stáhl ze zad batoh, otevřel ho a ukázal svým společníkům obsah. Přesně spočítat to John tak rychle nesvedl, ale nepochyboval, že blasterů je přesně tolik jako členek posádky otřískaného člunu kousek cesty odtud. „Jako bych tušil, že se ještě budou hodit. Tak honem, ať ti nešťastníci nemusejí na tenhle večírek s holýma rukama...“

„Jste si jistý, že to opravdu chcete udělat, doktore?“ Druckenweld přelétl pohledem obrazovku a pak raději ještě vyhlédl bočním oknem pilotní kabiny ven, jako by se chtěl ujistit, že mu palubní počítač Medelightu nelže. Po zážitcích, které měli za sebou, to vlastně nebylo až tak nepochopitelné. „Je tam několik let vaší práce...“

„Je tam několik let mé lehkomyšlnosti a nezodpovědnosti, kolego.“ Duhovky Jansenových očí vypadaly stejně zašedle a seschle jako trojitý kruh Olektů, jemuž teď patřila pozornost všech na palubě lodi. „Zažil jste sám, co dovedou, co jsem jim umožnil. A tady pan Berwick vám rád potvrdí, jak urputně se někteří z nich tlačí do společnosti Pozemšťanů. Dovedete si představit, že by se jen jediný tady z těch dostal na Zemi nebo na některou hustěji osídlenou kolonii? A rozmnožil se tam?“

„Bude to...“ Druckenweld se zarazil, jako by mu podobné prohlášení v souvislosti se starým učitelem nešlo ani na jazyk. „Bude to vlastně masakr. Zločin na rozumných bytostech...“

„A že jste takhle vůbec neuvažoval u slečny Morganové a jejích společnic.“ Jansen se hořce pousmál. „Sám jste vyzbrojil jejich lynčovatele a ještě jste tleskal, když jim rozstříleli tu jejich plechovku na kusy i s tím párkem Olektů tam uvnitř, který ani nebyl zmutovaný. Ani když je samotné potom... No, všechny to určitě nepřežily...“

„To je přece něco jiného, to...!“ Mladý vědec se zarazil uprostřed výkřiku, vzdychl a sklopil tvář k podlaze. „Ne, není. Máte pravdu. Viděl jsem, co s vámi provedli, to mi stačilo.“

„Tak vidíte. Je tu jen docela malá hrstka zrůd, lidských i olektských, a poznal jste sám, co už stihly napáchat. Tam nahoře jsou jich milióny, a horších.“ Starý profesor se otočil na Johna, pohyby i hlas těžké jako žulový blok. „Pane Berwicku, zničte to.“

„Přijdete i o své obydlí, doktore,“ namítl ještě John, jen pro všechny případy. „Vaše mašinky a vybavení určitě něco stály, ne?“

„Ne tolik, abych je vyměnil za dobro vlastního domova.“

Trochu patetické, blesklo Johnovi hlavou, bezmyšlenkovitě a jen na kratičký okamžik, než se k tomu stačila vyjádřit paměť a předhodit jen neochotně blednoucí vzpomínky. Zatuchlý vnitřek vyřazeného člunu, dvě zelené nestvůry v květináčích, které spolu s doktorem málem... Ne, dost! Občas je patos zkrátka tím nejlidštějším pohledem na svět a kdo si myslí něco jiného, toho ještě nikdy neznásilnila žádná hnusná mimozemská věc...

„Sbohem, šmejdi.“ Položil prst na tlačítko zbraňového systému. „Shořte v pekle. Nebo radši hned tady.“

Další, mnohem silnější prst natáhl blaster Medelighu dolů k zemi a proměnil Jansenovo obydlí i všechno okolo něj v jasně zářící ohnivou vatru...

„Doktore Jansene! Zase mezi námi?“ Starostova žena byla zjevně jedinou v celé osadě, která vědce vítala s nadšením a otevřenou náručí. Všechny ostatní na něj hleděly se špetkou povinné úcty, ale jinak vcelku bez zájmu – jako na stavební stroj, co odvedl kus poctivé práce, ale teď, když je hotovo, by se měl radši odtáhnout do šrotu a nehyzdit vesnické panorama. „Co vás sem přivádí, tak najednou?“

„Vlastně to, že jsem v zásadě bezdomovec, paní Cornwellová,“ rozhodil Jansen pažemi. „Ty zelené bestie nakazily mé drahé olektské společníky tak, že je v zájmu obecného blaha bylo nutné zlikvidovat. I s mým obydlím, bohužel.“

„Ach, to je nemilé, Ale nemějte strach, pár hezkých volných domků tu pořád máme, vyberte si kterýkoli z nich a můžete se ihned nastěhovat. Naše osada vám nikdy nepřestane být vděčná za to, co jste pro ni udělal.“

„A taky nám pomohl zachránit vaše muže,“ přisadil si šplhounsky Druckenweld. John jen mlčky pokýval na souhlas; nebylo nutné poukazovat, že starý profesor je vlastně hlavním strůjcem celé patálie, a kazit mu dobré jméno, které si mezi osadníky vydobyl.

„To je úžasné, vid', Ricku?“ zašvitořila paní starostová a i Cornwell jen tiše odsouhlasil její slova. „A jaké máte další plány? Budete pokračovat ve výzkumech?“

„Rád bych. V rámci možností.“

„Nevrátíte se na Zemi?“ vyrazil trochu překvapeně Druckenweld. „Říkal jste, že-“

„Možná časem, kolego. Ale ne dokud to tu důkladně neprověří tým odborníků.“ Jansen se na okamžik odmlčel, pak se hlasitě nadechl. „Vyslal jsem nouzový signál s požadavkem o uzavření Lanfasu 2 do karantény.“

„Cože...?“

„Přirozeně dokud neproběhne důkladná kontrola území v okruhu několika desítek mil, nejméně. Je třeba prověřit, jestli nezmutovali i další Olekti. Jestli se mutace nemůže šířit pūdou, vodním koloběhem, uniklými pylovými částicemi nebo telepatickými vlnami, jimiž domorodci komunikují.“ Doktor se znovu zarazil a pak dodal o trochu tišším hlasem, skoro jako by se

omlouval: „Dámy a pánové, musíte uznat, že tohle se prostě nesmí dostat ven. Iluze tak dokonalé, že bez potíží oklamaly i tady našeho klenosského přítele, by nezastavilo nic. A nic by nezastavilo ani chaos a pád celé naší civilizace.“

„Má pravdu,“ připustil rázně, i když maličko neochotně Cornwell. „Podívejte se na to z té lepší stránky. Nedostanou se sem ani žádné nazeleno obarvené poběhlice. Šly po nás jednou, půjdou zas – ale teď máme trochu času se na ně připravit.“

„Já sám samozřejmě přispěju k tomu, aby se celá záležitost urychlila,“ dodal Jansen. „Karanténní sbor mi přiveze nové vybavení pro výzkum, spojím, abych tak řekl, příjemné s užitečným.“

Jen doufejme, že nepřiveze i nějaký další nelegální doping, usklíbl se John, a hned v další vteřině se zarazil. „Počkat, chcete tedy říct, že... že odtud teď nemůžeme vypadnout ani my s Dozem?“

„Pane Berwicku,“ začal doktor, pomalu a laskavě, jako by mluvil s natvrdlým školáčkem, co se právě zeptal, proč musí zase do lavice, když už v ní seděl včera. „Představte si, že se mutanti objeví hromadně na všech světech, které známe. Představte si, že dejme tomu ani nebudou zlí a nebudou nás chtít vyhubit ani zotročit. Co myslíte, že se stane pak?“

„Budou...“ Johnovi začalo pomalu, ale jistě docházet, kam starý vědec míří. „Budou se kamarádit s místními?“

„Přesně tak. Nezmutovaní přátelé všech ras a národů začnou žádat o pomoc, až zjistí, co se tu nabízí. Ti, kteří rádi cestují na jiné světy, dostanou iluzi, že už tam jsou – dokonalou, nerozlišitelnou od reality a především úplně zdarma. Většina Olektů nepotřebuje k životu víc než půdu, slunce a vodu, ani vlastně nemají nic, čím by si u nás mohli vydělávat. Z jejich těl se nevyrábí nic moc cenného, lokalizovat zdroje dokáže málokterý z nich, jsou zvyklí žít skromně a dělit se o to málo, co mají, jen tak... Dovedete si představit, že v takovém světě ještě někdo bude žádat služeb převažeců?“

„Ovšem...“ John polkl, rychle zamrkal a podle toho, jak se na něj upřely oči všech přítomných, nejspíš i viditelně zbledl. „Pane Cornwelle?“ protrhl pak dusivé ticho, dřív než to mohl stihnout někdo jiný. „Máte tu ještě nějaký další volný domek? Raději, prosím, někde ve stínu. Doz nemá rád moc prudké světlo...“

A ještě bonus:
**O krysoptákovi,
co neuměl létat**

Martin Koláček

Žil byl jeden smutný krysopták.

Ptáte se, proč smutný? Protože z každého živočišného druhu, z něhož byl namíchán, získal jen to nejzbytečnější. Kdyby tak uměl běžet rychle jako

krysa! Nebo měl jako ona pořádné zuby. A nebo aspoň všechny děsil rozličnými chorobami, co umí roznášet, to by byla legrace!

Jenže to jediné, co z hlodavce získal, byl holý ocas a chlupatý zadek. A navíc byl krysopták po rodičích tak čistotný, že veškeré viry a bakterie se mu vyhýbaly obloukem. Dokonce umístily před jeho dům výstražnou ceduli: „POZOR, MÝDLOMANIAK!“

Místo čtyř rychlých nohou měl jen dvě obrovské tlapy, tak nemotorné, že po nich mohl leda zmateně hopkat. Když se rozběhl, po pár krocích upadl na chobot.

No ano, chobot. Řekli byste: Jak tě může něco trápit, když máš chobot? Vždyť to je ta nejskvělejší věc na světě! Jen se podívej na všechna ta Youtube videa, kde hravý slon pocáká své chovatele chobotem, jen aby jím pár minut nato vyfukával do klavíru melodii Bachorovy Chlupaté v C-dur.

Jenže na to vám musel chobot fungovat. Ten krysoptákův byl naprosto nepoužitelný. Jen překážel a padal do polívky. A nechtějte vidět tu spoušť, když náš hrdina dostal rýmu! To pak strávil celý týden s chobotem v kýblu.

Nad tím vším by ale mávl rukou, jen kdyby nebylo toho posledního, největšího problému.

Náš krysopták neuměl létat.

Celý život se snažil tuto skutečnost před ostatními skrývat. Do školy chodíval s chytře nasazenými křídly, co u něj zapomněl na Mikuláše jeden roztržitý lemuranděl, na krku nosíval drsnácké nalepovací tetování, na němž pod symbolem blesku hlásala věta „READY TO FLIGHT“ jeho nadšení pro let, a každou chvíli se někomu chlubil tím, jak si dal o minulém létě závod s jistým kunokondorem a předešl ho o celou míli.

Ani jako dospělý se se svým handicapem nesmířil. Dokonce si pořídil dům na stromě, aby mohl celé dny sedět na větvi a tvářit se důležitě.

Jenže pak zjistil, že to o něm všichni vědí a za zády se mu smějí. Jeho soused sled'omedvěd dokonce pořádal večírky, na nichž ho s kamarády dalekohledem sledovali, jak nemotorně šplhá po žebříku do svého domu.

Tehdy krysopták sundal svá lemurandělí křídla a uzavřel se před světem, rozhodnut žít a umřít zcela sám.

Jednou tak seděl na své větvi a smutně koukal na blízkou vesnici, v níž se to doslova hemžilo životem. Pohled na všechny ty šťastné pseudohlodavce a skorokopytníky byl jako nůž, který ho bodal do srdce.

Vtom si uvědomil, že jej z druhé strany větve něco pozoruje. Otočil se tím směrem a setkal se se složenýma očima obří šídlohousesky.

No co vám budu povídat, krve by se v něm nedořežal. Byl tak vystrašený, že málem spadl z větve. Dávno zapomenutý krysí instinkt se v něm probudil a přesvědčoval ho, aby upaloval, co mu běhy stačí. Ale věděl, že by to bylo k ničemu. S těmi mohutnými tlapami, co mu příroda nadělila, by odhopkal nanejvýš ke kmeni, kde by si rozbil hlavu o futra dveří.

Naštěstí útěku nebylo zapotřebí.

Šídlohouseska se přátelsky usmála a ukousla list ze stromu. Vzápětí si zřejmě uvědomila, že je nezdvořilé žrát někomu obydlí, a tak se s kusadly plnými zeleně zeptala: „Hůhu?“

„Prosím?“ zareagoval nejistě krysoták.

Návštěva spolkla sousto a upřesnila: „Můžu?“

„Ale klidně, stejně se mi ta garáž nikdy nelíbila,“ zareagoval otráveně a dál koukal na vesnici, rozhodnut neznámou ignorovat. Ta zpracovala další list, zatímco si jej se zájmem prohlížela.

„Vypadáš, jak kdyby tě převálcoval hrochodivočák,“ řekla pak.

„Hm,“ odušil otráveně.

„Co je s tebou? Jsi mladý, máš pěkný dům – teď už bez zbytečné garáže – a super účes. Měl bys být štěstím bez sebe.“

„Štěstím bez sebe?“ vytřeštil na ni oči. „Vždyť jsem totální nula. Krysa, co neumí běhat, pták, co neumí lítat, a chobotnatec, co má chobot akorát k tomu, aby o něj zakopával!“

„Ty máš teda problémy,“ uchechtla se a sežrala mu další kus zdiva.

„Co?“ nechápal.

„Podívej se na mě. Jsem jediná šídlohouseska široko daleko, co žije už tři týdny a ještě se nerozmnožila.“

„No a?“

„Všichni v mém věku už mají vnoučata! Moje spolužačky, jedna jako druhá, už položily základ dalším generacím. Jenom já tady lezu, žeru, tloustnu a děti v nedohlednu. Jsem ta největší trapka na světě. Normální houseska se může aspoň utěšovat tím, že z ní jednou bude motýl. Víš, co se stane ze mě, až se vykuklím?“

„Co?“

„Trepkohovnivál.“

„Aha...“ Krysopták nevěděl, co na to říct.

Naštěstí nemusel říkat nic. V tu chvíli je totiž vyrušil zvuk křídel a táhlého mečení. Než se nadáli, seděla na vedlejší větvi kozosova.

„Nemohla jsem přeslechnout vaši debatu,“ jakoby mimoděk utrouсила a začala si rohem probírat peří, „a musím teda říct, vaše problémy na moji hlavu.“

„Co prosím?“ uraženě se na ni obořila šídlohouseňka.

„Co ty můžeš mít za problém?“ doplnil krysopták.

„To si ani nedokážete představit,“ povzdechla si kozosova, „všichni si za mnou chodí pro radu, myslí si, že jsem moudrá. Protože sovy jsou přece ty nejmoudřejší ze všech.“

„No... a nejsou?“

„Já teda ne. Ve skutečnosti jsem úplně blbá. Vždyť ani neumím číst! Ale zajímá to někoho? Ne. Stejně se mě pořád na něco ptají. Když jsem naposled radila blechomyšákovi, co dělat se zažívacími potížemi, skončil na jednotce intenzivní péče. Doufala jsem, že díky tomu všichni pochopí, že vím kulový. Ale to oni ne. Myslí si teď, že jsem to udělala schválně. Blechomyšáková manželka mi od té doby každý den demonstruje před domem. Z toho jejího ‚Húhú, kozosova, húhú, čistá zloba‘ mi asi brzo praskne hlava.“

„Hm, tak to je docela masakr,“ uznale pokývala hlavou šídlohouseňka, „ale tak jednou třeba moudrá budeš, ne? Možná každá sova musí udělat chyby, aby se poučila...“

„Copak jsi mě neslyšela?! Jsem blbá, rozumíš?! Blbá!“

„Dobře, dobře. Ale stejně, jsi sova...“

„Vy jste jako všichni ostatní!“

„Nejsme. Já ti věřím,“ řekl krysopták.

„Vážně?“

„No samozřejmě,“ chvíli nejistě postával na větvi, než z něj vypadlo: „Takže, ohledně našich problémů, co bys nám radila?“

„Proč já tady házím perly koňosviním?!“ Kozosova vztekle otočila hlavou dokola, roztáhla křídla a bez rozloučení odletěla.

„No tys tomu dal,“ řekla tiše šídlohouseňka.

„Já vím,“ odpověděl stejně tiše krysopták, „nepřemýšlel jsem, prostě to ze mě vypadlo. Ale to nevadí, vím, kde bydlí. Zítra k ní dohopkám, omluvím se a odpřisáhnu jí, že je blbá.“

„Týjo... Ty hopkáš?“ roztáhly se složené oči úžasem.

„No... jasně.“

„To bych si tak přála umět...“ povzdechla si šídlohousenka.

Krysopták se poprvé za svůj život usmál.

A jaké plyne z této pohádky poučení? Že pokud si připadáte neschopní, hloupí a zbyteční... no... nejspíš neschopní, hloupí a zbyteční jste. Ale aspoň vás může hřát pomyšlení, že ostatní jsou na tom ještě hůř.

Výpravy do brány fantazie

Antologie české fantastiky inspirované kresbami Hel Cin

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou, 1. el. vydání, Praha, 2023

Text: Otakar Adámek, Andrea Čekanová, Miroslava Dvořáková,
Marie Jakoubková, Miroslav Hokeš, Kateřina Inachis, Martin Koláček,
Karolína Kotová, Magdaléna Králová, Dalibor Kučera, Tomáš Marton,
Jan Mašata, Michaela Mitroci, Evita Roháčková, Pavel Mondschein,
Lucie Peřinová, Christopher C. Row, Jana Slaninová, Štěpán
Tůma, Petra Votroubková, Martina Vránová, Vlasta Žáčková

Ilustrace: Helena Cinková

Editor: Martin Koláček

Sazba: Martina Máta Nosková

ISBN 978-80-281-1099-4